

A romantikus regény királynője

AMANDA QUICK

*Emésztő
tűz*

Közkívánatra: új kiadás!

www.vatera.hu

Amanda Quick
Emésztő tűz

Prológus

– Desire úrhölgye aligha szűzleány már – mondta Thurston of Landry. – Bár ahogy a dolgok állnak, bizonyos vagyok benne, hogy képes leszesz eltekinteni eme részlettől.

Gareth közönyösen nézett az apjára. Bár ujjai valamivel szorosabbra zárultak a boroskupán, úgyszólván teljesen hidegen hagyta a tény, hogy leendő hitvese már szegyenbe szerezte magát egy másik férfival.

Fattyú lévén, akinek kardjával kellett utat vágnia magának a világban, évekkel ezelőtt megtanulta, hogyan leplezze indulatait. Sőt, oly nagy jártasságra tett szert e mesterségben, hogy a legtöbben képtelenek tartották bárminemű hevesebb szenvedélyre.

– Azt mondja kigyelmed, ő az örökös? – Kényszerítette magát, hogy a legfontosabb kérdésre összpontosítson. – Birtoka van?

– Úgy bizony.

– Akkor épp megteszi feleségnek – mondta Gareth, gondosan rejtve mély elégedettségét. Apjának igaza van. Amíg a hölgy nem hordja a más magzatát, addig ő kész eltekinteni a hitvesi erénytől, illetve annak hézagos voltától, cserébe azért, hogy neki is legyen saját birtoka.

Saját birtoka. Bűvöletes, ígéretes szavak!

Egy hely, ahová tartozik; egy hely, ahol nem csak fattyú, akit el kell túrni; ahol nem csak azért örülnek neki és nem csak azért van rá szükség, mert egy időre használni tudják a kardját. Olyan helyet akart, ahol neki jussa van odaülni a tulajdon tűzhelye elé.

Gareth harmincegy éves volt, és tisztán látta, talán soha többé nem lesz ilyen lehetősége. Rég megtanulta, hogy meg kell ragadni, amit az élet kínál.

– Most ő parancsol egyedül Desire szigetén. – Thurston meghúzta a szépen cizellált ezüstkupát, és tűnődve bámult a lángokba. – Apja, Sir Humphrey, jobb szeretett utazni és tanulni, mintsem a földet túrta volna. Sajnálatos módon oly hírt kaptam, hogy hónapokkal ezelőtt meghalt spanyol földön. Útonállóktól ölték meg.

– Fiú örökös nincs?

– Nincs. Humphrey egy szem fia, a csajbókos Edmund, két éve törte ki a nyakát egy lovagi tornán. Clare maradt csak meg, a lány. Ő öröklí az uradalmat.

– Apámuram pedig, mint Sir Humphrey hűbérura, gyámja leányának is; ki ahhoz megy, kihez parancsolja.

– Az még majd elválík – rándult meg Thurston szája. Gareth észrevette, hogy apja alig bírja visszafojtani a vigyorgást. Ettől kényelmetlenül érezte magát.

Természettől komor és mélységesen zárkózott ember lévén, ő nemigen hajlott a vígságra. A mókák és bolondozásuk, amelyeken mások fennszóval hahotáztak, enyhe mosolyra is ritkán fakasztották.

Mosolytalan viselkedése, noha nem volt szándékolt, felette kiválóan illett hírnevéhez. Neki, akit könnyörtelen embernek mondtak lenni, olyannak, kivel nem ajánlatos packázni, nem volt különösebb kifogása a mosoly és a nevetés ellen; épp csak ritkán kerekedett kedve rájuk.

Most gyanakodva várta, mit talál olyan mulatságosnak Thurston egy becsületes üzleti ügyön.

Szúrósan nézte szikár, előkelő arcélét a kandalló lángjainak fényében. Noha apja ötvenöt felé járt és dús, sötét hajában megszorodtak az ezüst sávok, még mindig megakadt rajt a szeme minden fehérmépnek, kiket nemcsak hatalma vonzott, melyet I. Henrik¹ egyik kegyelt bárójaként élvezett, hanem szép arca és alakja is.

Thurston legendásan értett a csábításhoz, és gátlástalanul élt is ezzel a tehetségével, úgy a házassága előtt, mint alatt. Gareth anyja, nemes déli familia legifjabb leánya, egyike volt

számos hódításainak. Amennyire Gareth tudta, apjának rajta kívül nem voltak törvénytelen ivadékai. Ha születtek is az évek során, egyik se nőtt ki a pólyából.

Thurston, dicséretére legyen mondva, megtette a kötelességét, és hites felesége rosszul palástolt bosszúságára az első pillanattól fogva magáénak ismerte el fattyú fiát.

Garethet nyolcéves koráig az anyja nevelte. Ezekben az években Thurston gyakori vendég volt hajlékukban, a csendes majorban. Ám amikor a fiú betöltötte a nyolcat, elérvén a kort, mikor a nemesemberek fiait elkezdik oktatni a lovagi mesterségre, anyja kijelentette, hogy apáca akar lenni.

Rettentő veszekedés lett a dologból, Gareth sohasem felejtette el, hogyan tajtékozott az apja. Anyja azonban jöttányit sem engedett, és végül ő győzött. Thurston még olyan dús móríngot is adott neki, hogy a zárda lelkes örömmel fogadta novíciának Gareth anyját.

Thurston hazavitte fattyú fiát a beckworth-i kastélyba, és ugyanoly odaadó gondossággal felügyelte Gareth lovagi oktatását, mint Simon fiát, ki törvényes örököse volt.

Felesége, a gyönyörű, hideg és kevély Lady Lorice nem tehetett mást, mint hogy eltúrta a helyzetet, mindazonáltal és természetesen nem nagyon igyekezett, hogy a kis Gareth otthon érezze magát a háznál.

Tökéletesen tisztában lévén vele, hogy nem ide tartozik, és fájóan hiányolva az anyai csendes ház tudós légkörét, Gareth minden erejével belevetette magát a lándzsával és karddal való gyakorlatozásba. Megállás nélkül gyakorolt, a tökéletesség hajszolásában keresve múlt örömet.

Amikor nem harci készségét csiszolgatta, bevette magát a helyi bencés kolostor könyvtárának magányába, és elolvasott mindent, amit Andrew testvér, a könyvtáros a kezébe adott.

Tizenhét éves korára hallatlanul széles körű műveltségre tett szert. Beleásta magát matematikai-optikai traktátusokba, amelyeket Cremonai Gellért fordított le görög és arab nyelvből angolra. Elmélkedett Arisztotelész tanairól, a négy elem: a föld, a víz, a levegő, tűz természetéről. Lenyűgözték Platón tanításai a csillagászatról, a fényről és az anyagról.

Tudományos érdeklődésének sohasem vette túl sok gyakorlati hasznát, lovagi és parancsnoki képességei révén azonban eredményes pályát futott be.

Sok hatalmas úr, köztük a tulajdon apja is, szívesen folyamodott oly emberhez, aki tudja, hogyan kell vadászni a távoli jószágokat és majorságokat folyamatosan veszélyeztető rablókra és martalóc kóbor lovagokra.

Latroknak tört vetni jövedelmező mesterség, amelyhez Gareth nagyon értett. Bár sose rajongott túlzottan a foglalkozásáért, fegyverforgatásban való jártasságával tett szert jómódra, noha így sem csillapíthatta égő vágyát saját birtok után. Csakis hűbérurától és apjától kaphatott jószágot, amely őt is a földbirtokosok közé emelte.

Thurston négy napja üzent neki, hogy jöjjön a beckworth-i kastélyba, és ma este megtudta, hogy legforróbb vágya teljesüléshez közelget. Csupán egy megszeplősített hírnevű hölgyet kell elfogadnia hitveséül.

Csekély fizetség az egyetlen dologért, aminél jobban semmire sem áhítozik. Gareth pedig megszokta, hogy fizetnie kell azért, amit akar.

– Hány esztendő számlát Desire hölgye? – kérdezte.

– Lássam csak. Úgy hiszem, Clare most huszonhárom esztendő lehet – felelte Thurston.

Gareth elkomorodott.

– És még mindig hajadon?

– Úgy hallom, nemigen van kedvére a főkötő – mondta Thurston. – Vannak ily asszonyszemélyek. Anyád is ilyen.

– Kétlem, hogy anyámnak sok választása lett volna, minekutána vélem megfogant – mondta Gareth szándékoltan közönyös hangon. – Szerencséje, hogy akadt oly klastromra, mely befogadja.

Ebben tévedsz. Légy nyugodt, ama mórínggal, mit tőlem kapott, anyád kedvére válogathatott a zárdák között. A legelőkelőbb klastromok versengtek érte. Természetesen nem sejtették, hogy ahová anyád beteszi a lábát, ott hamarosan ő veszi át a parancsnokságot.

Gareth vállat vont. Ritkán látta az anyját, de rendszeresen leveleztek; és tudta, hogy Thurstonnek igaza van. Anyja pompás és félelmetes teremtés volt. Ízről ízre ugyanolyan pompás és félelmetes, mint az apja.

Visszaterelte gondolatait a szőnyegen forgó kérdéshez:

– Találkozik netán Lady Clare-ben néminemű idomtalanság?

– Tudomásom szerint nem. Én ugyan csak gyermekesként láttam, de amennyire emlékszem, formás leányka volt. Nem ígérkezett valami tündérszépnek, de én nem vettem észre, hogy rút vagy idomtalan lenne. Annyira fontos a külseje?

– Nem. Nékem csak a jószága a fontos.

– Gondoltam.

– Csupán azt próbáltam megérteni, miért nem ment férjhez még mindig.

Thurston elutasítóan emelte föl a kezét. Ruhaujjának pompás karmazsin-arany hímzése megcsillant a lángok fényében.

– Mint mondtam volt, némely vászonszemélyek ilyen vagy olyan okból nemigen kíváncsiak a nászágy után. Mindent egybevetve ily asszonyembernek tűnik Lady Clare is. Most is csak azért ment bele a házasságba, mert tudja, hogy kénytelen rá.

– A birtoka miatt?

– Úgy bizony. Desire szigete hízott madár, csak meg kell mellyeszteni. Védelemre van szüksége. Clare itt azt írja, hogy máris meggyült a baja a szomszédjával, Seaberni Nicholasszal, meg egy rablóbandával, kik londoni szállítmányait sarcolgatják.

– Szóval férj kell néki, aki meg tudja védeni uradalmát, kigyelmed pedig továbbra is biztosítani akarja magának Desire hasznát.

– Úgy ám. Maga a sziget nem nagy. A föld eltart némi birkát és az aratás is csinoska, de a birtok igazi gazdagságának forrása nem ez.

Apró; finoman hímzett tasakot csippentett föl a mellette levő asztalról:

– Ez fialja Desire-nek a pénzt.

Odadobta fiának a tasakot. Virágok és füvek illata áradt belőle. Gareth orrához emelte a párnáskát, és beszívta a buja, telt, rafinált aromát. Mámorító volt.

– Szagosítók?

– Azok bizony. Desire a virágok és füvek szigete, onnan kerül piacra a mindenféle kenet és illatosító.

– Tehát legyenek kertész?

– Egy kis változatosság Wyckmere Ördögének.

– Igen, az. Keveset értek a kertészkedéshez, de gondolom, hamarvást megtanulnám, mi kell hozzá.

– Mindig gyorsan tanultál, bármiről lett legyen is a szó. Gareth elengedte füle mellett a megjegyzést.

– Így hát Desire úrnője férjet akar, ki megvédje téres virágos kertjeit. Én pedig birtokot akarok. Úgy látom, mi ketten tisztességes üzletet köthetünk egymással.

– Meglehet.

Gareth szeme összeszűkült:

– Kétled netán?

Thurston arcán vigyorra szélesedett a bujkáló mosoly.

– Attól félek, néminemű verseny leszen a címért.

– Miféle verseny?

– Seaberni Nicholas, Clare legközelebbi szomszédja ugyancsak hűbéresem. Már egy ideje szemet vetett Desire-re. Igazán szólva, ő a legfőbb oka, ha gyanítom, hogy a hölgy nem szűz többé.

– Elcsábította?

– Hírhozóim szerint egy hónapnak előtte elrabolta, és jó négy napig tartotta Seabernben.

– Aztán pedig megpróbálta rákényszeríteni, hogy fogadja el hitese urául?

– Úgy bizony. A hölgy azonban elutasította.

Gareth erre már felvonta a szemöldökét. Maga a történet nem lepte meg. Hajadon állapotú örökösnököt elrabolni eléggé elterjedt sport. Azon csodálkozott, hogy a dáma nem állt oltár elé rögtön a baleset után. Kevés nő-személybe szorult annyi vakmerőség, hogy még a szüzesség és a jó hírnév veszte után se kérjen a házasságból.

– Nem egy közönséges asszonyember.

– De nem ám. Úgy veszem észbe, Lady Clare-nek egészen sajátos igényei vannak a férfiúval szemben, ki hitese ura lesz. – Megint elvigyorodott. – Megküldte nékem a férj receptjét. Azt akarja, olyat válasszak, ki eleget tesz nagyigényű követelményeinek.

– A kutyafáját! Méghogy recept! – dünnyögte Gareth. – Miféle badarság ez? Tudom én, hogy kigyelmed valamit titkol előlem.

– Részletesen megírta igényeit. Ám lásd magad! – Thurston fölemelt a mellette levő asztalról egy összehajtogatott pergament, és odanyújtotta fiának.

Gareth ránézett a feltört pecsétre, és látta, hogy rózsát formáz.

A gyöngybetűkkel írott köszöntést és az első bekezdést gyorsan átfutotta, aztán lelassított, mert elérkezett a férjjel kapcsolatos igényekhez:

Alaposan meghányva-vetve nagy jó uram kívánságait és embereim szükségleteit, sajnálattal bár, de belátom, hogy férjhez kell mennem. Épp ezért rendkívül gondos megfontolás tárgyává tettem volt a kérdést. Desire, mint Kigyelmed tudja, felette igen magányos hely. Férjnek való embert nem is tudok a közelben szomszédomon, Sir Nicholason kívül, ki elfogadhatatlan.

Így tehát tisztelettel esengek, küldjön Kigyelmed nékem legalább három avagy négy kérést, hogy közülük válasszak magamnak férjet. Hogy pedig segítségére legyek Kigyelmednek a férjelöltek kiválogatásában, összeállítottam a receptet, mi tartalmazza kívánalmaimat.

Nagy jó uramnak nyilvánvalóan fontosak eme birtokok. Megértem én, hogy hozzám hasonlóan Kigyelmed is szeretné biztonságban látni őket, hűséges lovagot kívánván Desire majdani urának, ki el tudja vezényelni egy kisdéd, ámde ütőképes csapatot. Figyelmébe ajánlom, hogy néki magának kell hoznia fegyvereseket, mivel itt a szigeten nem találkoznak kiképzett harcosok.

E nyilvánvaló követelményen túl, melyre tudván tudom, hogy Kigyelmednek is gondja léssen, nékem is megvan még a magam három kikötése, melyeket a jobb érthetőség kedvéért részletesen leírok.

Először is, mi testi tulajdonságait illeti, Desire jövendő ura legyen mérsékelt alkatú és termetű. Megfigyeltem, hogy a túlságosan terebélyes férfiak hajlamosak céljaik elérése érdekében csakis nyers erejükre hagyatkozni, mit többre tartanak az észnél és a tanultságnál. Elöttem pedig nem kedvesek oly férfiak, kik testi erejükkel akarnak legázolni másokat. Így hát Kigyelmed ne feledje a termetet, mikor választ.

Másodszor, legyen leendő uram nyájas orcájú és pallérozott, megnyerő férfiú. Bizonyára megérti Kigyelmed, hogy nem óhajtom mélakóros emberhez kötnöm magam, sem olyanhoz, ki harapós természetű vagy dührohamsokra hajlamos. Szeretném, ha férjem bírna a nevetés adományával és oly ember lenne, ki örömét leli ama szerény szórakozásokban, melyekkel magunkat mulatjuk itta szigeten.

Harmadszor, rendkívül fontos, hogy férjem tanult ember legyen, olyan, ki tud olvasni és kedvére való az értelmes társalkodás. Sokat kívánok beszélgetni véle, különösen a téli hideg hónapokban, amikor mindketten kénytelenek leszünk huzamosabb időt együtt tölteni a négy fal között.

Remélem, Kigyelmed receptemet világosnak, három követelményemet pedig egyszerűnek fogja találni. Bizonyára nem fog nehezére esni több jelöltet kiválasztani ismerősei sorából.

Kérem, küldje el hozzám a kéréket, oly hamar, mint csak lehetséges. Én pedig a lehető leggyorsabban választok közülük, és tudatom Kigyelmeddel döntésemet.

Kelt a desire-i birtokon; április hetedik napján.

Gareth összehajtogatta a levelet, és apja kajánul csillogó szemébe nézett.

– Vajon miként állította össze a tökéletes férj és földesúr receptjét?

– Az a gyanúm – kuncogott Thurston –, valamely hegedős ábrándos balladájából vette a hozzávalókat. Azokban általában szerepel egy hős lovag, ki gonosz varázslókat kaszabol, és örök szerelmet esküszik szíve hölgyének.

– Ki általában más férfiú hitvese. A hős hűbéruráé, példának okáért. Magam részéről nem kedvelem az ily dalokat.

– A hölgyek igen. – Gareth vállat vont.

– Hány jelöltet küld oda kigyelmed?

– Hiszem és vallom, hogy a nőszemélyeket egy bizonyos pontig el kell kényeztetni.

Megengedem Lady Clare-nek, hogy két kérő közül válasszon.

– Nem háromból vagy négyből?

– Nem. Tapasztalataim szerint csak baj van belőle, ha túl sok választást engedünk egy asszonynak.

– Akkor tehát két kérő. Jómagam és egy másik.

– Igen.

– Kivel kell vetélkednem?

– Seaberni Nicholas úrral – vigyorgott Thurston. – Sok szerencsét, fiam. A hölgy követelményei egyszerűek, ugyebár. Receptje oly férjre szól, ki szerény méretű, szívesen nevetgél, és tud olvasni.

– Igazán szerencséje van a hölgynek – nyújtotta vissza a levelet Gareth. – Egy igényének megfelelek. Tudok olvasni.

1

Clare éppen a Szent Hermione-kolostor kertjében beszélgetett Margaret főnökasszonnyal, amikor hozták a hírt, hogy első kérője partra szállt Desire szigetén.

– Hatalmas sereg érkezett, Lady Clare! Már jönnek is a falun át! – kiáltotta William.

Clare félbeszakította a rózsaoilaj kinyerésének legjobb módozata fölötti elmélyült eszmecsserét.

– Megbocsátasz, asszonyom?

– De még mennyire! – Margaret középkorú, tömzsi asszony volt. A bencés apácák fekete fátyolával övezett, kellemesen gömbölyded arcából éles tekintetű szempár nézett a világba. – Ez fontos dolog.

Clare megfordult. Láta, hogy a kis William, gyömbérrel fűszerezett aszúgyümölcsös zacskóját rázva, izgatottan szökdécsel a kolostor kapusháza mellett.

William pufók, barna hajú, sötét szemű, tízéves fiú volt, akiben kedvesen egyesült a lángoló kíváncsiság a kiapadhatatlan lelkesedéssel. Anyjával, Lady Joannával három éve élt Desire szigetén. Clare nagyon szerette őket. Miután a saját családjából kifogyott, és egy szál maga állt a világban, ugyancsak ragaszkodott Williamhez és Joannához.

– Ki jön, William? – Desire valamennyi lakosa, őt leszámítva, hetek óta mohón várta ezt a napot. Ő volt az egyetlen, aki nem égett a vágtyól új urat választhatni Desire-nek.

De legalább van miből választania, figyelmeztette magát. Ez több, mint amit a legtöbb rangjábéli nő elmondhat magáról.

– Az első kérőd, kiről mondtad, hogy Lord Thurston küldeni fogja! – William maréknyi aszúgyümölcsöt tömött a szájába. – Azt mondják, nagyon hatalmas lovag, Lady Clare! Sok jó fegyverest hoz magával. Azt hallottam John kovácstól, Seabernben a fele hajót bérbe kellett venni, hogy áthozzák a szárazföldről az összes embert és lovat és poggyászt a mi szigetünkre.

Clare-nek összeszorult a torka. Pedig megígérte magának, hogy mikor eljön az idő, higgadtan és tárgyilagosan fog viselkedni. De most, amikor itt volt a pillanat, hirtelen sokkal jobban izgult, mint várta.

– Nagy a sereg? – ráncolta össze a szemöldökét.

– De nagy ám! – ragyogott fel William arca. – Úgy fénylik sisakjuk a napsugárban, hogy fáj belé az ember szeme! – Eltüntetett még két marék ribizlit. – A lovaik pedig óriásiak! John azt mondja, van egy nagy szürke csődör, annak akkora patkói vannak, hogy még a föld is reng, amerre jár!

– De én nem kértem sok lovagot és fegyverest! Desire-nek csupán csekélyke csapatra van szüksége, hogy megvédné szállítmányainkat. Mi a manót kezdjek ennyi lábatlankodó katonával? Meg a lovaikkal! Emberek és lovak rengeteg ételt pusztítanak ám!

– Ne zsémbelj, Clare! – mosolygott Margaret. – A kis Williamnek nyilván egészen mást jelent a hatalmas fegyveres csapat, mint nekünk. Ne feledd, az egyetlen haderő, mit valaha látott, Sir Nicholas kis házőrsége volt Seabernben.

– Remélem, igazad lesz, asszonyom. – Orrához emelte az övére erősített láncon függő, áttört ezüstgömböt, és beszívta a rózsák és gyógyfüvek nyugtató illatát. – Akkor is elég nagy nyűg, hogy ennyi embernek és lónak kell kosztot-kvartélyt adnom. Szent Hermione fülére! Egyáltalán nincs ínyemre, hogy ezeket itt el kell tartanom. És ez még csak az első jelölt!

– Csillapodj, Clare! – intette Margaret. – Talán nem csak egyetlen kérőd szállt partra. Lehet, hogy egyszerre jött mind a három avagy négy, kiket rendeltél.

Ez a gondolat felvidította Clare-t.

– Az bizony meglehet. – Visszaejtette az illatszertartót köntöse redői közé. – Minden kérőm egyszerre toppant be. Ha mind magával hozta kíséretét, az megmagyarázza, hogy miért van annyi ember és ló.

Erről megint eszébe jutott valami, ami rögtön szertefoszlatta a pillanatnyi megkönnyebbülést.

– Remélem, nem maradnak sokáig. Egy vagyonba fog kerülni az etetésük.

– Megengedheted magadnak, Clare.

– Nem arról van szó. Legalábbis nem egészen.

– Amint választottál, a többi kérő kíséretestül-szolgástul távozik – mondta felcsillanó szemmel Margaret.

– Hermione szentséges lábujjára, akkor gyorsan fogok választani, hogy ne tékozzunk eme népségre több ételt és abrakot, mint amennyit feltétlenül kell.

– Okos terv. – Margaret fürkészően nézett rá. – Nagyon nyugtalan vagy, gyermekem?

– Nem, természetesen nem! – hazudta Clare. – Csak szeretnék már túl lenni ezen az ügyön. Van nékem elég dolgom. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ennyi időt pazaroljak a férjválasztásra. Bízom benne, hogy Lord Thurston csak oly jelölteket küldött, kik megfelelnek előírásaimnak.

– Ebben bizonyos vagyok – dünnyögte Margaret. – Nagyon egyértelműen fogalmaztad a levelet.

Órákig eltartott, amíg Clare összeállította Desire új urának receptjét. Ám annak előtte még ennél is több idejébe került kifőznie a fortélyos indokokat, hogy miért nincs szüksége férjre. Segítségül hívta hozzá minden retorikai, logikai és érvelési tudományát, mire Margaret tanította. Tudta, ha ki akarja cselezni az elkerülhetetlent, akkor tökéletes kifogásokkal kell előhozakodnia Lord Thurstonnak.

Mielőtt pergamenre vetette volna élesre köszörült érveit, előbb Joannán, utána Margaret főnökasszonyon próbálta ki őket.

A két együttérző nő egyesével vette sorra a gondosan csiszolt indokok füzérét, nem fukarkodva a bírálatokkal és tanácsokkal.

Az apja halála óta eltelt hónapokban Clare, Desire szigetének természetes védelmére támaszkodva, hite szerint kikezdheterlenül logikus érvrendszerrel dolgozott ki mindennemű házasság szükségszerűségének cáfolatára, amikor egyszer csak beütött a mennykő.

Szárazföldi szomszédja, Sir Nicholas valamennyi érvét tönkrezúzta, amikor elrabolta egy rövid seaberni tartózkodás alatt, és ezzel mindent tönkretett, mert nyilvánvalóan bebizonyította Clare sebezhetőségét. A dühöngő Clare tett róla, hogy pokollá változtassa az életet Seabern Keepben. A kierőszakolt vendégeskedés végére Nicholas bevallotta, hogy azt se bánja, ha soha többé nem kell látnia Clare-t.

A baj azonban már megtörtént.

A környéken portyázó, nekipimaszodott útonállók fosztogatását betetőzve a leányrablás volt az utolsó csepp a pohárban. Clare tudta, hogy csak idő kérdése, mikor szerez tudomást Lord Thurston a pletykákról. Akkor pedig nyilvánvalóan arra a következtetésre jut, hogy Sir Humphrey árvája nem képes megvédeni Desire-t, és maga fog intézkedni.

Akármennyire háborgott és kesergett is, Clare belátta, nem hibáztathatja Lord Thurstont, ha ezt teszi. A helyében ő se cselekedett volna másképp. Thurston nem kockáztathatta a zsíros desire-i adót, amire hűbérúrként jussa volt.

Clare pedig azoknak a falusiaknak az életét nem kockáztathatta, akik az illatszershállítmányokat kísérték. Az útonállók előbb-utóbb megölnék valamelyiküket.

Nem volt választása. Kötelességei voltak Desire népével szemben. Anyja, aki akkor halt meg, mikor ő tizenkét esztendősen lett, a bölcső óta arra nevelte, hogy a jobbágyok és a birtok szükségletei előbbre valók, mint az úrnő vágyai. Tisztában volt vele, hogy bár virágzó és jövedelmező birtokká tudja varázsolni Desire-t, ám nem katona.

A szigeten nem voltak szolgáló lovagok, de még egy fegyveres sem. Az a kevéssé, aki valaha ott élt a birtokon, szerteszóródott az évek folyamán. Voltak, kik Edmund bátyját kísérették a tornákra, és az ő halála után nem tértek vissza a szigetre. Desire, mindent összevéve, nem volt valami izgalmas hely. Nem illett ifjú lovagokhoz és fegyver-nökökhöz, kik örökös bajvívásokon vagy a Szentföldön keresték a mohón vágyott gazdagságot és dicsőséget.

Desire utolsó két fegyverese spanyol földre kísérte el Sir Humphreyt, Clare apját. Megüzenték neki, hogy apjaura meghalt, de ők maguk nem jöttek vissza. Uruk halála felszabadította őket hűbéresi esküjük alól, és délen találtak új gazdára.

A lánynak a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogyan lehet megbízható fegyveresekre szert tenni, vagy hogyan kell kiképezni és irányítani őket.

Hat hete érkezett Thurstontól az első figyelmeztető levél. Udvarias szavakkal részvétét nyilvánította Sir Humphrey halála miatt, ugyanakkor burkoltságukban is félreérthetetlen célzásokat tett Desire védelmére. A második levél kereken közölte, hogy Clare-nek férjhez kell mennie.

Mérhetetlen bosszúságára Clare ugyanerre a következtetésre jutott. Tudván pedig, hogy a házasság elkerülhetetlen, azt tette, amit szokott, ha dologra került sor: nekilátott, hogy teljesítse kötelességét.

Azonban a rá jellemző módon a maga feje szerint akarta megoldani a kérdést.

Ha már, mondta Joannának és Margaretnek, a nyakába kell vennie egy férjet, akkor neki is lesz pár szava a leendő házastárshoz.

– Közelednek, Lady Clare! – kurjantotta William a kapuból.

Clare leveregette kezéről a kolostorkert földjének finom fekete szemcséit.

– Kérlek, bocsáss meg, asszonyom. Vissza kell mennem a kastélyba, hogy ruhát váltsak, mielőtt vendégeim megérkeznének. E cifra déli lovagok nyilvánvalóan elvárják, hogy néminemű szertartásossággal fogadják őket.

– Tudom, hogy nem lelkesülsz e házasságért – mondta Margaret –, mindazonáltal légy nyájas, gyermekem. Jusson eszedbe, hogy három, sőt, négy kérődből választhatsz.

Clare lapos pillantást vetett régi barátnőjére és tanítójára. Lehalkította hangját, hogy se William, se a kapus nővér ne hallhassák.

– És mi történik akkor, ha a Lord Thurston küldötte három-négy kérő egyike sem fog kedvet találni előttem?

– Nos, akkor fontolóra kell vennünk, hogy te vagy-e mértéktelenül válogató Desire urát illetően, vagy ürügyet keresel, hogy kibújhass a dolog alól.

Clare vágott egy grimaszt, aztán kajánul rámosolygott Margaretre.

– Te mindig oly földön járó és őszinte voltál, asszonyom. Tudod, hogyan kell eltalálni a szög fejét.

– Tapasztalatom szerint oly asszony, ki a földön jár és nem hazudik, főleg önmagának nem, általában többre mén annál, ki nem így teszen.

– Így igaz, és te mindig is erre oktattál. – Clare kihúzta magát. – Ezután is eszemben fogom tartani bölcs szavaidat.

– Anyád büszke lenne rád, gyermekem. Margaret nem említette az apját. Sir Humphreyt ugyanis sose érdekelte a gazdálkodás. Tudományos bűvárlatainak és kísérleteinek szentelte magát, a földhözragadt dolgokat pedig ráhagyta feleségére és leányára. Hangos ordítás kélt az utcán a zárda falának túoldalán. Hallani lehetett az újonnan érkezettek látására összeverődött falusiak álmélkodó és izgatott zsinatolását.

William övére függesztett erszényébe gyűrte a ribizlit, és inalt a fal mellett álló alacsony padhoz. Clare későn kapott észbe.

– William, ne merészelj felmászni a fal tetejére! Tudod, mit szólna hozzá anyád!

– Ne félj, nem esem le! Én csak a lovagokat és hatalmas lovaikat akarom látni! – Azzal felmászott a padra, és nekilátott, hogy gömbölyded termetét föllendítse a kőfal tetejére.

Clare felnyögött, és reménytelenül összenézett Margarettel. William anyja okvetlenül rohamot kapna, ha itt lenne. Joanna szentül meg volt győződve róla, hogy fia gyöngécske, akinek semmiféle kockázatot nem szabad vállalnia.

– Lady Joanna nincs itt – mondta szárazon Margaret, mintha Clare fennszóval kimondta volna gondolatát. – Így azt tanácsolom, ne végy tudomást a dolgról.

– Joanna sose bocsátja meg nekem, ha William leesik.

– Egyszer úgyis fel kell hagynia a csucsujgatással. Ha örökké rátelepszik a fiára, mint kotlós a csirkére, gyáva, ideges és fölöttébb hájas ifjút fog csinálni belőle.

– Tudom, de Joannát sem lehet kárhóztatni, ha óvni akarja Williamet. Senkije sincs kívüle. Nem bírná ki, ha őt is el kellene veszítenie.

– Már látom őket! – A fiú átvette egyik lábát a falon. – Már itt vannak az utcán! – Elárnyékolta szemét a tavaszi napfény elől. – Az óriási szürke jön legelő! Szavamra, a lovag, ki rajta ül, legalább akkora, mint a lova!

– Én mérsékelt alkatú és termetű kéroket rendeltem! – komorodott el Clare.

– Fénylő sisakja van és láncszemekből font páncélinge! – kiáltott William. – És ezüstös pajzsa, mi úgy ragyog a napsugárban, akár egy óriási tükör!

– Óriási tükör? – futott végig feltámadó kíváncsisággal Clare a kerti ösvényen, hogy maga is megnézzé a jövevényeket.

– Jaj, de furcsa, úrnóm! A lovagnak mindene ezüst vagy szürke – még a gúnyája és a lova szerszáma is szürke! Olyan, mintha tiszta ezüsből és füstből csinálták volna őt és csődörét!

– Ezüsből és füstből? Téged elragad a képzeleted.

– De esküszöm, hogy ez igaz! – A fiú hallhatóan meg volt illetődve a látványtól.

Clare egyre kíváncsibb lett.

– Pontosan mekkora az az ezüst- és füstlovag?

– Nagyon, de nagyon nagy! – jelentette William a kakasülőről. – És ama lovag, ki mögötte lovagol, az is majdnem ugyanakkora.

– Ez így egyáltalán nem lesz jó. – Clare odament a kapuhoz és kikukkantott az utcára, ám semmit sem látott az izgatott falusiaktól.

Egykettőre tudomást szerzett mindenki a jövevények érkezéről, és senki sem akarta elmulasztani a pompás látványosságot. Lovagok csapata Desire szigetén! John, a kovács, Robert, a bodnár és Alice, a serfőző épp ott álltak Clare előtt, és mind magasabbak voltak nála.

– Ne aggódmaskodj a szürke lovag termetén – jött oda Clare mellé vidáman csillogó szemmel a főnökasszony. – A kis William csekély tapasztalatokkal bír a világról. Néki óriásnak tetszhet minden lovag, ki nyeregben ül. Csak a páncéltól látszanak oly természetesnek.

– Tudom. Ezzel együtt nagyon szeretném látni magam is e szürke lovagot. – Fölmérte a távolságot a pad és a fal orma között. – Addsa csak a kezed, William!

– Fel akarsz ülni mellém a falra, Lady Clare?

– Fel. Ha idelent maradok, én leszek az utolsó a szigeten, ki látni fogja a megszállást. – Összefogta a szoknyáját, és föllépett a padra.

– Igazán, Clare! – horkantott helytelenítően Margaret. – Ez roppant illetlen dolog! Majd restelkedhetsz, ha valamely kérőd meglát, amint itt ülsz a fal tetején, akár egy falusi fruska! És ha később rád ismer a kastélyban?

– Senki se fogja észrevenni, hogy itt ülök. A hangokból ítélve, látogatóinkat túlságosan lefoglalja, hogy elég csinos látványt nyújtsanak a falunak. Magam is látni akarom a mutatványt.

Megragadta a fal tetejét, puha bőrtopánja orrával kitapogatott egy repedést, és megpróbált felragaszkodni William mellé.

– Vigyázz, úrnóm! – A fiú előrehajolt, hogy elkapja a karját.

– Ne aggódj! – lihegte Clare, előbb az egyik, majd a másik lábát lódítva fel a széles kőfalra. – Legyek bár huszonhárom éves aggszűz, falra mászni azért még tudok. – Szélesen

rámosolygott, miközben egyenes helyzetbe tornászta magát, és eligazgatta a szoknyáját. – No látod? Megcsináltam. Akkor hát hol van az az ezüst- és füstlovag?

– Ott, az utca végén – mutatott William a kikötő felé. – Hallga csak a mennydörgő patkócsattogást! Mintha vihar bömbölne kint a tengeren!

– Hát bizonyosan csapnak oly zajt, amivel fölvernék a holtat is.

Egyre közelebb dübörögtek a patkók, a falusi nép elcsöndesedett. És Clare egyszer csak megpillantotta az ezüsből és füstből szőtt lovagot és paripáját. Hirtelen megértette William áhíthatát.

Lovas és lova olyan volt, mint egy fenséges égiháború szülöttei: akárha a szél, a zápor és a villám lett volna eleven testté. Első pillantásra látni lehetett, hogy e zord, szürke erő, ha egyszer nekizúdul, eltipor mindent, ami útjában áll.

Clare-nek egy percre ugyanúgy elakadt a szava a füst-és ezüstlovag láttán, mint odalent az utcán a falusiaknak. Ijesztően összeszorult a gyomra, amikor ráébredt, hogy alighanem egyik kérőjét látja maga előtt.

Túl nagy, gondolta. Túl hatalmas. És túl veszedelmes. Semmiképpen sem a megfelelő ember.

Hét ember kísérte a szürke lovagot: más lovagok, fegyveresek és egy-két szolga. A lány kíváncsian fürkészte őket. Nemigen szokott harcosokkal találkozni, de annyit tudott, hogy többnyire az élénk, rikító színeket kedvelik. Ezek azonban mind a vezérüket utánozták. Komor szürkébe, barnába, feketébe öltöztek.

Most már nagyon közel jártak. Teljesen kitöltötték a keskeny utcát. Zászlókat lobogtatott a szellő. Clare hallotta a bőrhöz súrlódó acél nyiszorgását. Irdatlan hadigépezetként közeledtek a nehéz léptű lovak. Tempósan, feltartóztathatatlanul mozogtak, hogy mindenkinek bőségesen legyen alkalma megfigyelni erejüket.

Clare ugyanolyan álmétkodva nézte őket, mint a többiek. Homályosan érzékelt valami fojtott suttogást, amint végighullámszik a tömegben; a hullám az apró kő-kunyhótól indult, ahol a falu remeteasszonya lakott.

Annyira lenyűgözte a látvány, hogy először ügyet se vetett a mormolásra, de az olyannyira dagadt, hogy végül fölkelte a figyelmét.

– Miről beszélnek, William?

– Nem tudom. Úgy rémlik, valami ördögről.

Clare odasandított a zárda falába épített cellára. Ott tanyázott Beatrice, aki majd' tíz éve úgy döntött, hogy remete lesz, és fogadalmának megfelelően sohasem tette ki lábát a cellából.

Hivatásos remete léte egész életét az imádkozásnak és elmélkedésnek kellett volna szentelnie, de az volt az igazság, hogy inkább a pletykának szentelte. Ebből pedig sohasem fogyott ki, mert a nap folyamán úgyszólván mindenki elment az ablaka előtt. Sokan meg is álltak, hogy beszélgessenek vagy tanácsot kérjenek. És aki benézett, azzal Beatrice pontosan úgy bánt, mint fejjel a téren, és az utolsó cseppig kipréselt látogatójából minden információt.

Hivatásával kapcsolatos kötelmeinek sem mulasztott el eleget tenni, többek között serény buzgalommal osztogatta tanácsait mindenkinek, aki megállapodott ablakánál, gyakran akkor is, ha senki se kérte. Kedvelte a sötét baljóslatokat, és gyorsan állt nála a huhogás fenyegető romlásról és csapásokról.

Néha még igaza is lett.

– Miről beszélnek? – szólt fel Margaret a lánynak.

– Nem értettem elég jól. – A fülét hegyezte, hogy kihüvelyezze a hangosodó mormolás értelmét. – William szerint valami ördögről. Úgy vélem, a remeteasszony kezdte.

– Akkor jobb, ha ügyet se vetünk rá – mondta Margaret.

– Figyeljete! – szakította félbe őket William. – Most már hallani lehet a szavakat. – A suttogó hullám végighömpölyödött a falusiak tengerén.

– ...ördög. – Valami ördög onnan délről. Nem értettem a nevet...

– A Wyckmere-i Ördög...?

– Az, az; Wyckmere. Úgy híjják: a Wyckmere-i Ördög: A kardját meg a Pokol Ablakának.

– Mér annak?

– Mert azt látja utoljára, kire lesújt a penge.

William szeme elkerekedett. Beleborzongott az izgalmas suttogásba, és nyúlt is rögtön a tarsolyába még egy marék gyömbéres gyümölcsért.

– Hallottad ezt, Lady Clare? – kérdezte ribizlivel teli szájjal. – A Wyckmere-i Ördög!

– Hallottam. – Látta, hogy többen keresztet vetnek a hír hallatán, noha tekintetük mit sem veszít elragadtatott csillogásából. Riadtan állapította meg, hogy a falusiak ettől még jobban föllelkesülnek a lovagok jöttén.

– Micsoda nagyralátó népség ezek az én parasztjaim! Nyilván már előre élvezik, micsoda tekintélyre tesznek szert, ha ily rettentő hírben álló urat kapnak.

Hasznos is az ilyen hírnév; csak ne kellene feleségül menni hozzá.

– A Wyckmere-i Ördög! – lehelte William imához vagy szent látomáshoz illő áhítattal. – Akkor csakugyan fölötte igen hatalmas lovag lehet!

– Csak azt szeretném tudni, hol vannak a többiek.

– Miféle többiek?

– Legalább három lovag szükségeltetik, kik közül férjet kell választanom – nézte Clare fancsali képpel a közeledő lovasokat. – Márpedig úgy látszik, ezek egyazon zászló alatt lovagolnak.

– Hát hiszen a Wyckmere-i Ördögből majdnem kitelik három ember – állapította meg elégedetten William. – Nem kell ide semmiféle többi.

Clare összehúzta szemét. Annyira temérdek azért nem volt az Ördög, bár bizonynal rettentő volt. Egyáltalán nem oly mérsékelt arányú jelenség, amelyet ő kért.

Már majdnem odaért elébe a szürke lovag és kísérete. A jelenlevők pompásan szórakoztak. A többi kérőtől kitelik vajh' ennyi acél és erő?

Clare-t annyira lenyűgözték a szokatlan alakok és hangok, hogy alig érzékelte, amikor a tömeg megint végigsöpört a suttogás. Mintha a saját nevét hallotta volna, de nem figyelt oda. Desire úrnőjeként megszokta, hogy emberei gyakran emlegetik. így szokás.

– Clare! – nézett föl rá Margaret. – Legjobb, ha azonnal indulsz a kastélyba! Ha itt maradsz a fal tetején, nem fogsz idejében visszaérni, hogy illendően fogadhasd e nemes lovagot.

– Már túl késő, asszonyom! – kiabálta túl Clare a zsinatolást és a patkódobogást. – Ki kell várnom, míg elvonulnak, mert addig nem bírok átmenni az utcán. Itt kell rostokolnom, míg szét nem oszolnak az emberek. Joanna és a szolgák majd köszöntik vendégeinket.

– Mit nem mondasz! – pirongatta Margaret. – Joannától és a szolgáktól aligha telik ki oly köszöntés, aminőt Desire leendő ura elvár.

A lány hátrafordult, és lemosolygott a főnökasszonyra.

– És honnan tudjuk, hogy eme szürke lovag léssen-é Desire ura? Úgy vélem, ennek fölöttébb csekély a valószínűsége. Mint látom, egyáltalán nem megfelelő a mérete.

– Ha csak a méret lenne, gyermekem... – mormolta Margaret.

Hirtelen félbeszakadt a patkódübörgés és a lószerszámok csörömpölése. William álmélkodva kapott levegő után, a tömeg felmorajlott. Clare villámgyorsan előrefordította a fejét.

A csapat, mely lassan, méltóságteljesen vonult be a falu közepére, megállt az utca közepén. Pontosan ott, ahol ő ült a fal tetején.

Clare rádöbbsent, hogy a szürke lovag egyenesen őreá néz, és nyelt egy keserveset. Az első gondolata az volt, átfordul a fal tetején, és lehuppan a kertbe. De már elkésett a meneküléssel.

Kellemetlen élességgel tudatosult benne, hogy köntöse sárfoltos, haját pedig kócosra fújta a szél. Izzadó tenyérrel markolta a naptól langyos kőfal élet.

Biztos, hogy nem is őt nézi.

Egyszerűen nem nézheti.

Mivel is hívhatta volna fel magára a szürke lovag figyelmét? Ő csak egy asszony, aki itt ül a fal tetején, és a többi falusival együtt báméskodik.

De őt nézte.

Különös csend üledett a tömegre, miközben a füstből és ezüstből szőtt lovag tűnődve bámulta a lányt egy végtelennek tetsző pillanatig. Clare úgy érezte, még a szellő is elakadt. A zárda kertjében mozdulatlanul álltak a fákon a levelek. Nemhogy hangot, zászló csapkodását sem lehetett hallani.

A lány belenézett az acélsisaktól árnyékolt, kifürkészhetetlen szempárba, és imádkozott, hogy higgye őt is csak egy falusinak a Wyckmere-i Ördög.

A hatalmas almásderes csődör, észrevehetetlen parancsnak engedelmeskedve, elindult a zárdafal felé. Az emberek legott elisztultak, hogy utat adjanak az állatnak. Minden szem Clare-re szegeződött.

– Idejön, úrnő! – sipította William. – Talántán felismert téged.

– De hát sose is találkoztunk! Nem tudhatja, ki vagyok. William már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de benne is szakadt a szó, amikor az irdatlan csataló megállapodott Clare előtt. A szürke lovag szeme pontosan egy magasságban volt a lányéval.

Ragyogó, mosolytalan szemének épp olyan színe volt, mint két füstkvarc-kristálynak. Clare látta a kristály mélyében a számító értelem hideg izzását, és abban a pillanatban rádöbbsent, hogy a szürke lovag tudja, ki ő.

– Desire úrhölgyét keresem – szólalt meg a lovag. A lány összeborzongott, noha maga se tudta, miért, hiszen ez a hang bizonyosan illett a szólóhoz. Mély, sötét hang volt, fegyelmezett erő vibrált benne.

Görcsösen megkapaszzkodott a kőben, hogy ne remegjenek az ujjai. Aztán fölemelte az állát, és egyenesre húzta a gerincét. Ennek a birtoknak ő az asszonya, és úgy is óhajt viselkedni, ahogy e ranghoz illik, akkor is, ha életében nem találkozott még ilyen félelmetes férfival.

– Én vagyok az, akit keresel, uram. És te ki vagy?

– A nevem Wyckmere-i Gareth.

A lánynak eszébe jutott a suttogás. A Wyckmere-i Ördög.

– Úgy hallottam, más néven neveznek.

– Sok néven szólítanak, de nem hallgatok mindre. Félreérthetetlen figyelmeztetés volt a szavaiban. Clare hallotta is, és úgy döntött, hogy visszahúzódik a jó modor sáncai mögé. Udvariasan meghajtotta a fejét.

– Hozott isten Desire szigetén, Sir Gareth. Engedd meg, hogy a falu nevében köszönetet mondjak a kellemetes multságért, melyben résztettél bennünket. Ritkán van alkalmunk ily pompás látványosságokban gyönyörködni kisfalunkban.

– Öröömre szolgál, hogy eleddig elégedett vagy vélem, úrnőm. Remélem, szintolyan kedvedre leszen, ami a mutatványból még hátravan.

Elengedte a kantárt, fölemelte páncélos kezét, és levette fejről a sisakot. Nem nézett hátra, nem adott jelet, amit Clare látott volna, csupán kinyújtotta a fénylő sisakot. Nyomban előrerúgtatott egy másik lovag, kivette Gareth kezéből az acélsisakot, majd visszahúzódtok a harcosok közé.

Clare alig bírta jól nevelten titkolni a kíváncsiságát. Végül is ez a férfi az ő kezét jött elnyerni. Meglepetésére valahol mélyen elégedett volt a látásával.

Valóban hatalmas termetű volt, ám e szembeszökő gyarlósága most valamiért nem tűnt oly aggasztónak a lány szemében, mint akkor, amikor összeállította a férji receptet. Valami azt súgta neki, hogy Gareth lovag óriási termete és testi ereje ellenére sem az a fajta, aki céljai elérése érdekében kizárólag a nyers erőre hagyatkozna.

Wyckmere-i Gareth nyilvánvalóan harcedzett lovag, aki jól ért a háború véres mesterségéhez, de az arcán látni, hogy nem ostoba fajankó.

Válláig omló sötét sörénye fénylett a napsugárban. Kemény, hideg arca valamiért a kedves szigetét oltalmazó irdatlan sziklákra emlékeztette Clare-t. Akármilyen értelmesen csillogott a lovag szeme, érezni lehetett, hogy tud engesztelhetetlen és könyörtelen is lenni. Olyan embernek látszott, ki mindenért megverekedett, amit akart.

Szembenézett Clare-rel, amíg az végigmustrálta. Láthatóan nem volt ellenére a fürkészés. Csak ült és várt, oly nyugalommal és türelemmel, mi azt sugallta, hogy nem érdekli, mi lesz az ítélet. A lányba beléhasított a gondolat, hogy e férfinak megvannak a maga céljai, és meg is akarja valósítani őket, függetlenül az ő döntéseitől.

Ez a felismerés aggasztotta Clare-t. Az Ördögnek nem lesz könnyű nemet mondani, ha egyszer akar valamit.

Csakhogy én is vagyok ily csökönös, ha akarok valamit, gondolta. Végül is tizenkét éves kora óta ő parancsol Desire szigetén.

– Nos, hölgyem? – érdeklődött Gareth. – Kedvet talált előtted leendő urad?

Leendő urad! Clare megrökönyödötten pislogott. Nem is tudta, kacagjon-e, vagy lehordja a lovagot ezért az arcpirító pökhendiségért. Udvarias, de határozottan hideg mosolyra húzta a száját.

– Azt nem mondhatom meg – dűnnyögte. – Még nem volt alkalmam láthatni a többi jelentkezőt.

– Tévedésben vagy, asszonyom. Csak ketten vagyunk: jómagam és Nicholas, Seabern ura.

Clare szája elnyílt a megdöbbenéstől.

– De hát az lehetetlen! Én legalább három vagy négy lovagot kértem!

– Az életben nem mindig kapjuk meg, amit kérünk, ugyebár.

– Csakhogy te egyetlen feltételnek sem teszel eleget, uram! – fűjt Clare. – Már meg ne sértődj, de termetre se vagy épp a megfelelő. És sokkal inkább tűnsz a háború, mint a béke emberének. S mi több, az az érzésem, hogy nem vagy nyájas természetű.

– Termetemről nem tehetek. S noha igaz, hogy kitanítottak a háború mesterségére, esküszöm néked, hogy csendes, békés életre vágyom. Ami pedig természetem illeti, ki tudja? Az emberek változhatnak.

– Abban egyáltalán nem vagyok olyan biztos.

– Tudok olvasni.

– Nos, ez már valami. Mindazonáltal...

– Hölgyem, tapasztalataim szerint mindönknek meg kell tanulnunk beérnünk azzal, mi megadatik.

– Ezt senki se tudhatja nálamnál jobban – közölte jéghidegen Clare. – Őszinte leszek, uram, Hosszú utat jártál be, és kellemes látvánnyal ajándékoztál meg bennünket. Nem akarnék csalódást okozni, de a tisztesség követeli úgy szólnom, hogy nemigen vagy alkalmas versenghetni Desire urának rangjáért. Tán jobb lenne, ha embereiddel egyetemben nyomban távoznátok is ama hajókon, melyeken idejöttetek.

– Nem, hölgyem. Túl sokáig vártam, és túl messzire jöttem. Itt állok, hogy követeljem sorsomat. Nem áll szándékomban távozni.

– De nekem ragaszkodnom kell...

Halk, baljós hussanás, és Gareth kezében mintegy varázsütésre ott villogott a kardja. A tömeg egy emberként hördült fel az ijesztően gyors mozdulat láttán. Clare-be beleszakadt a szó, szeme elkerekedett.

Napfény táncolt és villogott az acélon, amikor Gareth a magasba emelte a pengét.

Általános mozdulatlanságba dermedt mindenki, csupán a kis Williamben akadt elég bátorság megtörni az igézetet.

– Ne bánts úrnómet! – sivitotta. – Nem engedem, hogy bántsad!

A sokaság legalább annyira elhült a fiú vakmerőségétől, mint a kivont acéltól.

– Csitt, William! – súgta Clare.

– Nagyon bátor vagy, fiam – nézett a gyerekre Gareth. – Mások megfutnak, ha meglátják a Pokol Ablakát.

William nyilvánvalóan szörnyen félt, de ez nem változtatott konok elszántságán.

– Ne bánts! – meredt kihívóan Garethre.

– Nem fogom bántani – mondta a lovag. – Sőt, mint leendő urának, nagyon is kedvemre való, hogy ily merész védnök vigyázta, míg én ide nem érkeztem. Adósod vagyok, legény.

Egy újabb szemképráztatóan gyors mozdulattal megfordította kardját, aztán a tisztelet és hódolat félreérthetetlen mozdulatával, markolatával nyújtotta Clare felé. Várta, a többiekkel együtt, hogy a lány elvegye a fegyvert.

Meglepett és helyeslő mormolás hullámozott végig a tömegen. Clare hallotta. Szinte elviselhetetlenné fokozódott a várakozó feszültség.

A kardot visszautasítani kockázatos lenne. Nem tudhatni, mit szólna hozzá Gareth, vagy mivel torolnák meg a lovagjai. Akár percek alatt képesek lennének földdel egyenlővé tenni az egész falut.

Viszont ha elveszi, akkor Garethtel egyetemben mindenki azt fogja hinni, hogy jó szívvvel fogadja a lovag udvarlását.

Csapda volt. Úgyes csapda, azt be kell ismernie, de akkor is csapda. Olyan, amelyből csak kétfelé nyílt kiút, de mindkettő veszedelmes. És nagyon tudatosan állították. De hát Clare első pillantásra látta, hogy ez az ember az ereje mellett az eszét is használja, ha el akarja érni a célját.

Ránézett a hosszú, fényes acél markolatára. A gombjába jókora darab hegyikristályt foglaltak. Láthatatlan tüzek ezüstös füstje gomolygott a felhősürke köben, és a lány hirtelen megértette, miről kapta nevét a kard. Nem kellett hozzá túl sok képzelőerő, hogy olyannak lehessen látni a kristályt, mint egy pokolra nyíló ablakot.

Főlemelte a fejét és megállapította, hogy Gareth átható pillantású szeme szakasztott olyan, mint a füstkvarc.

Tudván, hogy nincs más kiút, lassan előrenyújtotta a kezét, és megragadta a markolatot. A fegyver olyan súlyos volt, hogy csak két kézzel bírta tartani.

A tömeg harsányan felujjongott. Williamnek fülig szaladt a szája. Éljenzéstől lett sűrű a levegő. Acél csengett és pengett, amint a lovagok és a fegyveresek lándzsájukkal csapkodták a pajzsukat.

A lány Garethet nézte, és úgy érezte, mintha most esett volna le Desire egyik ormáról.

Gareth előrenyújtotta két hatalmas, vaskesztyűs kezét, elkapta a lányt, és leemelte a falról. Clare körül megperdült a világ. Majdnem elejtette a nagy kardot. Egy pillanat múlva már biztonságban ült a nyeregben, az Ördög előtt.

Gareth intett egy loagnak. Szigorú ábrázatú harcos rúgtatott oda hozzá.

– Parancsolsz, Gareth úr?

– Ulrich! – Gareth főlemelte a hangját, hogy embere a mennydörgő éljenzés közepette is hallja. – Kísérd hölgyem nemes védelmezőjét oly módon, mint az jeles szolgálataihoz illő!

– Azt teszem. – Ulrich közelebb kormányozta hátságát a falhoz, a derekánál fogva leemelte Williamet, és maga elé ültette a nyeregbe.

Clare látta, hogyan kerekedik óriásira William szeme, míg tovaragadja az irdatlan csataló, és szomorkásán állapította meg, hogy Gareth szerzett magának egy holtig hív követőt.

Hallotta jobbágyai lelkes kiáltását, míg a Wyckmere-i Ördög végigléptetett szürke csődörével a zsúfolt utcán. Hátranézett, és látta Margaretet a kapusház mellett. A főnökasszony vidáman integetett.

A lány markolta a Pokol Ablakát, és törte a fejét a fortélyos lépen, melyen megragadt.

– Szép gesztus volt felajánlani a hölgynek a Pokol Ablakát – mondta Ulrich vigyorogva Garethnek, aki éppen szappanozta magát a nagy fürdődézsában. – Mondhatom, egyáltalán nem vallott reád.

– Úgy véled, képtelen vagyok szép gesztusokra? – Félresöpörte szeméből nedves haját, és ránézett hűséges barátjára.

Ulrich egy kárpitozott padon terpeszkedett az ablakfülkében. Tar feje csillogott a napsugárban. A Garethnél talán hat esztendővel idősebb férfi tapasztalt lovag volt, hatalmas izomzatú, meghökkentően mutatós külsejű ember.

Gareth tizenhat éves korában fogadta fel mellé Lord Thurston nevelőnek. Ulrich okos taktikus volt és harcedzett katona. Mellette állt azon a napon is, amikor Gareth elnyerte a sarkantyút és a lovagi címet. Az eseményre az egyik Thurston-birtok parasztjait rettegésben tartó kóbor lovagokkal való véres összecsapás után került sor.

Ulrich és Gareth azóta sem vált el egymástól. Szövetségük a barátságon alapult, bizalom és kölcsönös tisztelet szilárdította meg. Gareth valamikor rengeteget tanult Ulrichtól, és még mindig hallgatott tanácsaira. Időközben azonban mester és tanítvány viszonya fokozatosan megváltozott: két egyenrangú szakértő kapcsolata lett belőle.

És most már Gareth parancsolt.

Ő szervezte meg az összetartó, fegyelmezett csapatot, és köszörilte őket félelmetes fegyverre, amelyért nagyon drágán kellett megfizetni.

Ő válogatta meg a munkaadókat, és ő döntötte el, hogyan és mikor bocsássa áruba embereinek szolgálatát.

Nem azért volt ő a vezér, mert rokonságban állt Thurston of Landryvel, hanem mert ezt minden érintett így találta természetesnek. Gareth ugyanolyan magától értetődően parancsolt, ahogy lélegzetet vett.

Ulrichot nemigen érdekelte a vezérkedés. Független ember volt. Annak fogadott hűséget, akinek akart, és ura bizonyos lehetett rendíthetetlen odaadásában. Négy éve volt esküdt hűbérese a Wyckmere-i Ördögnek. Jobban ismerte mindenkinél, még Thurstonnál is, és ő aztán tudta, hogy Gareth még sohasem ajánlotta fel a Pokol Ablakát, se férfinak, se nőnek, se úrnak, se asszonyságnak.

– Azt elismerem, hogy kedveled a látványos és lenyűgöző gesztusokat. Ily gesztusaid alatt mindig fortélyos tör lapul. Ez azonban még tőled is rendkívüli.

– A helyzet is az volt.

– Tehát csak egy újabb kelepce? Nem hagytál egyéb választást a hölgynek, mint hogy elfogadja a Pokol Ablakát. Kínos lett volna, ha megfordítja a kardot, és megpróbálja beléd meríteni.

Azt aligha tette volna. Sokkal tetemesebb volt annak a kockázata, hogy nem hajlandó elvenni. Orrához emelte a szagos szappant, és megszimatolta.

– Néked nem úgy tűnik, hogy itt Desire-en mindennek virágillata van?

– Az egész sziget úgy illatozik, mint egy virágoskert. Szavamra, még a falusi lefolyóárok is.

– Úgy láttam, valami csatornaféle köti össze a tengerrel. Nyilván a dagály mossa ki a szennyet. Ugyanígy tisztítják a kastélybeli árnyékszékeket is. Nagyon érdekes.

Ulrich mélyen beszívta a tavasz illatát, amely a háta mögötti nyitott ablakon áradt befelé.

– Mondd, mit tettél volna, ha a hölgy elutasítja a kardot?

– Mit számít az már? Elvette.

– És megpecsételte a sorsát. Ezt hiszed, ugye? Én ebben nem lennék ily biztos, barátom. Úgy sejtem, Desire úrhölgye agyafúrt vászonszemély. Te mondtad, hogy ő nevelte ilyen aranygyapjas báránnyá Desire-t.

– Ó bizony. Anyjától tanulta el az illatszercsinálás titkait. Fivére egyebet se mívelt, mint nyargalt egyik lovagi tornáról a másikra, míg ott nem hagyta a fogát. Apja pedig tudós volt, kit egyáltalán nem érdekelt a gazdálkodás. Jobb szeretett Spanyolhonban időzni, arab értekezéseket fordíttatni.

– Minő kár, hogy nem ismerted. Lett volna miről beszélgetnetek.

– Lett volna bizony. – Roppant elégedettség fogta el hirtelen. Csak egyszer házasodjék meg, rögtön abbahagyja a vadászást a latrokra, és visszatér első szerelméhez. Könyvek és kéziratok kincseire fog vadászni, olyanokra, amilyeneket Clare apja gyűjtögetett. Felállt, vízfüggönny hullajtva hatalmas testéről, és törülköendő után nyúlt. – A kutyafáját, úgy szaglók, mint egy rózsabimbó!

– Új hölgyed méltányolni fogja – vigyorgott Ulrich. – Mondd csak, miből találtad ki, hogy ama leányzó ott a kolostor falán csakugyan Desire úrnője

Gareth kurtán, elutasítóan legyintett, miközben a haját szárítgatta a törülköendővel.

– Épp a megfelelő korban volt. És jobb gúnyába volt öltözve, mint a falusiak.

– Igaz. Mindazonáltal...

– Magabiztosan és parancsolóan viselkedett. Tudtam, hogy vagy a zárda egyik bentlakója, ki még nem vette föl a fátylat, vagy pedig a birtok úrnője. Az utóbbira játszottam.

Eszébe jutott, ahogy először pillantotta meg Clare-t. Magas nyergéből már akkor észrevette a karcsú, kecses alakot, amikor a lány fölfelé kapaszkodott a kőfalra. Sáfránysárga köpeny volt rajta és zöld ruha, a tunika nyakát, szegélyét és ujját ugyanolyan sárga és narancsszín hímzés díszítette, mint a mélyen megkötött széles övet, amely érvényre juttatta vékony derekát és csípejének nőies ívelését.

Olyan volt, akár a tavasz, üde és életteli, mint a szigetet elborító rózsá- és levendulamezők.

Rövid kis patyolatkendővel takart, keskeny pánttal összefogott, lazán leomló hosszú, sötétbarna haja melegen ragyogott a napsugárban. Garethet azonban főleg megkapóan finom vonású arca nyugözte le. Ugyanaz a fesztelen kíváncsiság és izgalom áradt belőle, mint a mellette ülő gyerekből. Pillantásából sugárzott a parancsoláshoz szokott nő jóakarató, de félreérthetetlen büszkesége.

Ugyanakkor mélységesen gyanakvó is volt az a hatalmas zöld szempár. Gareth sólyomszemét, amely a zsványok üzésével töltött évek során tanulta meg az apróbb részletek fontosságát, nem kerülte el ez az óvatosság. Végső soron ez gyözte meg róla, kit is lát maga előtt.

A jól öltözött hölgynek, odafent a falon, a legszemélyesebb érdekei fűződtek a birtokára beállító lovagokhoz.

Gareth tudatosan kockáztatott, amikor odaléptetett a falhoz. Kicsit aggódott, nehogy a lány visszaugorjon a kertbe. De nem tett ilyet. Mint a lovag gyanította, annál sokkal több asszonyi gőg volt benne, semhogy megfusson.

Észrevette, hogy a lány ruhája sárfoltos. Jó jel. Desire úrnőjének nem méltóságán aluli bepiszkolni a kezét. Elhessentette az emlékeket. Félredobta az illatos törülköendőt, és elővett egy tiszta szürke tunikát. Öltözködés közben pillantása a szoba egyik nagy faliszőnyegére hullott. Úgy látszik, mindenütt a füvek és virágok uralkodnak, melyekből Desire gazdagsága fakad. Kerti jeleneteket ábrázoltak még a csodaszép szőttesek is.

Jószagú virágok és buja lombok szigete. Ki gondolta volna, hogy Wyckmere Ördöge ilyen szép, édes illatú tájon fogja megtalálni a tűzhelyét?

Nagyon elégedett volt Desire szigetével. Megvan benne minden, amit keresett.

Derekára csatolta hosszú bőrövét, és meztélláb eltrappolt a kőfalba vágott keskeny ablak előtt. A langyos szellőről Clare hajára kellett gondolnia. Virágok aromája keveredett benne valami édes, izgató, nagyon egyéni illattal. Elbűvölő volt. Még sohasem találkozott nővel, akinek ilyen szaga lett volna.

A virágillattól és a gyöngéden ívelt csípő érintésétől mocorogni kezdett valami a lovagban. Valahol a mélyben hatalmas éhség ébredezett.

Nyers éhség volt, még a gondolatától is ráncolta a szemöldökét és összeharapdálta a fogát. Majd fegyelmeznie kell magát. Már nem élne, ha valaha is túrta volna, hogy szenvedélyei uralkodjanak rajta.

– Szóval látásból ismerted föl Desire úrhölgyét? – Ulrich fanyar elismeréssel csóválta fénylő, tar koponyáját. – Gratulálok, Gareth. Szokásod szerint gyorsan adtad össze a tényeket, és határozta meg a pontos summát.

– Nem volt túl nehéz. – Gareth leült egy zsámolyra, hogy felhúzza puha bőrcsizmáját. – Elég ebből a disputából. Most azt szeretném tudni, mit hallottál a lányrablásról.

– Nem sokat mondhatok. Tegnap este ledöntöttem néhány korsó sert a helybéliekkel a seaberni kocsmában. A legérdekesebb, amit megtudtam, hogy minden érdekelt fél, beleértve Sir Nicholast, a házanépét és magát a hölgyet is, azon erősködik, hogy nem történt lányrablás.

– Erre számítani lehetett – vont a meg vállát Gareth. – Egy hölgy becsületéről van szó.

– Arról. Azt mesélik, váratlan látogatásra állított be Sir Nicholashoz, ami négy napig eltartott.

– Ami után a lovag megkérte a kezét?

– Igen. A hölgy kikosarazta – kuncogott Ulrich. — Valld be, hogy e környülállásban ez bátorságra vall.

– Arra hát. A legtöbb asszony belenyugodott volna az elkerülhetetlenbe.

Gareth elégedett volt. Leendő hitvese nem az a fajta, ki elalél az ijesztgetéstől. Kedvére volt ez a bátorság. Egy bizonyos pontig.

Ama kifogással hozakodott elő, hogy gyámja, Thurston of Landry engedélyével élve maga választhatja ki férjét.

– Nyilván ekkor határozta el, hogy ír apámnak, és kér néminemű választékot.

– Kétségen kívül.

– Ez azt is megmagyarázza, miért intett apám, hogy ne halogassam a leánykérést. Élt a gyanúpörrel, hogy Nicholas hamarosan újfent megkísérli rátenni kezét Desire-re.

– Egy második leányrablást már nem lenne oly könnyű szőnyeg alá seperni. – Ulrich rövid hallgatás után folytatta. – Már csak kíváncsiságból kérdelem, mit szándékszol tenni Nicholasszal?

– Egyelőre semmit. Nem hinném, hogy Clare meg akarná vádolni leányrablással vagy erőszakkal, főleg most, hogy biztonságban van.

– A jó hírére is gondolnia kell. Akárcsak neked, Gareth. A hölgy nem lesz hálás, ha meghentergeted becsületét a pocsolyában.

– Távol álljon tőlem. Nekem is más dolgaik vannak e pillanatban. Nicholast majd később intézem el. Seaberni Nicholas meg fog fizetni azért, amit művelt, de ott és akkor, amiként Gareth akarja. Volt már úgy, hogy Wyckmere Ördögének ki kellett várnia az idejét, de előbb vagy utóbb mindig sort kerített a bosszúállásra.

Neki is gondolnia kellett a jó hírére.

Ulrich fölállt, odafordult az ablakhoz, és rátámaszkodott a párkányra. Kinézett a kastély ócska fapalánkján túl elterülő virágos mezőkre, és mélyen beszívta a friss, illatos levegőt.

– Ez a legkülönösebb föld, amelyet valaha is el akartál foglalni. És a legkülönösebb úrnő. Hogy a háznép többi tagjáról ne is szóljak.

– A fiú kije Lady Clare-nek?

– William? – Ulrich elmosolyodott. – Jóvérű legényke, mi? Bár ráférne egy kis testmozgás. Fölötte igen kedveli az édes süteményt és a pudingot.

– Aha.

– A gyerek és anyja, Lady Joanna, itt élnek a kastélyban. Lady Joanna özvegy.

– Lady Joannának pedig semmije sincs a fián kívül?

– Úgy tűnik, férje eladta mindenét, beleértve északi jószágait is, hogy előteremtse a pénzt a szentföldi kalandozáshoz. Ott is ölték meg. Joanna és William pedig itt maradtak egy garas nélkül.

– Így hát Lady Joanna eljött Desire-re, hogy e kastélyban keressen hajlékot magának és fiának?

– Aha. Az az érzésem, hogy hölgyed nagyon lágyszívű e kérdésben.

– Valóban?

– Nemcsak Joannának és fiának adott otthont. Máig fedele alatt él vén dajkája és agg háznagya, kit, külseje után ítélve, réges-rég másra kellett volna cserélnie. Láthatólag nincs hová menniük.

– És ki mást hozott még ide a szél? Könnyű árnyék suhant át Ulrich arcán.

– William mesélte, hogy pár hónapnak előtte ifjú dalnok lépte át a kastély küszöbét. Clare őt is befogadta. Bizonyára elmulattat bennünket a mai estén. Williamtól hallottam, hogy Clare kedveli a szerelmes dalokat.

Garethnek eszébe jutott a férji recept:

– Ettől tartottam.

– A trubadúr neve Dallan, és mint William közölte, imádja új asszonyát.

– Ahogy a trubadúroknál szokás – dünnyögte Gareth. – Fölötte bosszantóak azokkal a sületlen nótáikkal csábításról és felszarvazott férjekről.

– A hölgyek szeretik az ilyen balladákat.

– Hát pedig itt nem fognak ily nótákat fújni – mondta nyugodtan Gareth. – Legyen rá gondod, hogy ezt a Dallan nevű trubadúrt is felokosítsák.

– Gondom lesz rá, uram – szaladt fülig Ulrich szája, aztán visszafordult az ablakhoz.

Gareth nem vett tudomást bajtársa rosszul rejtett vígságáról. Nem is tett úgy, mintha értené, mit talál Ulrich oly példátlanul mulatságosnak. Az a fontos, hogy engedelmeskedjenek a parancsainak. Most örült, hogy megmosakodhatott és tisztát vehetett.

– Úgy gondolom – indult el az ajtó felé –, ideje, hogy megint tisztelem tegyem leendő hitvesemnél. Sok mindent kell megbeszelnünk.

– Kertjében fogod találni.

– Honnan tudod? – fordult hátra Gareth.

– Mert innen látom – nézett ki Ulrich a nyitott ablakon. Keskeny szája körül még mindig ott bujkált a mosoly. – Háza hűséges népének perorál. Fogadni mernék, most utasítja őket, hogyan védelmezzék a kastélyt.

– Mi az ördögről beszélsz? Nem támadta meg senki a kastélyt.

– Ez a te véleményed, barátom. Nékem úgy tűnik, hogy hölgyed ostromra számít.

– Tőlem?

– Úgy bizony.

– Idejét pazarolja. A csata már megesett, és győzelemmel ért véget.

– Abban nem vagyok olyan bizonyos. – Megint vigyorra húzódott Ulrich szája. A vigyorból pukkadózás lett, a pukkadózás hahotává robbant.

Gareth nem akarta kitalálni min mulat. Sokkal fontosabb dolgai voltak.

– Tisztességgel elhelyeztetek minden embert és lovat?

Clare összeráncolt szemöldökkel járkált háza összeverődött népe előtt a kerti ösvényen. Otthontalanokból lett családjának tagjai részint a közelben ácsorogtak, részint az almafa alatt kuporogtak a kőpadon.

William, kinek arca még mindig lángolt az első lovaglástól egy igazi csatamén hátán, anyja, Joanna és Dallan, a cingár, ideges, fiatal trubadúr között szorongott a padon.

Eadgar, a kastély agg háznagya, rettentő nyugtalan arccal állt a pad végében. Minden oka megvolt az aggodalomra. Háznagy létére az ő dolga volt a mindennapi élet megszervezése. Neki kellett intézkednie, hogy a konyha megkapja a hatalmas mennyiségű ételmet az újonnan érkezettek ellátására. Ugyancsak ő felelt érte, hogy a szolgák elkészítsék a fürdőt, megjavítsák a ruhákat és kitakarítsák a pervátát.

Ez bizony nagy teher, gondolta Clare. Aggasztotta, hogy Eadgar fog-e bírni a tömeggel. Bármily hű és szorgalmas legyen, mégis a hetvenhez közeledik, és az évek csúnyán elbántak ízületeivel és hallásával.

Amikor Eadgar nem felelt kérdésére, a lány sóhajtott, és fölemelte a hangját.

– Azt kérdeztem, Eadgar, elhelyeztetek-e minden embert és lovat.

– Ó, hogyne, úrnöm! Természetesen! Bizonyosan! – Eadgar kifeszítette görnyedt vállát, és minden igyekezetével megpróbálta olyan ember benyomását kelteni, aki ura a helyzetnek.

– Csodálom, hogy tudtál helyet szorítani ennyi embernek. Remélem, nem az emeleti szobák lépesein fognak aludni ezek a drabális fajankók.

– Nem, úrnöm – nyugtatta meg komolyan Eadgar.

– A legfelső emeleten épp elég szoba kínálkozott ölordtságának és néhány társának. A többiek szalmazsákon fognak hálni az ebédlőben vagy az istállókban. Bizonyos lehetsz benne, hogy mindent rendesen el fogunk intézni.

– Nyugodj már meg, Clare – nézett föl a hímzéséről Joanna. – Nem lesz semmi baj.

Joanna öt esztendővel volt idősebb Clare-nél. Szép asszony volt: aranszőke hajú, meleg kék szemű, kedves arcú. Tizenöt éves korában adták feleségül egy emberhez, aki harminc évvel volt öregebb nála. Hamarosan özvegyiségre jutott, és ott állt üres zsebbel, meg egy apró fiúval.

Három éve zörgetett be kétségbeesetten Clare ajtaján, valami nagyon távoli rokonságra hivatkozva, ami azon alapult, hogy anyáik jó barátnők voltak valaha. Clare befogadta őket, Joanna pedig azonnal nekilátott, hogy művészi hímzéseivel maga is gyarapítsa Desire jövedelmét.

Clare gyorsan meglátta, milyen lehetőségeket kínál Joanna tehetsége. A szárított füvekből-virágokból készült keverékek határozottan kelendőbbek lettek azóta, amióta Joanna remekül hímzett erszényeiben és tarsolyaiban árulták őket.

Úgy megnőtt a kereslet, hogy Joanna sok falusi asszonyt is megtanított a hímzés tudományára. Szent Hermione több apácája is az ő útmutatásával varrta az ízléses tasakokat Clare illatkeverékeihez.

– Eadgar, figyelmeztess a szakácsnét, nehogy ma este kékre vagy pirosra vagy sárgára színezzon minden fogást! – Clare elbocsátotta a cselédséget, aztán hátrakulcsolt kézzel járkált tovább a kavicsos ösvényen. – Tudod, mennyire szereti különleges alkalmakkor megfesteríteni az ennivalót.

– Igenis, asszonyom. Azt mondja, attól áll el a vendég szeme-szája.

– Nem kell változtatni a szokásainkon csak azért, hogy Sir Garethnek és embereinek elálljon szemük-szájuk – morogta Clare. – Ami engem illet, nem is nagyon szívelem, ha az étel kék vagy karmazsinpiros.

– Pedig a sárga, az szép szín – mélézött Joanna. – He-len apátnőnek, mikor tavaly ősszel idelátogatott, igen tetszett, hogy az egész lakoma sárga.

– Egy apátnőt elszórakoztatni, az egy dolog. Mászt tesz viszont itt bajlódni egy csomó behemót lovaggal és a fegyvereseikkel. Hermione szent szandáljára, nem fogom elpazarolni azt a rengeteg sáfrányt azért, hogy mindent besárgítsak, ami ma este az asztalra kerül. A sáfrány nagyon drága.

– Megengedheted magadnak, Clare – mormolta Joanna.

– Az mellékes.

– Majd szólok a szakácsnének – köszöri meg a torkát Eadgar.

Clare tovább járkált. Általában öröm és derű forrása volt neki a fallal övezett kert, amelynek ágyasaiba úgy ültették a gondosan összeválogatott növényeket, hogy illatuk ingerlően csábító, rafinált áradattá egyesüljön. Máskor mintha bűvös-bájos illatok láthatatlan birodalmában sétálgatott volna, ha végigment az ösvényeken. Kifinomult orra nem győzött betelni az élménnyel.

Most azonban csak a Wyckmere-i Ördög szagára bírt gondolni, ami nagyon vérforraló volt, nagyon férfias, és egyáltalán nem emlékeztetett virágra. Valami megmagyarázhatatlanul titokzatos módon jó szaga volt.

Clare megrándult az emléktől. Az biztos, hogy a férfi nem illatozott valami édesen, a lány mégis ugyanazt érezte, mint amikor sikerült megfelelő arányban elegyítenie a füveket, fűszereket és virágokat egy új recepthez.

Még régi szerelmének, Coleville-i Raymondnak sem volt ilyen jó szaga.

– Borzasztó nehéz volt a Pokol Ablaka? – kérdezte buzgón William. – Láttam ám, az Ördög megengedte, hogy te hozzád a kastély kapujáig. Sir Ulrich egészen el volt képedve!

– Valóban? – kérdezte Clare.

– Ulrich úr azt mondta, hogy az Ördög még soha senkinek se kínálta oda a kardját – folytatta William –, azt meg pláne nem engedte, hogy bárki így végighordozza egy egész falu előtt!

– Nem engedte meg, hogy vigyem – morogta Clare. – Többé-kevésbé kényszerített, hogy így tegyek. Addig nem volt hajlandó kivenni a kezemből, míg ide nem értünk a kastélyhoz. Mégse ejthettem le egy ilyen értékes pengét a porba.

Joanna felvonta a szemöldökét, de nem nézett föl a hímzéséről.

– Miből gondolod?

– Kijelentette, hogy amíg ott ülök előtte, nem tudja visszadugni a kardot a hüvelybe. És nem volt hajlandó letenni a lóról. Azt mondta, nem lenne lovagias. Hah! Micsoda pökhendiség az udvariasság kifinomult árnyalatairól értekezni, mikor tulajdonképpen a foglya vagyok!

– Nekem az a határozott érzésem, hogy ölordtsága nincs híján a vakmerőségnek – biggyesztette el a száját Joanna.

– Sir Ulrich azt mondta, hogy az Ördög felette hatalmas lovag, ki délen temérdek rablót és gyilkost pusztított el – közölte William. – Sir Ulrich azt is mondta, hogy nagyon nagy tisztesség, hogy engedte vinned a Pokol Ablakát.

– Kibírtam volna nélküle – mondta Clare.

Tudta ő, miért nem volt hajlandó eltenni a kardját Gareth addig, amíg oda nem értek a kastély küszöbére. Azt akarta, hogy útközben pásztortól mosónőig mindenki lássa Desire úrhölgyét, amint markában szorongatja az Ördög vasát.

– Szerintem pedig, úrnőm, egyáltalán nem volt ebben semminemű tisztesség! – csattant föl indulatosan Dallon. – Épp ellenkezőleg. Gúnyt üzött belőled!

Clare ránézett új dalnokára. Alig tizenhat éves, keszeg ifjú volt, aki megijedt minden váratlan zajtól vagy fölemelt hangtól. Ilyenkor ugrott egyet, vagy éppen megdermedt, mint egy halálra rémült nyúl. Csakis akkor látszott lecsillapodni, amikor balladáit énekelte.

Beesett arca kezdett kitelni, amióta megérkezett Desire-re. Clare azonban még mindig sűrűn látta ugyanolyan zaklatottnak, riadtnak a tekintetét, amilyen akkor volt, mikor feltűnt a kastélyban.

Dallon azt mondta, szeretne elszegődni házidalnoknak. Clare egyetlen pillantást vetett rá és tudta, bármit élt is át a fiú, az nem volt kellemes. Azonnal felfogadta.

Elkomorodott Dallon szenvedélyes kitörésétől.

– Szerintem egyáltalán nem akart gúnyolódni.

– Szerintem pedig igen – motyogta a dalnok. – Hisz kegyetlen és vérengző ember. Nemhiába hívják Wyckmere Ördögének.

– Nem szabad túl komolyan venni egy ostoba csúfnevet! – fordult meg ingerülten Clare.
– Nem is ostoba – közölte nagy élvezettel William. – Sir Ulrich azt mondja, azért kapta a nevet, mert oly sok latrot megölt.

– Biztosan eltúlozzák a hőstetteit – sóhajtott Clare.

– Csillapodj már – kérte Joanna. – Megértem, hogy számodra nagyon kínos ennek a házasságnak a gondolata. Abban azonban bizonyos vagyok, hogy Lord Thurston nem küldene ide oly kérést, ki nem tenne eleget követelményeid többségének.

– Kezdem kételni – mondta Clare.

Hirtelen megtorpant. Hatalmas árnyék hullott előtte a kavicsos ösvényre.

Gareth úgy termett ott, mintha egy varázsló idézte volna fel. Nesztelenül került meg a magas sövényt, és egy pissenéssel sem árulta el jelenlétét, amíg ott nem állt a lány előtt.

Clare vasvillaszemmel mérte végig. Egyáltalában nincs rendjén, hogy ekkora ember ily csöndesen tudjon mozogni.

– Szent Hermione kisujjára, rám ijesztettél, uram! Igazán szólhattál volna, mielőtt így idetoppansz a bokrok megül!

– Bocsánatodért esedezem és köszöntelek, úrnőm – szólt nyugodtan Gareth. – Azt mondták, itt talállak kertedben. – Odapillantott az almafa alatt összegyülekezett kis csoportra. – Az ifjú Williammel már volt alkalmam találkozhatni. Volnál kegyes megismertetni a mellette ülő hölgyel és házad népének többi tagjával?

– Természetesen – felelte mereven Clare, és elhadarta a neveket.

Joanna érdeklődve nézegette Garethet.

– Légy üdvözölve Desire szigetén, uram.

– Köszönöm, asszonyom – bólintott a férfi. – Jó tudnom, hogy örül itt nékem valaki. Ígérem néked, mindent el fogok követni, hogy eleget tehessek úrnőm lehetőleg minél több elvárásának.

Clare elvörösödött, és gyorsan intett a kelleetlen Dallannek.

– Isten hozott Desire-en, uram – motyogta a fiú. Volt annyi esze, hogy féket vessen a nyelvére.

– Köszönöm, dalnok uram. Már várom, hogy hallhassam dalaid. Bár meg kell mondanom, hogy az én zenei ízlésem nagyon sajátos.

– Valóban, uram? – kérdezte feszesen Dallan.

– Valóban. Nincsenek kedvemre a dalok, melyek oly hölgyekről szólnak, kik idegen lovagok karjában feledik hites urukat.

– Lady Clare-nek pedig kedvére vannak a dalok, melyek szerelmes hölgyekről és hív lovagjaikról szólnak, uram! – berzenkedett Dallan. – Úgy véli, nagyon izgalmasak.

– Valóban úgy véli? – vont fel szemöldökét Gareth. Clare érezte, hogy elvörösödik.

– Nekem azt mondták, hogy eme balladák fölöttébb kedveltek a kereszténység legelőkelőbb udvaraiban.

– Személy szerint – szólt Gareth –, ritkán tartottam szükségesnek vagy illendőnek, hogy kövessem a legújabb módit. – Hűvösen, megfontoltan mérte végig a kis csoportot. – Remélem, megbocsáttok, ha négy szemközt szeretnék beszélni úrnőmmel.

– Természetesen! – emelkedett föl Joanna, és rámosolygott. – Akkor találkozunk estebédnél. Jer, William.

A gyerek föl pattant, és a lovagra vigyorgott.

– Nagyon nehéz a Pokol Ablaka, Sir Gareth?

– Nagyon.

– Mit gondol kigyelmed, én fel bírnám emelni?

– Dehogy bírnád, William! – nézett rá szigorúan Joanna. – Még csak ne is beszélj ilyesméről. A kardok nagyon veszedelmes és fölötté súlyos jószágok. Te túlságosan is törekeny vagy ily fegyverekhez.

A fiú elszontyolodott.

– Én pedig bizonyosan tudom – nézett rá Gareth –, hogy te fel bírnál emelni egy kardot, William.

Az nyomban fölragyogott.

– Miért nem kéred meg Sir Ulrichot, hogy mutassa meg néked a kardját? – javasolta Gareth. – Az van ugyanolyan nehéz, mint a Pokol Ablaka.

– Tényleg? – William érdeklődését láthatóan fölkelte ez az információ. – Akkor rögtön megyek is, és megkérem.

– Szerintem ez egyáltalán nem okos dolog! – szörnyedt el Joanna.

– Nyugodt lehetsz, Lady Joanna – mondta Gareth –, Sir Ulrichnak bőséges tapasztalatai vannak e tárgyban. Nem fogja engedni, hogy Williamnek baja essék.

– Egészen bizonyosan nem?

– Egészen bizonyosan. Most pedig, ha nem haragszol, asszonyom, szeretnék szót váltani Clare úrnővel.

Joanna habozott, aztán felülkerekedett benne a jólneveltség.

– Bocsáss meg, uram. Nem akartam tapintatlan lenni. – Azzal elsietett a fia után.

Clare lenyelte bosszúságát. Ez valószínűleg nem a megfelelő pillanat arra, hogy fölvilágosítsa Garethet: Joanna nem szereti, ha tovább táplálják William máris lobogó érdeklődését a lovagi mesterség iránt. Türelmetlenül dobolt a lábával, miközben a többiek távoztak.

Dallan még mindig ott ácsorgott, átható, türelmetlen pillantást vetve Clare-re. Rémültnek, de elszántnak tűnt.

Clare összevonta a szemöldökét, és picit megrázta a fejét. Az utolsó, amit kíván, hogy Dallan megpróbáljon felcsapni lovagjának e kínos helyzetben. Az ifjú trubadúrnak semmi esélye a Wyckmere-i Ördöggel szemben.

Egyedül maradtak, Clare szembefordult a férfival. Gareth levette sisakját és páncélját, de ettől egy csöppet sem lett kisebb. Clare-nek el kellett ismernie, hogy nem a termete teszi oly hatalmassá és félelmetessé, hanem valami más, aminek a lovagból sugárzó önuralomhoz és józan értelemhez lehetett köze.

Ez az ember nagyon félelmetes ellenfél lehet. Vagy pedig nagyon erős, nagyon hűséges barát.

És vajon milyen lenne szeretőnek?

Egészen fölzaklatta ez a hirtelen jött, kéretlen gondolat. Gyorsan leült a kőpadra, nehogy meglássák rajta az izgalom.

– Remélem, cselédeim segítettek kényelmesen elhelyezkedned, uram.

– A legkényelmesebben. – Gareth szimatolt néhányat, mintha a levegőt kóstolgatná. – Úgy illatozom, mint a rózsa, de gondolom, hamar elmúlik.

Clare összeharapta a fogát. Nem tudta megállapítani, hogy a férfi zsörtölődik, tréfál, vagy egyszerűen csak megállapít valamit.

– A rózsaszappan legkelendőbb portékáink közé tartozik, uram. Magam találtam ki a receptjét. Tetemes mennyiségeket adunk el a londoni kalmároknak, kik le szoktak jönni Seabernbe a tavaszi vásárra.

– Ennek tudatában még inkább méltányolni fogom a fürdőmet.

– Nem kétlem. Meg akartál beszélni velem valamit, uram?

– Igen. A házasságunkat.

Clare hátrahőkölt, de nem esett le a padról. A körülményekhez képest ez is szép teljesítmény volt.

– Fölöttébb célratörő vagy, uram. Gareth kissé meghökkent.

– Nem látom értelmét a másfajta viselkedésnek.

– Én sem. Úgy hát őszinte leszek, uram. Noha te minden erődből el akarod hitetni az emberekkel, hogy egyetlen kérőm vagy, ismételten közölnöm kell véled, hogy elvárásaid elrugaszkodnak a valóságtól.

– Nem, asszonyom – mondta Gareth nagyon nyugodtan –, a te elvárásaid rugaszkodnak el a valóságtól. Olvastam leveledet, melyet Lord Thurstonhoz intéztél. Látnivalóan egy fantommal szeretnél frigyre lépni, oly férfival, ki nem létezik. Attól félek, valami kevésbé tökéletesen kell beérned.

– Úgy véled – szegte föl állát Clare –, hogy nincs oly férfi, ki megfelelne igényeimnek?

– Úgy hiszem, hogy mindketten elég idősek és elég okosak vagyunk tudhatni, hogy a házasság prózai dolog. Semmi köze ama szenvedélyekhez, melyekről a trubadúrok annyit lantolnak számár balladáikban.

Clare nagyon keményen összekulcsolta a kezét:

– Szépen kérlek, ne oktass te engem a házasságról, uram! Nagyon is tudom, hogy az én férjhezmenetelemet nem a vágyak, hanem a kötelességek vezérlik. Mindazonáltal, amikor összeállítottam a férj receptjét, nem hittem, hogy oly sokat kérnék.

– Talán énbennem is fölfedezel annyi jót, hogy megelégedj vélem, asszonyom.

– Te tényleg ezt hiszed? – pislogott Clare.

– Azt szeretném kérni, hogy vedd jól szemre, mit kínálhatok. Úgy gondolom, tetemes részben eleget tehetek kívánalmaidnak.

– A termetet illetően bizonyosan nem! – mérte végig a lány.

– Ami termetemet illeti, mint már mondtam volt, ez ellen nem sokat tehetek, ámde biztosíthatlak, hogy általában nem szoktam felhasználni céljaim eléréséhez.

Clare hitetlenkedve fújta egyet.

– Pedig igaz. Ha csak lehet, jobb szeretem eszemet, használni, mintsem izmaimat.

– Őszinte leszek, uram. Én békés embert akarok e szigetre. Desire nem ismeri az erőszakot, és eltökélt szándékom, hogy ez így is maradjon. Nem akarok oly férjet, ki élvezzi a háborút.

Gareth meglepődve nézett le rá.

– Én nem szeretem se az erőszakot, se a háborút.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy semmi közöd hozzájuk? Te, ki ily rettentő nevű kardot hordozol? Te, ki gyilkosok és rablók ostorának hírében állasz?

– Nem azt mondtam, hogy nincs közöm hozzájuk. Végül is lovagi tudományommal törtem magamnak utat. Mesterségem eszközei, semmi több.

– Gyengécske érv, uram.

– De igaz. Belefáradtam az erőszakba, asszonyom. Nyugodt, békés életre vágyom.

Clare nem is palástolta kételyeit.

– Ez érdekes kijelentés, ha figyelembe vesszük, mily mesterségre adtad magad.

– Nemigen volt választásom a mesterséget illetően. Néked volt?

– Nem, de...

– Térjünk át második követelményedre. Azt írtad, hogy nyájas orcájú és higgadt természetű embert kívánsz.

– Te nyájas orcájú embernek tartod magad? – bámult rá hüledezve Clare.

– Nem; bevallom, többször hallottam emlegetni, hogy orcám némileg híján van a nyájasságnak. Ellenben vitathatatlanul higgadt természetű ember vagyok.

– Ezt nem hiszem, uram.

– Pedig biztosíthatlak, hogy ez az igazság. Kérdezd meg Sir Ulrichot. Társam évek óta. Ő majd megmondja neked, hogy én vagyok a leghiggadtabb ember a világon. Nem vagyok harapós, és nem hajlok a dühöngésre.

– És a mosolyra, nevetésre sem, gondolta Clare.

– Helyes, elismerem, hogy bizonyos értelemben higgadt ember vagy, noha én nem egészen erre gondoltam.

– Látod? Csak haladunk előre. – Gareth fölnyúlt, és elkapta az almafa egyik ágát. – Akkor folytassuk. Ami utolsó követelményedet illeti, újfent emlékeztetek, hogy tudok olvasni.

Clare lázas gyorsasággal taktikát változtatott.

– Elég, uram. Megengedem, hogy eleget teszel kívánalmaim csekély hányadának, ha igen nagyvonalúan értelmezzük őket. De mi van véled? Nyilván néked is vannak meghatározott igényeid egy feleséggel szemben.

– Igényeim? – Gareth láthatólag elképedt a kérdéstől. – Igényeim feleséggel szemben egyszerűek, asszonyom. Hiszem, hogy te megfelelsz nekik.

– Mert birtokok földeket és több recepteket, melyek szükségesek egy zsíros üzlethez? Kétszer is gondold meg, kielégít-e ennyi, uram. Mi egyszerű életet élünk Desire szigetén. Több szempontból elég unalmas életet. Te pedig kétségen kívül megszoktad a nagyúri házak fényes vigalmait.

– Kibírom e vigalmak nélkül, úrnőm. Nem vonzanak.

– Te nyilvánvalóan kalandos, fordulatos életet éltél – kötötte az ebet a karóhoz Clare. – Meg fogod találni örömet a virágtermesztésben és az illatszerek készítésében?

– Igen, asszonyom, meg fogom – mondta szelíd elégedettséggel Gareth.

– Ez aligha oly pálya, mely illene a magadfajta lovaghoz, uram.

– Nyugodt lehetsz, itt, Desire-en azokat a dolgokat remélem megtalálni, mik nékem a legfontosabbak.

– Nevezetesen mely dolgokat, uram?

– Földeket, saját házat és egy asszonyt, kitől gyermekeket várhatok. – Kinyújtotta karját és talpra állította Clare-t, oly könnyedén, mintha pehelyből volna. – Te, úrnőm, mindezt megadhatod, ezért nagyon értékes vagy nékem. Ne hidd, hogy nem leszek derekas oltalmazód. És ne gondold, hogy engedlek kisiklani a markomból.

– De...

Gareth Clare szájára tapasztotta száját, belefojtva a tiltakozást.

Igazán nem akarta megcsókolni. Vitathatatlanul túl korán volt még a csókhoz. A lány azonban oly mérhetetlenül csábító volt, ahogy ott ült egy lecsüngő ág árnyékában, hogy Gareth nem vette fontolóra tette lehetséges következményeit, így hát olyasmit csinált, amit ritkán engedett meg magának: az ösztöneinek engedelmeskedett. És annak a mélyben lappangó, újfajta éhségnek. Azóta szeretett volna belekóstolni, amióta leemelte a kolostor faláról. Hirtelen kétségbeejtően fontos lett tudnia, számíthat-e bárminemű melegségre a hitvesi ágyban.

Tiszta bolond, ha ezt akarja tudni. Clare kötelességből megy férjhez. Nyilván ugyanúgy intézi ezt is, ahogy az illatszereit szokta kotyvasztani: összeállítja az eszményi receptet, aztán megpróbál találni oly férfit, ki egyesíti magában a hozzávalókat.

A logika azt súgta Garethnek, hogy a vérforraló cím ellenére² nem sok szenvedélyre számíthat Desire úrnőjétől. Valami mélységes-mélyre temetett része azonban mohón vágyott rá, hogy szívesen fogadják itt, a virágok szigetén. Hosszú közös évek állnak előttük, és ő reménykedett, hogy ezeket az éveket nem kell hideg ágyban töltenie.

A lányt meglepte, de nem riasztotta vissza a csók. Gareth megkönnyebbült. Seaberni élményei legalább nem ijesztették el Clare-t, és nem is undorították meg a szenvedélytől.

Lehet, hogy Nicholas nem is erőszakot követett el rajta, hanem inkább elcsábította.

Talán még táplált is bizonyos érzelmeket szomszédja iránt. Lehetséges, hogy kedvét lelte a Nicholasszal töltött négy napban, csak nem akart feleségül menni hozzá, oly ok miatt, melynek semmi köze a szenvedélyhez.

Ez a gondolat nem tetszett Garethnek.

Clare először merev gerinccel, összepréselt szájjal tűrte csókját, és a férfi különös módon kezdett kétségbe esni. Talán álságos az a tavaszias tündöklés, melyet a hölgy áraszt magából? Ha jeges víz folyik ereiben, akkor férje zúzmarás ágyra van ítélve.

Aztán Clare könnyedén megremegett. Halk nyöszörgés tört fel a torkán, ajka lágyan elnyílt, Gareth pedig rájött, hogy igaz, amit ösztönösen sejtett az első perctől fogva: csókolni Clare-t olyan, mintha egy virág szirmait csókolná, üde és édes volt az íze.

Tenyérébe fogta a lány arcát, és végighúzta hüvelykujját akaratos kis állán. Olyan remekmű volt, mint a pompás faliszőnyegek a kastélya falán.

– Szép, erős fiakat fogsz adni nékem – súgta.

– Meg egy-két leányt is talán – húzta hátra magát Clare, és kissé elkomorodott. Volt valami metsző éle a hangjának, ami elárulta Garethnek, hogy meg van sértve.

– Igen. – Megnyugtatóan végigsimogatta a gerincét, mintha büszke, makrancos paripáját cirógatná. – Azt se bánom, ha egy fészekalja leányom lesz, míg oly formásak és okosak, mint az anyjuk.

Clare úgy nézett rá fürkész tekintettel, mintha a lelkébe akarna látni.

– Nem kezeshettem érte, hogy gyermekeket szülsz néked, uram, azért még kevésbé, hogy fiakat. Egyetlen nő sem ígérhet ilyet.

– Én egyetlen kezességet akarok, és minden bizonnyal meg is kapom tőled, asszonyom. Esküt, hogy minden gyermeked az én vérem lesz.

A zöld ékkő-szempár tágra nyílt, először a meg ütközéstől, aztán a haragtól. Clare hátraugrott, és kitepte magát a férfi karjaiból.

– Hogy merészelsz még csak célozni is ily csalásra! – süvöltötte bőszen.

Gareth próbálta kiolvasni szeméből az igazságot, de abban mit se látott izzó felháborodáson kívül. Ezzel jól melléfogott. Másrészt viszont ideje már a kertelés nélküli beszédnek.

– Hűségesküt követelek minden emberemtől, ki engem szolgál, és feleségemtől se kérek ennél kevesebbet. Azt akarom, hogy ebben ne legyen félreértés közöttünk.

– Én nem hűbéresed vagyok, uram. Úgy tekintem, hogy súlyosan megsértettél!

– Megsértettelek? Azzal, hogy bizonyos akarok lenni hitvesem hűségében?

– Igen. Nincs jogod kétségbe vonni tisztességemet. Követelem, hogy kérj bocsánatot.

– Bocsánatot? És könyörgöm, ha nem kérek bocsánatot, mely odaadó rajongódat fogod felszólítani, hogy torolja meg eme súlyos sértést? A kis Williamet? Új dalnokodat? Netán háznagyodat, kinek nemhogy kardot, de sereskorsót is nehezebb esnék fölemelnie?

– Nem méltányolom gyöngé élcéd, uram.

– Sohasem szoktam élcelődni.

– Könyörgöm, engedd, hogy ebben kételkedjem. Úgy vélem, te a tréfákozás nagyon veszedelmes válfaját űzöd, mit én nem szívelek.

Gareth kezdte unni az ostoba huzakodást. Ő kifejtette álláspontját. Figyelmeztette Clare-t. Csak egyszer volt szokása figyelmeztetni.

– Elég e számsárgból. Vannak más dolgok is, miket meg kell beszélnünk.

– Ebben igazad van, uram. Nem fogom elfelejteni sértésedet, ámde bizonyos vannak más dolgok, miket meg kell beszélnünk. Fontolóra vettem a helyzetet, és bizonyos következtetésekre jutottam.

– Valóban?

– Valóban. Hiszem, hogy Thurston of Landry jóságos és kegyes úr.

– Mi az ördög hitette el ezt véled?

Clare rá se hederített.

– Nem tudom elképzelni, hogy oly kevéssé gáláns lovaghoz erőltetne, ki a menyegző előtt kétségbe vonja tisztességem.

– Lady Clare...

– Nyilvánvaló, hogy Lord Thurston, mikor téged kiszemelt egyik kérőmül, nem mérte föl teljességgel valós természetedet. Meg lesz botránkozva, igen, botránkozva, ha megtudja, mily súlyosan tévedett.

A szemén látni lehetett, komolyan mérlegeli, hogy ily gyatra indokkal térjen ki a házasság elől. Micsoda remek prókátor lenne a hölgyből! Gareth valami különös rándulást érzett a szája körül. Az egyik szöglet még el is kezdett fölfelé kunkorodni. Majdnem mosoly lett belőle! Csak nehezen tudta megfékezni magát.

– Ha azt képzeled, halogathatod a vállalkozást, levélben panaszolván Thurstonnek lovagiatlan viselkedésemet, úgy tanácsolom, ne fecséreld időd. Vagy Thurstonét. Nem fog köszönetet mondani érte. – Kivárt, hogy nagyobb súlyt adjon következő szavainak: – És én sem.

– Úgy! – Clare egyet biccentett, nagyon erélyesen, mintha valamely gyanúja igazolódott volna be. – Lovagiatlan lovagunk tehát még fenyegetőzik is! Ez az ügy percről percre sötétebb! Minél közelebről megismerjük egymást, uram, annál inkább tartok tőle, hogy nem fogsz beválni férjemnek.

– Mily különös. Az én tapasztalataim épp ellenezőek. Minél alaposabban megismerjük egymást, annál bizonyosabb vagyok benne, hogy a lehető legkielégítőbb hitvesem léssz.

– Fölöttébb kétséges, uram! – biggyesztette el sajnálkozva ajkát Clare. – Fölöttébb kétséges. Mindenesetre, mielőtt továbblépnénk, írnom kell Lord Thurstonnek, hogy tisztázzam a helyzet némely vetületét.

– Mily vetületekre célzasz, hölgyem?

– Legelőször is aggaszt, hogy eleddig te vagy az egyetlen kérő, ki ideérkezett Desire szigetére.

– Már mondtam, hogy választásod Seaberni Nicholasra és személyemre korlátozott. Nincs több kérő.

– Kell, hogy legyen más is! Te nyilván csak elsőként jöttél. Talán, míg mi itt beszélgetünk, már itt is vannak a többiek.

– Talán beértem az úton a többi pályázót, és meggyőztem őket ügyük reménytelenségéről.

– Aha – vonta össze a szemöldökét a lány. – Az meglehet.

– Vagy pedig, nem tudván meggyőzni őket, hogy álljanak el szándékuktól, talántán egyszerűen végeztem velük – javasolta segítőkészen Gareth.

– Ez egyáltalán nem tréfa, uram!

– Most már elég. – A férfi benyúlt felsőruhája alá, és elővont egy összehajtogatott pergament. – Jobb lesz elolvasnod Thurston of Landry eme levelét, mielőtt továbbmennél fondorkodásaidban, úrnőm.

Clare gyanakodva sandított a levélre, mielőtt elvette volna a kezéből. Alaposan megszemlélte a pecsétet, aztán lassan feltörte. Olvasás közben egyre jobban elkeskenyedett a szája.

Gareth a takarosan bekerített virágágyakat és a gondosan nyírt szegélyeket nézte, míg várta, hogy Clare végigolvassa a levelet. Tudta, mit tartalmaz Thurston üzenete, hiszen apja öelötte mondta tollba. Érdekes lesz látni, mit szól majd a lány, ha elolvasta.

Nem kellett sokáig várnia. Clare láthatólag ugyanolyan járatos volt az olvasásban, mint ő.

– Hát ezt nagyon nehezen bírom elhinni – motyogta, miközben gyorsan átfutotta az első bekezdést. – Lord Thurston azt állítja, hogy te vagy a legjobb jelölt, kit előtalált. Azt írja, te vagy az egyetlen, kit akár távolról is össze lehet mérni lord Nicholasszal.

– Nem megmondtam?

– Én a helyedben nem büszkélkednék véle. Nicholasról aligha lehet megmintázni a lovagias előkelőséget.

– Úgy hallottam, ügyesen bánik a karddal és híven szolgálja hűbérurát – mondta szelíden Gareth. – Thurstonnek ez a legfontosabb.

– Könnyű Lord Thurstonnek beérnie ily egyszerű erényekkel. Nem neki kell feleségül mennie Desire leendő urához.

– Való igaz.

Clare visszatért a levélhez, és elkomorodott.

– Bizonyára vannak mások is, akik... Hermione könyökére, uram, ez lehetetlen! – nézett föl szemmel látható megrökönyödéssel. – Lord Thurston azt állítja, hogy te vagy az ő elsőszülött fia!

– Igen.

– Ez nem lehet igaz! Azt mégse fogom elhinni, hogy Thurston of Landry magamfajta akarna örököse hitveséül!

– Miért, mi veled a baj? – sandított rá Gareth.

– Természetesen semmi! Csakhogy Thurston örököséhez igazi előkelő örökös nő illik, oly család leánya, melynek szavát meghallja Henrik király; nemes hölgy, ki nagy gazdagságot és hatalmas földeket visz möringul urának. Nekem csak ez apró birtokom van, mely egyébként is Lord Thurston hűbére.

– Nem értetted meg.

– De bizony hogy megértettem! Te, uram, félre akarsz vezetni engem!

– Garethet felbosszantotta ez a vádaskodás.

– Nem, asszonyom, nem akarlak megcsalni!

– Ne gondold, hogy ily könnyen rászédhetsz! Ha valóban te lennél a báró örököse, akkor nem ily csekély majorságba akarna beültetni!

– Asszonyom...

– És miért akarnál itt élni ez eldugott helyen, amikor Thurston fia- és örököséként kedvedre válogathatnál pompás birtokok és hatalmas várak között?

– Igaz, hogy én vagyok Thurston of Landry legidősebb fia – szúrta a fogán keresztül Gareth. – De nem az örököse.

– Az hogy lehet?

– Természetes fia vagyok, nem pedig törvényes örököse. – Kíváncsian nézte a lányt, mit fog szólni az igazsághoz. – Póriasán szólván, fattya vagyok Thurstonnek, asszonyom.

– Ó! – Clare-nek egy pillanatra elakadt a szava. Gareth látta rajta a megdöbbenést, de azt nem tudta, megbotránkoztatta, dühbe hozta vagy elborzasztotta-e, hogy hamarosan egy fattyú felesége lesz.

– Most talán már érted.

– Igen, uram, értem. Ebben a környülállásban tehát Desire az egyetlen örökség, melyre számíthatsz, úgy-é?

Garethnek nem tetszett a lány hangjában csengő szájalom.

– Ez elég. Több is, mint vártam.

Clare haragosan nézett rá, aztán visszahajolt a levélre.

– Hát ez már sok! Apád közli, hogy azonnal férjhez kell mennem, és noha reméli, hogy téged választalak, ám ha nem, akkor Seaberni Nicholast is elfogadja Desire új urául.

– Megmondtam, hogy Thurston roppantul szeretné rendbe tenni ezt az ügyet – szólt közömbösen Gareth. – Ugyancsak nyugtalankodott, mikor tudomást szerzett róla, hogy a birtok gazda híján szűkölködött egy ideig.

– Ó!

– Valamilyen okból csupán nemrég tudta meg apád halálát. A levél, mely tájékoztatta a szomorú eseményről, látnivalóan késlekedett néhány hónapot.

– Hát igen, késett egy csöppecskét – köszörülte diszkréten a torkát a lány. – Egészen tehetetlenné fásított a gyász.

– Természetesen.

– Aztán pedig, mikor egy idő után összeszedtem magam, rádöbentem, hogy rengeteg dolog van, mit el kell intézni.

– Természetesen.

– És éppen tél volt – folytatta derűsen Clare. – Úgy okoskodtam, hogy az utak úgyis járhatatlanok a hó és a jég miatt, tehát úgy döntöttem, legjobb lesz, ha várok kora tavaszig, és majd akkor üzenek Thurstonnek.

Gareth majdnem elmosolyodott.

– És miközben vártad, hogy az utak megtisztuljanak, megpróbáltad kimódolni, miként kerüld el a házasságot.

– Egy próbálkozást megért – nézett rá morcosan Clare.

– De nem sikerült. Úgyhogy most új ösvényen kell továbbmennünk.

– Mennünk?

– Igen. Ugye, semmi akadály, hogy már holnap megtartsuk a menyegzőt?

– Az lehetetlen! – villant meg kétségbeesetten Clare szeme. – Teljességgel lehetetlen! Egyszerűen nem lehet megcsinálni!

– De még mennyire, hogy meg lehet, és ezt te is tudod. Nem kell más, mint hogy hívatjuk a papot...

– Nincs is papunk Desire-en! – csapott le rá Clare.

– Biztosan találunk egyet Seabernben. Elmondjuk az esküt a tanúk előtt és kész.

– De hát még annyi mindent kell csinálni! – tiltakozott Clare. – Meg kell rendezni az ünnepséget, ahogy illik.

– Háznagyom már így is alig győzi, annyi munkát ad néki ellátásokat. Hetekre lesz szükség az esküvői díszlakomához, és hogy tisztességgel megvendégelhessük a falusiakat.

– Bizonyos vagyok benne, hogy amint választottál, nagyon gyorsan el lehet intézni mindent. Egy-két nap alatt – engedett Gareth.

– Látszik, hogy sose kellett ilyesmit megszervezned – intette le dölyfös megvetéssel Clare. – Töméntelen kenyeret kell sütni. Halat kell fogni. Tyúkot mellyeszteni. Mártást kavarni. Sert és bort vásárolni hordószám. Majd át kell szalajtani valakit Seabernbe, hogy szerezz be.

– Hölgyem, én egész csatákat szerveztem meg rövidebb idő alatt. Ám hajlandó vagyok türelemmel lenni.

– Mennyire?

– Most ezen fogunk alkudozni? Kezdem felfogni, milyen az, ha egy kufárt kell oltár elé vezetnem. Nos, feltételeim egyszerűek. Egy napot kapsz, hogy határozz és felkészülj.

– Egy napot?

– Igen. Egy teljes napot. Az egész holnapot. Engedékeny kedvemben vagyok.

– Ezt nevezed te engedékenységnak?

– Ezt. Holnapután esküszünk, akkor is, ha rossz ser és pimpós kenyér lesz a lakodalmon.

Megértetted?

– Uram, én nem vagyok a lovagod, hogy ily pöffeszkedve utasítgass!

– Én pedig nem vagyok a cseléded, sem hízelgő ifjú dalnokod, kit kedved szerint ugráltathatsz – mondta nyugodtan Gareth. – Hacsak nem úgy döntöttél, hogy Seaberni Nicholasnak nyújtod kezéd...

– Hát ahhoz az utálatos fajankóhoz biztos nem megyek!

– Akkor hamarosan én leszek urad és e jószág ura. Jobb, ha ezt észben tartod, ha ortályozni akarsz vélem.

– Azt fogom észben tartani, hogy Desire úrnője vagyok és elvárom, hogy ehhez mért tisztelettel bánjanak vélem!

Gareth egyetlen lépést tett előre. Tetszett neki, hogy Clare nem hátrál, de volt olyan óvatos, hogy ezt ne árulja el. Értett annyira a hadakozáshoz, hogy tudja: fölöttébb nagy ostobaság bárminemű gyöngeséget mutatni.

– Tiszteletemben bizonyos lehetsz, asszonyom, de a tényekkel akkor is szembe kell nézned. Lord Thurston azt parancsolta, hogy a lehető leghamarabb menj férjhez.

Clare a tenyerét csapkodta Thurston levelével, és összehúzott szemmel nézett Garethre.

– Egészen bizonyos, hogy nem törtél rá többi kérőmre az úton, nem míveltél velük valami szörnyűséget, és aztán nem te magad írtad e levelet?

– Ez Thurston of Landry pecsétje. Bizonyára fölismered.

– Pecsétet is lehet lopni vagy lemásolni, és csalárd célokra használni. – Fölragyogott. – Hogy ez nem jutott eszembe tüstént! Valószínű, hogy ez a pecsét hamis. írnom kell Lord Thurstonnek, és bizonyoságot kell szereznem, hogy valóban ő írta-e a levelet.

Gareth elhült. Clare nem egykönnyen ismeri be a vereséget, akkor se, ha az arcába kiált.

– Asszonyom...

– Valószínűleg napokig, sőt, talán hetekig is el fog tartani, míg megkapom apádtól a választ. Ez természetesen sajnálatos, de el kell halasztanunk a férjválaszt, míg ő nem igazolja, hogy e levél valódi.

– A kutya mindenségit!

– Gondold el, micsoda bonyodalmak lennének, ha elsietnénk a dolgot! – nézett rá Clare kajánul ártatlan-agyafúrt pillantással.

Gareth megfogta az állát, odahajolt hozzá, és könnyedén végigsúrolta szájával a lányét.

– Add fel, úrnóm – mondta lágyan. – A levél valódi. Apám, a te hűbérurad, azt akarja, hogy minél gyorsabban menj férjhez. Ebből a csapdából nem szabadulsz. Menj és láss lakodalmunk előkészületei után, mert hacsak nem Seaberni Nicholas nője óhajtasz lenni...

– Ahhoz semmi esetre se megyek!

– Akkor holnapután az én feleségem leszel.

Clare némán bámulta néhány feszült pillanatig. Roppant valami. Gareth lenézett és látta, hogy a lány Thurston levelét morzsolgatja.

Clare egyetlen szó nélkül sarkon fordult és otthagya. Kiment a kertből, vissza se nézett.

Gareth nem moccan, míg el nem tűnt a lány. Aztán lassan hátat fordított, hosszan elnézte a szépen ápolat kert, majd elment, hogy megkeresse Ulrichot.

Clare a dolgozószobájába menekült. Rendes körülmények között ugyanúgy szeretett itt tartózkodni, mint a kertjében vagy a műhelyekben, ahol illatszereit és italait kotyvasztotta.

Kerti jeleneteket ábrázoló, gyönyörű kárpitok ékesítették a napsütötte szoba falait. Edényekbe töltött, zúzott, szárított, gondosan elegyített virágoktól illatozott a levegő. Hideg napokon szenes üstöket állítottak a sarkokba; a parázs meleget és jó szagot árasztott, a kifinomult orrú Clare örömére.

Edmund fivére halála után és mikor Spanyolországból megjött apja meggyilkolásának híre, Clare ebben a szobában talált nyugalmat és vigasztalást.

Pár hónapja, hogy szabaduljon a fejében nyüzsgő temérdek gyötrő gondolattól, elhatározta, hogy ír egy könyvet: megörökíti legrafináltabb receptjeit. Sok örömet lelte a munkában.

Most azonban sehova sem tudott menekülni nyomasztó gondjai elől.

Üldögélt egy darabig, kezében pennával, maga előtt pergamennel, és igyekezett a receptkönyvre összpontosítani, de hiába.

Három hiábavaló próbálkozás után feladta, és félredobta a tollat. Rosszkedvűen bámult ki az ablakon, és Gareth szájára gondolt.

A csók még annál is jobban felzaklatta, mint amennyit hajlandó volt bevallani magának. Egyáltalán nem emlékeztetett azokra a kényszerű, förtelmes csókokra, amelyekkel Nicholas nyálazta össze a múlt hónapban, mikor elcipelte Seabern Keepbe. A lány visszataszítónak találta Nicholas ölelgetését. Undorító volt, ahogy hozzápréselte őt ahhoz a nagy melák testéhez. Clare ugyanúgy viszolygott a seaberni úr ágaskodó férfiasságától, mint a szagától.

Ennek részben az a tagadhatatlan tény volt az oka, hogy Nicholas nem túlzottan rajongott a fürdésért. Clare azonban nemcsak az izzadság és a piszok bűzétől utálkozott, hanem a lovag testének szagától is. Sohase szokna meg, hát még hogy egy ágyba feküdjék vele!

– Clare! – tűnt föl a küszöbön az aggodalmas Joanna. – Semmi bajod?

– Tessék? Ó, dehogyis, Joanna. Épp csak elgondolkoztam valamiről.

– Történetesen nem Sir Garethről?

– Ki másról? – Intett Joannának, hogy üljön le az ablak melletti zsámolyra. – Tudtad, hogy Lord Thurston fia?

– Tudtam. Épp most hallottam odalent a kastélyban. – Végigjártatta fürkésző pillantását a barátnőjén. – Pontosabban fogalmazva Thurston fattya.

– Akkor is a fia – babrálta Clare a tollat. – Némelyek azt mondanák, ugyancsak meg vagyok tisztelve.

– Mások meg azt, hogy Lord Thurstonnek fölöttébb drága ez a birtok – állapította meg szárazon Joanna. – Látnivalóan bizonyos akar lenni Desire új urának hűségében. Mi jobb módja lehet ennek, mint hogy tulajdon vérével házassít össze téged?

– Az igaz. – Clare rápillantott az asztalán heverő levélre. – Kijelenti, hogy Sir Nicholason és Sir Garethen kívül nem talált egyetlen kérésőt, kik megközelítenék feltételeimet.

– Úgy-é?

– Jómagam kezdem kételni, hogy túl keményen próbálkoztam volna.

– E téren a férfiak hajlanak a túlzott gyakorlatiasságra – mormolta Joanna. – De legalább hagyott néked választást.

– Hát ez nem nagy választék, ha tudni akarod a véleményemet.

– Több, mint amennyi nekem valaha is jutott.

Clare is tudta, hogy a tizenöt éves Joannát ugyan nem kérdezték, kihez akarna feleségül menni.

– Te nagyon boldogtalan voltál a házasságban, Joanna?

– Lord Thomas nem volt jobb és nem volt rosszabb, mint a legtöbb férfiú – mondta filozofikusan Joanna. – Szándékkal nem bánt sohasem kegyetlenül sem velem, sem Williammel.

– Gondolom, ez is valami.

– Ez nagyon sok – vágta rá Joanna.

– Megszeretted egyáltalán?

– Nem. Tiszteltem, úgy, ahogy feleségnek tisztelnie kell az urát, de nem tudtam szeretni.

– Helen apátnő azt írta a legutolsó levelében, hogy az igazi férfi el tudja érni, hogy felesége belésszeressen a menyegző után.

– Már megbocsáss, Clare, de mit tud Helen apátnő a házasságról?

– Ebben igazad van.

Clare fölnézett a polcokra, ahol drága könyvei és értekezései sorakoztak. Két fóliás az anyjái volt. Néhányat maga Clare szerzett be, amikor fáradhatatlanul gyűjtögette az adatokat az illatszerkészítéshez. A maradék az apjái volt, aki minden útvjáról új könyvekkel tért haza, és azok közül néhányat a falusi klostrom könyvtárának adományozott. A legutolsót, amelyet maga írt alig olvasható macskakaparással, Clare röviddel azelőtt kapta meg, hogy Sir Humphrey meghalt.

Az egyik terjedelmes, súlyos kötetet az ainsleyi Helen apátasszony írta a növényekről. Clare egy déli kolostortól szerezte be a szép másolatot, és elolvasta minden szavát. Olyan mély hatást gyakorolt rá, hogy gondolt egy merészet, és levelet írt az apátnőnek, aki nem csekély meghökkenésére válaszolt is neki.

Az egész tavalyi évet végiglevelezték közös érdeklődésük tárgyáról: a virágokról és füvekről. Tavaly ősszel Helen apátnő abban a nagy örömben és megtiszteltetésben részesítette Clare-t, hogy rövid időre ellátogatott Desire szigetére, amikor is nem a Szent Hermione zárdában, hanem a kastélyban szállt meg, és minden este hosszú órákig tartó, éjszakába nyúló beszélgetéseket folytatott Clare-rel az összes elképzelhető témáról.

Joannának abban persze igaza van, hogy bármilyen okos és művelt is Helen apátnő, feleség sohasem volt. Nem sokat tudhat a házasság titkos oldalairól.

Clare a tolla hegyét bámulta, és megpróbálta minél tapintatosabb szavakba önteni a következő kérdést.

– Tápláltál-é valaha, izé, melegebb érzéseket Sir Thomas iránt, Joanna?

– Kevés asszony lel öröme a hitvesi ágyban, Clare. Nem is szabad keresni. A szenvedély léha dolog. Az ember lánya másfajta, ennél sokkal fontosabb okok miatt lép házasságra.

– Aha. Én csak tudom. – Bár még így is abban reménykedett, hogy jut neki némi meleg a hitvesi ágyban.

És most, amikor szája még mindig égett Gareth csókjától, úgy érezte, ők ketten találhatnának ilyen érzésekre.

Hogy lehet ez? Az olvasás tudományát nem számítva, Gareth szemmel láthatólag híján volt a férj receptben előírt minden tulajdonságnak. Clare nem értette, hogy viszonzhatta oly odaadóan az ölelését.

– Őszinte leszek hozzád – mondta Joanna. – Thomas harminc évvel volt vénebb nálamnál, és nem sok türelme volt egy friss feleséghez. Nászéjszakánk kellemetlen volt, de elviselhető, mint a legtöbb asszonyé. Túlesel rajta és kész. Utána pedig megszoktam, mint ahogy te is meg fogod szokni.

– Tudom, Joanna, hogy bátorítani próbálsz, de nem megy.

– Nem reád vall, Clare, hogy panaszkodsz a kötelesség miatt.

– Nem ok nélkül panaszkodom. Sir Gareth, Thurston levelére hivatkozva, úgyszólván megparancsolta, hogy holnapután legyen az esküvő.

– Mit vártál? Gondolom, nem ért meglepetés.

– Nem. – Fölkelt és odaállt az ablakhoz. – Bár lenne több időm! Leginkább erre éhezem e pillanatban. Mit meg nem adnék érte!

– Gondolod, hogy oly sokat számít az idő? Sir Nicholas napról napra orcátlanabb lesz. A két utolsó illatszershállítmányodat elrabolták. Magad mondtad, hogy Desire-nek úrra van szüksége, aki megvédelmezza.

– No igen, de nekem olyan férj kell, akivel életem végéig megférjek ágyamban és asztalomnál. – Különös rémület fogta el Clare-t. – Életem végéig.

– És miből gondolod, hogy nem bírsz majd megférni Sir Garethtel?

– Hát ez a baj – suttogta Clare. – Egyszerűen nem tudom, képesek leszünk-e valaha összerázódni. Épp csak most találkoztunk. Eddig annyit tudok róla, hogy megfelel egyik feltételnek, mert nyilvánvalóan tud olvasni.

– Ez már valami.

– Több időre van szükségem, Joanna.

– Mit nyersz rajta? Kezdtől fogva tudtad, hogy aligha mehatsz férjhez szerelemből. Kevés rangobéli nőnek jut ki ez a lehetőség.

– Igen, de én oly házasságban reménykedtem, mely barátságon és a megosztott érdeklődés örömén alapul. Talán túl sokat kértem. Mindazonáltal, ha csak egy csöppet több időm lenne, akkor, úgy hiszem, lehetne...

– Mit lehetne? – fürkészte gyanakodva Joanna. – Nem szeretem, amikor így nézel, Clare. Megint mesterkedsz valamiben, ugye? Ugyanúgy főzöd a plánumokat, ahogyan új illatszereket keversz. Ne fáradozz! Attól tartok, e pillanatban nincs időd holmi alkímiai fortélyokra.

– Meglehet, de akkor is az a véleményem, hogy talán halaszthatnám az eseményeket, ha meggyőzhetném Sir Garethet, hogy magamagának is időt kell adnia.

– Mire? – csudálkozott Joanna.

– Hogy rájöjjön, igazán beéri-e azzal, hogy itt telepedjék meg mint Desire ura. Nem hiszem, hogy túl sokat gondolkodott volna rajta, mit jelent egy virágsziget urának lenni.

– Abban bízol, hogy egy ember, ki gyilkosok és latrok kaszabolásából élt, unalmasnak találhatja a kertészkedést?

– Ez is egy lehetőség.

– Kétlem. Az a gyanúm, Sir Gareth e pillanatban csak arra tud gondolni, hogy milyen zsíros jószágai lesznek.

– De ha meg bírnám győzni, hogy neki magának is időre van szüksége egy kis higgadt elmélkedéshez? – Clare sarkon fordult, láthatóan föllelkesedve új ötletétől. – Értelmes ember, az a fajta, ki meggondoltan tervez, mielőtt cselekedne.

– Bizonyos vagy ebben?

– Ó, igen, feltétlenül! Ha meg tudom győzni, hogy néki is alaposan és hosszasan fontolóra kell vennie ezt a házasságot, akkor megszerezhetem az időt, amire szükségem van.

– És mire fogod használni ezt az időt?

– Először is, behatóbban megismerem. Többet fogok tudni a férjemről, mielőtt kénytelen lennék megosztani vele ágyasházamat. Másodszor, ha kiderül, hogy még a gondolatát se bírom elviselni a Sir Garethtel való frigynek, akkor alkalmam lesz megtalálni az utat, melyen kijussak a csapdából.

– Nem fog beválni, Clare. Amennyire én tudom, az Ördög türelmetlenül várja az esküvőt. Már is akarja aráját és birtokait.

– De én talán meggyőzhetem, hogy várjon egy kicsit!

– Hogyan?

– Azt mondom néki, hogy míg ő fontolgat, addig én nem keresek mást Desire urának.

– Ugyancsak keveset tudsz a férfiakról, Clare. Hidd el nekem, hiába mesterkedsz.

– Azt te nem tudhatod! Az Ördögnek most leginkább azért sürgős a nősülés, mert azt hiszi, orrolok a szükös választék miatt. De ha meggyőzhetem, hogy nem próbálok mást keresni,

míg ő alaposan meg nem hánytá-vetette a dolgot, akkor talán hajlandó lesz elhalasztani a menyegzőt.

– Fölöttébb valószínűtlen.

– Miért vagy ily borúlátó, Joanna? – Távoli patkó-dobogás ütötte meg a fülét. Visszament az ablakhoz.

– Mi az? – kérdezte Joanna.

– Kis csapat közeledik a falu felől. – A szemét meregetve fürkészte a messzi porfelhőt, és megpillantott egy ismerős sárga lobogót. – Jaj, ne!

– Clare!

– Szent Hermione köntösének szegélyére, nincs halandó, ki gyatrábban tudna időzíteni. Micsoda egy vadbarom!

– Kicsoda?

– Sir Nicholas!

– Ó, jaj, ez nem lehet igaz! – Joanna felugrott a zsámolyról, és rohant az ablakhoz. – Szavamra, ennek némileg kínos következményei lehetnek.

– Az enyhe kifejezés!

– Szerinted tud Sir Gareth a leányrablásról?

– Hogy tudhatna? – komorodott el Clare. – Oly gondosan elködösítettük. Én mindenkivel félreérthetetlenül közöltem, hogy önként látogattam Seabern Keepbe. És Lord Thurstonnek írt levelemben nem is említettem ez incidenst. Sir Gareth nem tudhatja.

– Remélem, igazad van – mondta komoran Joanna. – Mert ha a Wyckmere-i Ördög azt fogja képzelni, hogy aráját megszeplősítette egy másik férfi, akkor attól félek, itt elszabadul a pokol.

Clare-nek hirtelen eszébe jutott valami.

– Szerinted, elállna a leánykéréstől, ha megtudná, hogy elraboltak?

– De Clare! – kezdte aggodalmasan Joanna.

– Talán egy megbecstelenített ara nem felelne meg Sir Gareth ízlésének. Nagyon kevély ember ahhoz képest, hogy fattyúnak született. Vagy talán épp azért.

– Ennek még a gondolatát is verd ki a fejedből! Nem tudhatjuk, mi történne, ha Sir Gareth a legrosszabbra gyanakodna, és én, a magam részéről, nem is akarom megtudni!

– Hmmmm – dűnnyögött Clare, és elindult az ajtó felé.

– Most mit fogsz csinálni? – szólt utána Joanna.

– Köszöntöm látogatóinkat, természetesen! Mi mást?

– Clare, könyörgök, ígérd meg nekem, hogy nem mívelsz semmi meggondolatlanságot.

– Szavamra, kezdesz egészen úgy beszélni, mint Beatrice. – Megnyugtatóan rámosolygott barátnőjére. – Ne aggódj! Alaposan meggondolom, melyik figurával lépjek következőnek ebben a sakkpartiban.

Kilépett az ajtón, és végigsietett a saroktoronyhoz vezető folyosón. Lerohant a torony kőlépcsőjén a kastély nagytermébe, ahol zűrzavar és fejtelenség fogadta. Eadgar, akinek arcára mély árkokat szántott az aggodalom, odasietett hozzá.

– Sir Nicholas van itt számos szolgáló lovagjával, úrnőm. Már az udvarban tartanak. Mit csináljak?

– Először is megtudjuk, miért jöttek ide Seabernből bejelentés nélkül. Aztán meghívjuk őket estebédre, és itt marasztaljuk éjszakára.

– Estebédre? – Eadgar ettől majdnem elalélt. – De a ház tele vendégekkel. Itt nincs több hely senkinek.

– Egészen biztosan be tudunk szorítani néhány szalmazsákot ide a csarnokba.

Keresztülment a termen, és kiállt a lépcsőre. Az udvaron még nagyobb volt a hemzsegés, mint a csarnokban. Lovászok futottak elő az istállóból, hogy elvezessék a lovakat, amint a

jövevények leszállnak a nyeregből. Gareth több embere is előbukkant. Ugyancsak nyitva volt a szemük, a kezük pedig nem moccant a kardmarkolatuk közeléből.

Egy nagydarab, ismerős alak odadobta sisakját a fegyvernökének, és lekászálódott a lováról.

– Üdvözöllek, úrnóm! – bömbölte tele az udvart Sir Nicholas.

Clare felnyögött.

Seaberni Nicholas, hirtelenszöke hajával, kék szemével, egyáltalán nem volt rút ember. Clare ugyan elég közönségesnek tartotta az arcát, de tudta, hogy sok nő találja vonzónak a lovag bikanyakát, hordómellét és vaskos combjait. Hallotta egyszer az egyik cselédlányt, amint bizalmasan elvihogja a barátnőjének, hogy Nicholas hímtagja ugyanolyan dagadóan izmos, mint a többi része.

Clare nem óhajtott megbizonyosodni róla, hogy mennyi ebben az igazság.

– Hozott isten, Sir Nicholas! – mondta hűvösen. – Nem vártunk.

– Hírét vettem, hogy kezdődik a hajtás. – Nicholas a tenyerét csapkodta a nagy gyönyörűségtől. – Mindig is kedveltem a jó, vérpezsdítő vadászatot.

– Miféle vadászatot? – nézett rá vasvillaszemekkel Clare. – Miről beszélsz, uram?

– Hallom, sarokba szorítottak, és rákényszerítették végre, hogy férjet válassz. Rég ideje, ha a véleményemre vagy kíváncsi.

– Nem vagyok.

– Ráadásul biztos helyről tudom, hogy egyik kérőd már itt is van Desire-en – göcögött Nicholas. – Csak nem engedem át a terepet egy idegennek!

– Ez nem vadászat, uram, én pedig nem vagyok alázatos ünő, hogy megüzzenek és elfogjanak. Ebben én választok.

– És választottál már, asszonyom?

– Még nem.

– Pompás. Akkor nincs késő. Beszállok a hajtásba.

– Attól tartok, a hölgy tréfál – bukkant elő Gareth a lány mögött. Kihívó hanyagsággal álldogált a legfelső lépcsőfokon, egyik nagy kezét a Pokol Ablakának markolatán nyugtatva. – A vadászatnak vége.

– Hát te ki vagy? – kérdezte Nicholas.

– Wyckmere-i Gareth.

– Az, akit Ördögnek hírnak? – vigyorgott Nicholas. – Hallottam már híredet, uram.

– Hallottad?

– Egen, olyan híred van, hogy az a patásnak is becsületére válna. Szóval te is idejöttél udvarolni a dámának?

– Az úrhölgynek tetszik azt állítania, hogy még nem választott férjet. Ki kárhoztathatná, ha meg akarja hosszabbítani az udvarlás kellemetes játékát? De az az igazság, hogy már eldőlt a kérdés. Én vagyok az egyetlen kérő, ki megfelel minden igényének.

– Nem egészen – motyogta Clare. Mérgesítette, ahogy a férfiak fölébe tornyosulnak. Ezek ketten egészen eltakarták a tavaszi napot, és ő egyszerre odakerült az árnyékba.

– Én tudom, hogy Clare úrnőnek néhány fölöttébb sajátos igénye van a férjét illetően – mérte fel Nicholas összehúzott szemmel Garethet. – Nem szeretném, ha kevesebbel kéne beérnie, mint amit megérdemel.

– Nem kell nekik aggódnod emiatt – mondta Gareth.

– De kell nekik. – Nicholas visszafordult Clare-hez. – Évek óta vagyunk barátság- és szomszédságban, nemde, asszonyom?

– Való igaz, hogy évek óta vagyunk szomszédságban – felelte Clare.

– Az ám, és eme szoros kapcsolat mián kötelességemnek érzem kezeskedni érte, hogy választottad pontosan tudja, mit nyer ez üzleten – vigyorgott negédesen Nicholas. – Férfiembert, ugye, ne érjenek meglepetések a nászéjszakán.

Mélységes aggodalom kezdte bontogatni a szárnyait Clare-ben. Óvatosan szimatolt, és megérezte Gareth és Nicholas között a feszültség súlyos, félelmes szagát.

Szép szigetén még sohasem tombolt erőszak. Nem fogja megengedni, hogy most lángoljon fel.

Ebben a pillanatban döbrent rá, hogy föl kell hagynia félkész tervével, amellyel a maga javára próbálta fordítani a helyzetet. Sokkal fontosabb dolga van annál. Meg kell akadályoznia, hogy Gareth és Nicholas egymás torkának essék.

Az estebéd pontosan olyan nyaktörő mutatványnak bizonyult, mint amitől Clare tartott. Ahogy ott ült a főasztalnál Gareth és Nicholas között, úgy érezte magát, akár a légtornász, kit a tavalyi aratási vásáron látott. Két karó közé feszített kötélén egyensúlyozni sem lehet nehezebb, mint megpróbálni fenntartani a békét egy teremben, amely tele van civakodni kész lovagokkal.

Bár egyelőre nem került még sor nyílt összekoccanásra, Clare azonban érezte, hogy a csarnokban egyre nő a várakozó feszültség, amely híven tükrözte a főasztalnál ülő két férfiből áradó ellenségeskedést.

Hogy Gareth és Nicholas emberei minél kevesebbet kötözködhessenek egymással, Clare úgy intézte, szembe ültessék őket a hosszú kecskelábú asztaloknál. Reménykedett, hogy a rövid távolság, amely elválasztotta a fegyvereseket, hasznos sorompónak bizonyul, ha mégis kirobban a viszály.

Ha egyáltalán sor kerül erőszakra, figyelmeztette magát, az a főasztaltól fog kiindulni. Amíg kézben tartja Garethet és Nicholast, kézben fogja tartani az egész termet.

Csüggesztő vállalkozás volt.

– Nocsak, nincs több zöldség? Nicholas gyanakodva méricskélte az asztalra hintett kankalinok között sorjázó új tálakat. – Szavamra, erdeim összes nyulai és szarvasai nem esznek annyi zöldet, mint ti itt Desire szigetén.

– Mi nagyon kedveljük a friss zöldséget, jó uram – mondta Clare elszántan nyájas mosollyal. – Netán jobb szeretnél osztrigát? Szakácsném mandulával és gyömbérrel készíti. Bizonyosan nagyon fog ízleni néked.

Nicholas leengedte pilláit, és álmatagon hunyorgott a lányra. Pillantásával kétségen kívül lángokat akart gyújtani Clare kebelében, de inkább úgy festett, mint aki mindjárt elalszik az asztal mellett.

– Még jobban fog ízleni, hölgyem, ha gyöngéd ujjacskáiddal kínálsz ide.

Clare kivillantotta összeharapott fogait egy dermesztő mosolyban. Elég elterjedt szokás volt odakinálni a kedves vendégnek egy különösen ínycsiklandó falatot, ő azonban nem óhajtott ezzel megtisztelni Nicholast. Először is, nem tekintette kedves vendégnek, hanem púpnak a hátán, másodsor pedig nem tudta, mit tenne Gareth, ha azt hinné, hogy ő, Clare, Nicholasnak kedvez.

Így jár az, aki válogatni akar a férjekben. Milyen egyszerű és békés volt is valaha Desire-en az élet!

– Nékem most nem akarózik osztrigát ennem, uram – felelte. – Ámde kérlek, te csak végy, amennyit kívánsz.

– És ne feledd a levest. Szakácsném ánizskaporral és korianderrel fűszerezi. Fölséges.

– Öhöm. – Nicholas kilapátolt egy marék osztrigát, és a szájába tömte. – Te mindig pompás konyhát vittél, úrnőm – mondta tele szájjal. – És jelenléted a legízesebb fogás.

– Köszönöm. – Clare lesújtó pillantással mérte végig, némán esdekelve, hogy viselkedjék. De szomszédja nem adta jelét, hogy kiolvasta volna szeméből a könnyörgést. A lovag hajlamos volt gyorsan megfeledkezni magáról. Mindig ez történt vele, ha ledöntött néhány korsó sert.

– De bárminemű bájteli légy is, ahogy itt ülsz csarnokodban – folytatta kihívóan Nicholas, affektáltan elnyújtva a szavakat –, nekem mégis inkább kedvemre való amaz emlék, mely oldalamon mutat, Seabern Keepben, nem egészen egy hónapnak előtte. Egy nyeletre eltüntetett néhány osztrigát, és folytatta: – Akkor arra gondoltam, egészen olyan vagy, mintha oda tartoznál.

Clare érezte, hogy Gareth halkan megmoccan a balján, és egy pillanatra elfogta a vakrémület. Kanala nekiütődött a tál szélének.

– Kellemes látogatás volt, uram, és te kegyes házigazdám voltál. De én ide tartozom.

– És itt is maradsz – mondta nagyon szelíden Gareth. Clare nyugtalanul sandított rá. Egyáltalán nem tetszett neki az Ördög hangjának fenyegető halksága. Minél többet hetvenkedett és hányta-vetette magát Nicholas, Gareth annál szelídebben és udvariasabban válaszolt neki.

Clare-t mind jobban aggasztotta ez a dermesztő udvariasság. Azon tépelődött: vajon itt a csarnokban senki más nem érzi rajta kívül, hogy milyen veszedelmes? Nem hallják ki belőle a nyilvánvaló fenyegetést?

Nicholas, a nehézfejű fajankója nyilvánvalóan nem. Sőt, mintha még vérszemet kapott volna a másik sima beszédétől. Clare-nek kezdett derengeni, hogy Gareth szándékosan ugratja a seabernit.

Gareth kikanyarított magának egy cikkelyt a húsos lepényből, és eközben összeakadt pillantása a lányéval. Nem mosolygott – sose szokott –, de volt valami az arcában, ami elárulta, hogy a lehető legközelebb jár hozzá.

A Wyckmere-i Ördög remekül szórakozott. Clare szerette volna a fejére borítani a levesestálat.

– Talán hallgassunk egy kis muzsikát! – mondta elszántan és Dallanre nézett, aki az egyik hosszú asztal végében duzzogott: – Mondanál nekünk egy víg éneket, Dallan?

A fiú föl pattant, és mélyen meghajolt:

– Parancsodra, úrnóm!

Fogta hárfáját és rázendített. Clare legott fölvidult, amint fölismerte egyik kedvencét. Dallan öneki költötte, röviddel azután, hogy megérkezett Desire-re.

– Hölgyemnek mosolya szebben ragyog, Mint nyár éjszakáján hold s csillagok, Szeme zölden izzó szelíd smaragd, Arca oly tiszta, mint üde patak. Ma éjjel marokra kapom a kulcsot, Amelyet őtőle kaptam, a kulcsot.

– Aj, aj, aj, a kulcsot! – Nicholas korsóval döngette az asztalt. – Kapjad csak a kulcsot! – Böfögött. Clare megborzongott.

– Aj, aj, a kulcsot! – Nicholas egyik tagbaszakadt embere, aki máris részegebb volt, mint ura, késével kocogtatta sereskorsaját. – És mihez kezdesz a kulccsal, legény?

Korsók, kupák csörömpöltek, a többi seaberni bátorítóan kurjongatott Dallannek. Nicholas vigyorgott. Ledöntött még egy adag sert, majd a boroskupa után nyúlt.

– Szobája kulcsát ő adta nekem. Ott vár majd engem igen kegyesen.

– Kegyesen, kegyesen! – bömbölte az egyik seaberni, és röhécselt.

– Zárja bár el rútul hites ura, Ablakába hágok ma éjszaka. Ágyfüggönyök között, lám, ott a csoda...

Nicholas úgy döngette öklével az asztalt, hogy zörögtek belé a tányérok is.

– Az ám, legény, csak oda az ágyra. Megéri a kockázatot! – kacsintott Clare-re.

A lány kétségbeesetten pillantott Joannára, aki a maga részéről tehetetlenül nézett Ulrichra. Ulrich egykedvűen meredt Garethre, mint aki jelre vár.

– Vakít alabástrom combjának hava,

– S e két oszlop között megbújva csalogat

– Színarany ajtó, mely várja kulcsomat.

– Aj, aj, aj, kulcsomat! – bögte Nicholas.

Clare látta a szeme sarkából, amint Gareth kiemelt az asztaldíszből egy törekeny sárga kankalint. A virág parányinak és rendkívül gyöngédnek tetszett hatalmas kezében. Lustán elkezdte cirógatni a szirmokat. A lány visszafojtotta lélegzetét.

Az alsó asztaloknál megint ordítottak. Clare elfordította megbűvölt tekintetét a kankalintról. Próbált inteni Dallannek, hogy hagyja abba, a dalnok azonban úgy tett, mintha nem venné észre, és komor kihívással pöngette tovább hangszerét.

– Unatkozni látszol, Ördög! – tehénkéért el a székén Nicholas. – Mi baj? Nincs kedvedre a nóta?

– Nincs. – Gareth tovább simogatta a kankalin szirmait, mint aki le van nyugózva ennyi finomságtól.

Clare felpattant, és metsző pillantást vetett a trubadúrra.

– Dalnok úrfi, ha nincs ellenedre, inkább hallanék más éneket. Talán ama kedveset a tavasz virágairól.

– De hiszen a kulcsos az egyik kedvenced, úrnóm! – tiltakozott Dallon.

– Úgy van, de ma este inkább egy más kedvencemet szeretném hallani.

Egy pillanatig azt hitte, hogy Dallon nem fog engedelmessé válni. Végül azonban a suhanc bólintott, és rázendített egy másik dalra, amely virágokról szólt.

Clare megkönnyebbülten sóhajtva leült, és gyorsan intett Eadgarnek, hogy adasson föl még étel és seritalt.

Elmeszesedett izületeihez képest az agg háznagy elképesztő fürgeséggel engedelmessé vált. Nyilvánvalóan ő is érezte a készülődő vészt, és buzgón igyekezett megtenni a magáét az elhárítására.

Joanna szemmel láthatóan megkönnyebbült. Félénken mosolygott Ulrichra, aki gálánsán odakínált neki a tányérjáról egy falatot: Clare ámulatára Joanna bájosan fülig pirult, és elfogadta a felé nyújtott falatkát.

Nicholas szája durcásan legörbült, mint egy rakoncátlan gyerkőcé, kibe belefojtották a heccelődést. Gareth félretette a kankalint, és mintha mi sem történt volna, nagy nyugodtan fölvette a boroskupát.

– Nekem fölöttébb tetszik dalnokod új éneke, asszonyom.

– Örvendve hallom, uram – mosolygott rá ingerülten Clare. Kezdett kikopni a jó modorból. Egyformán mérges volt Nicholasra és Garethre, és nem is bánta, ha észreveszik. – Egyáltalán nem szeretném, ha a mulatság nem találna kedvet házam vendégei előtt.

Nicholas lecsapta kupáját.

– Hát nekem nem nagyon van kedvemre az új nóta! Búbánatos és unalmas ez az egész badarság a tavasz virágairól.

– Úgy találod? – vetett rá Gareth egy roppant közönyös pillantást. – Netán híján vagy a bölcsességnek, semhogy élvezted lelhesd finomultabb versezetekben.

– Azt akarod mondani, hogy nincs eszem? – meredt rá bőszen Nicholas.

– Azt. Kétségen felül ez is oka volt annak, ha Lady Clare más kérő után nézett. Világosan megmondta, hogy oly férjet kíván, ki értelmes és mívelt.

Nicholas elvörösödött dühében.

– Én meg fogadnék, hogy Lady Clare-nek a másik nóta tetszik. Nem így van, asszonyom?

Clare valami ürügyet próbált kisütni, amivel befejezhesse az estét és ágyba zavarhasson mindenkit. Bárcsak megtenné valaki azt a szívességet, hogy ostromot vagy tüzet kiált, és félreveri a harangot!

– Én örömet lelem a muzsika minden fajtájában. – Kétségbeesetten próbált átváltani más témára. – Sir Nicholas, volnál oly kedves idenyújtani a fűgés tálát?

– Az csak természetes! – Nicholas sunyin elmosolyodott. – Hadd választok neked egy figét. – Ahelyett, hogy a tálát nyújtotta volna oda, belekotort rövid, vaskos ujjaival, és kihalászott egy aszalt fűgét. Meghentergette mézben és örölt fahéjban, aztán odatartotta Clare szájához.

Ő ránézett Nicholas gyászkeretes körmére, és gondolkozni próbált. Kínzóan érezte Gareth pillantását, amint félrevezető közönnyel figyeli a kisedet jelenetet.

Micsoda nevetség, gondolta dühösen Clare. Ez itt az ő háza, és itt ő parancsol!! Nem hajlandó beadni a derekát ezeknek a pöffeszkedő, melák hímeknek.

Húvösen rámosolygott Nicholasra, kivette ujjai közül a fügét, és anélkül, hogy belekóstolt volna, letette tányérjára.

– Meggondoltam magam. Úgy vélem, eleget ettem ma.

– Csalódtam benned, hölgyem! – szólt Nicholas. – Bezzeg mikor múlt hónapban nálam jártál Seabernben, sokkal nagyobb volt az étvágyad! – Kacsintott. – És nemcsak figére.

Clare-en végigfutott a hideg.

– Nem emlékszem.

– De én igen! Hogy feledhetném mindama nyálcsordító étkeket, melyeken osztozánk? Bevallom, legkedvesebb emlékeim között tartom számon, mennyire kedvedre volt, mikor csillapítottam mohó éhedet. Remélem, nem feledéd még édes meglepedettséged?

– Te gúnyolódsz velem, Sir Nicholas – mondta halkán Clare. Sötét, aggasztó balsejtelmek ólálkodtak körülötte. Már nem nagyon bízott benne, hogy sikerül elhárítania a vészt. – Szeretném, ha fölthagynál véle. Egyáltalán nem találok mulatságosnak.

– Nem? – Nicholas őt nézte, de nyilvánvalóan Garethre lesett. Latra tette minden szurkáló szavát, mindegyre erősebben bökött egy kicsit, keresve, hol fakaszthat vért. – Porba vagyok sújtva, hogy ezt kell hallanom, asszonyom! Én viszont felettébb mulattatónak talállak téged. Alig várom, hogy visszajöjj Seabernbe, és újra együtt csillapíthassuk éhünket.

– Ezt már senki nem érthette félre. Joanna idegesen babrált a kanalával. Ulrich Garethet figyelte a dermesztő csöndben.

Gareth vett egy fügét, és hallgatott.

– Szeretnék másról beszélni! – Clare-nek emelkedni kezdett a hangja.

– Én viszontag jobb szeretnék emlékezni együtt elköltött étkeinkről. – Nicholas kivette Clare tányérjából a mézes fügét, és csámcsogva szopogatta. – Oly igen élvezetesek voltak.

Gareth nyújtózkodott.

– Lady Clare kérte, hogy váltsunk témát. Nem találja mulatságosnak ezt a társalgást. És én sem.

– Úgy véled, érdekel, hogy te mit vélsz mulatságosnak? – göcögött Nicholas.

– Engem az érdekel, hogy a hölgy mit óhajt. Mellesleg szólván téged is érdekelhetne.

Clare szíve összeszorult. A helyzet egyre rosszabb. Talán ha berúgathatná őket, mind a kettő elbambulna.

– Nem kívántok még egy kis bort?

Nicholas oda se figyelt. Összehúzott szemmel meredt Garethre.

– Úgy véled, Ördög, hogy nálamnál nagyobb kedvet találhatsz a hölgy előtt?

– Úgy.

– Hát az én vélekedésem szerint ez felettébb kétséges. Azok után, hogy egy előkelő születésű lovag illette, miért nyújtaná szobája kulcsát egy fattyúnak?

Ólomnehéz csönd ülepedett a csarnokra. Joanna szeme rémülten elkerekedett. Ulrich komor arccal ült mellette.

Dallan abbahagyta a muzsikát, és felpattant. Riadtan forgatta a szemét, mintha azt keresné, hová bújjon. Kezében a friss borosflaskával Eadgar megtorpant a küszöbön, és kétségbeesetten bámulta úrnőjét, aki végre visszanyerte a hangját.

– Ebből elég, Sir Nicholas! Azt hiszem, te be vagy rúgva!

– Nem annyira, hogy ne tudja, mit mivel – szúrta közbe szelíden Gareth.

– Egyetértünk – villant meg a seaberni szeme. – Hát te, Ördög? Te még mindig eszeden vagy?

– Igen. Én mindig eszemnél szoktam lenni. Jobb, ha ezt fejben tartod.

– Úgy tetszik, Lady Clare nehezen tudja eldönteni, melyikünk lenne jobb férje – bömbölte Nicholas az elnémult csarnokban. – Ajánlom, határozzunk helyette. Itt és most.

– Hogyan? – kérdezte nyájasan Gareth. – Játsszunk egy parti sakkot Desire úrhölgyének kezéért? Nagyon helyes, szerintem ez meglehetősen értelmes megoldás.

Clare úgy felháborodott, hogy egy pillanatra elfeledkezett még a levegőben lógó erőszakról is.

– Sakkozni? A kezemért? Hogy merészelsz, uram!

– Öhöm, hogy merészelsz, Ördög? – mosolygott rosszakaratúan Nicholas. – Minő lovagiatlanság!

– Jó, elismerem, hogy nem lenne tisztességes – engedett Gareth. – A sakk olyan játék, mely eszet és megfontolást követel mindkét féltől. Sir Nicholas derekas hátrányban lenne.

– A pokol minden ördögére, itt nem az észről van szó! – acsargott Nicholas. – Te megsérted a hölgyet, mikor azt javallod, hogy sakkozzunk a kezéért.

Clare lehunyta a szemét, és kétségbeesett fohászt küldött Szent Hermionéhez.

– Akkor mit javasolsz, miben mérkőzzünk? – kérdezte Gareth.

– Bajvívásban! Itt és most!

– Egyetértek. – Garethet ez az ajánlat sem hozta ki jobban a sodrából, mint az előző. – A fegyvert te választhatod.

– Elég ebből a bárgyúságból! – ugrott fel Clare. Minden szem rámeredt.

A lány mindkét tenyerével az asztalra támaszkodott, hogy ne reszkessen a keze, és körbejártatta a csarnokban dühös tekintetét.

– Halljátok, ti mind, kik ma este itt esztek és isztok asztalomnál! Tudjátok meg, hogy torkig vagyok emez ostoba férjvállalással. Thurston of Landry megígérte nékem, hogy magam választhatok. Most megteszem, és ezzel zárjuk le a témát.

Mindenki mocoogni és motyogni kezdett a csarnokban. A szomszédok suttogó fogadásokat kötöttek, hogy mi lesz ebből.

– Vakmerő és nemes kérőim játékot akarnak – folytatta metsző hangon Clare. – Úgy hát legyen játék. De én döntöm el, milyen, és én leszek benne az egyetlen játékos. A wyckmere-i Sir Gareth és a seaberni Sir Nicholas között kell választanom. Volt-e valaha asszony ily szerencsés?

A tömeg helyeslően ordított. Láthatólag senkinek sem tűnt föl a gúny a lány hangjában.

Clare fölkapott egy sárga kankalint, és a magasba emelte, hogy mindenki lássa.

– Letépkedem ennek a virágnak a szirmait, és közben felváltva mondom e nemes, gáláns lovagok nevét, kik Desire urának rangjáért versenyeznek. Esküszóval fogadom, annak leszek hitvese, kinek nevét utolsónak ejti ki szám.

Nicholasnak lehervadt a mosolya.

– A kutya szentség, Clare, ennyire nem bízatsz a vakszerencsére ily fontos döntést!

– Ugyanannyira vakszerencse ez, mint az általad ajánlott bajvívás, Sir Nicholas, melynél mindenképpen csekélyebb vérontással jár.

– A gyehenna tüzére! – mormolta Gareth. – Tudod-é, mit mívelsz, hölgyem?

– Tudom. – Nem hagyott időt több közbeszólásra. Letépte a kankalin első szirmát.

– Sir Gareth.

A tömeg izgatottan felmorajlott. További fogadások születtek.

Gareth néhány pillanatig nézte a kankalint, azután csendes elégedettséggel dőlt hátra székében.

– Sir Nicholas. – Letépte a következő szirmot, és az asztalra ejtette.

– Minő ostoba módszer, így választani férjet! – fintorgott Nicholas.

– Ha ostobák közül kell választania az ember lányának, akkor ostoba módszerrel választ – mosolygott mézesen Clare, és letépte a következő szirmot: – Sir Gareth.

Már csak két szirma maradt a kankalinnak. Clare letépte az utolsó előttit.

– Sir Nicholas.

Megdöbönt sugdolózás elegyedett diadalüvöltésekkel. A tömeg már tudta, ki lesz a győztes.

Clare magasba emelte a kankalint, és fölmutatta az utolsó szirmot, majd kíméletlenül letépte.

– Wyckmere-i Gareth úr.

Mennydörgő ricsaj kerekedett a csarnokban. Az est-ebédelők kupáikkal, korsaikkal dőngették az asztalt, Nicholas arca eltorzult a dühtől.

– A poklok minden ördögére, asszony! Hát mit képzelsz, mit mívelsz?

– Kiválasztom eme birtok új urát. – Clare lendületes mozdulattal odanyújtotta Garethnek a lekopasztott kankalint. – Légy üdvözölve, uram. Remélem, megelégszel véle, amit nyertél.

Gareth elvette a csupasz szarat, és egy ragadozó kecsességével fölemelkedett.

– Úgy igaz, hölgyem. Nagyon elégedett vagyok.

– Krisztus véérére! – pattant fel Nicholas. – Én egyáltalán nem vagyok elégedett. Nem választhatsz férjet így.

– Már megtörtént. Választottam, ahogyan Thurston of Landry parancsolta. Most pedig megbocsátok, ha ágyasházamba térek. Nagyon kimerített ez az izgalom.

– De a Krisztus véérére! – ordította Nicholas. – Ezt nem tűröm el!

– Néked, uram, nincs több szavad e dologban – szegte föl az állát Clare. – Mivel pedig ahhoz késő van, hogy hazatérj Seabernbe, jó szívvel látunk éjszakára.

Fölkapva szoknyáját eltávozott az asztaltól. Joanna gyorsan felállt, és a nyomába eredt.

Clare átvágott a termen a toronyba vezető lépcsőhöz, közben érezte, hogy mindenki őt bámulja. Az első fokon megállt, visszanezett a főasztalra, ahol Nicholas és Gareth ült.

– Még egy dolog, uraim. – A szeme közé nézett Garethnek. – Tudd, leendő uram, hogy ezen a szigeten még sohasem fordult elő erőszak. Nem fogom eltérni, hogy ma éjszaka legyen. Megértettétek?

– Igen, úrnőm – mondta nyájasan Gareth.

– Ha vér folyik e csarnokban, mielőtt eljönne a reggel – szúrta Clare a fogán keresztül –, akkor esküszöm, inkább leszek apáca, mint a te hitvesed vagy akárkié.

Hüledező moraj hullámzott végig a tömegen. Nicholas alamuszi pofát vágott. Clare megvetően végigmérte, aztán visszafordult Garethhez.

– És mielőtt úgy döntenétek, hogy jobb is lesz néktek, ha nem kell énvelem huzakodnotok, vegyétek észbe, hogy nem megyek üres kézzel a klostomba. Viszem magammal minden titkos receptemet. Az léssen móringom.

A terem elcsöndesedett, amint az emberek megemésztették e szavak jelentését. Nem volt egy lélek, aki ne tudta volna, hogy Desire jövedelmei Clare receptjein alapszanak. Azok nélkül nem hajtanak hasznat a füvek és virágos mezők.

Clare komor elégedettséggel rámosolygott Garethre.

– Első feladatod, Sir Gareth, hogy megtartsd a békét e csarnokban. Úgy tedd, hogy ne ömöljék vér, ha élvezni akarod illatszereim hasznát. Jó éjszakát!

Fölkapta a közeli asztalról az olajlámpát, azzal sarkon fordult, és fölsietett a keskeny csigalépcsőn. Joanna követte.

– Jóságos ég, hogy választhattál ily szeszélyesen? – lihegte, míg rohant fölfelé a lépcsőn Clare nyomán. – És ha Sir Nicholas lett volna a győztes? Hiszen nem állhatod azért, ami a múlt hónapban történt. Magad mondtad, hogy bárkit inkább, mint őt.

– Nem lehetett Sir Nicholas a győztes. Tudtam, ki lesz Desire új ura, mielőtt letéptem volna az első szirmot. – Clare fölért az emeletre, és végigsietett a hálósobájához vezető folyosón. – A kankalinnak csak öt szirma van.

– De honnan tudad, melyik nevet mondod ki utolsóknak? – Joanna arca fölragyogott. – Ó, értem már! Kiszámoltad a szirmokon, mielőtt elkezdted volna!

– Aha. – Clare kinyitotta szobája súlyos ajtaját. Bement; az asztalra tette a lámpát, odasétált az ablakhoz, és mélyet, megnyugtatót szippantott a sötét, jó szagú éjszakából. – Tudtam a választ. Órák óta tudtam.

– Akkor miért míveltetted azt a mókát a kankalinnal?
– Mert dühös voltam rájuk, főleg Sir Garethre. Nicholas végül is csak Nicholas. Annyira buta, hogy nem is tud más lenni, mint utálatos.

– És Sir Gareth?

– Sir Gareth – keskenyedett el Clare szája – vitathatatlanul fölöttébb értelmes és józan férfiú. Megmérgeztettem, amiért rémítgetéssel és erőszakkal akarja elérni céljait.

– Szerinted ezt mívelte? – komorodott el Joanna.

– Szerintem ezt. Nem láttad, miként babrált a virággal, miközben Dallan a kulcsról mondott éneket?

– Az csak egy virág volt, Clare. Miféle rémíztgetést láttál benne?

– Magam se tudom. De valahogyan nyugtalanított, ahogy a szirmokat cirógatta. – Clare kibámult a holdfényes tengerre. – Egész világosan megmondta véle, hogy tud kedves és tud veszedelmes lenni, aszerint, mit választok. Azt akarta, hogy tudjam.

– Valóban úgy hiszed, ez volt a szándéka?

– Azt hiszem, nagyon komisz hírre tett szert, és alkalmanként nem áttall élni véle. Ha ő lesz e birtok ura, meg kell tanulnia, hogy itt másképp intézzük a dolgokat. Nem akarok erőszakot Desire szigetén.

– Gareth úr megszokta az erőszakot, Clare. Magától értetődően nyúl ily eszközökhöz, mikor szükségesnek véli.

– Aj, igen, használja őket, ha kell. – Rövid tétovázás után folytatta. – Ám nem hiszem, hogy élvezetét lelné az erőszakban. Ő legalábbis ezt állította. Ez az egy érdeme megvan. Ha átvészelnék az éjszakát anélkül, hogy odalent kitörne a csetepaté, akkor remélhetem, hogy helyesen választottam.

Két órával később Ulrich mélyet, megkönnyebbültét sóhajtott, és rámosolygott Garethre.

– Gratulálok, hogy sikerrel eleget tettél első feladatodnak mint e birtok ura.

– Köszönöm.

– Bevallom, nem voltam benne bizonyos, hogy kibírjuk az estét némi vérontás nélkül. Ámde szokásod szerint most is úgy vágott az eszed, mint a Pokol Ablaka.

– Nem volt nehéz rábeszélni Nicholast és embereit, hogy igyák eszméletlenül magukat. Már akkor készen voltak félig, mikor hölgyem elhagyta a termet. – Gareth nyughatatlanul járkált a szobájában, ami nem volt jellemző rá. – Felállítottad az öröket?

– Igen. Ha Nicholas bármelyik embere fölserkenne hajnal előtt, kapni fog még egy kupa bort.

– És Nicholas?

– Annyira iparkodott bizonyítani, melyikőtök bírja jobban az italt, hogy most alszik, mint a csecsszopó. És ha már sor került e vértelen tornára, melyet vetélytársaddal vívtál, volna egy kérdésem.

– Mondd.

– Mit tettél a borral, melyet magadba kellett volna döntened?

– A sás közé öntöttem az asztal alatt, valahányszor Nicholas elfordította a fejét.

– Gondoltam. Nem lesz szép látvány a csarnok holnap reggel, mikor Lady Clare vendégei felébrednek hasogató fejjel és émelygő gyomorral, de vérontás sem létszen ma éjszaka.

– És ez a fontos. – Gareth megint érezte a szája körül azt a különös rándulást, és majdnem elmosolyodott.

– Hölgyem minden kívánságát teljesíteni fogjuk, míg meg nem esküszik vélem az oltár előtt. Nem akarom, hogy azt gondolja, nem jól választott.

– Meglepően víg vagy oly emberhez képest, akinek sorsa nemrég még egy virág szirmain és egy asszony szeszélyén függött.

– Nem az első eset, mikor véletlen döntött sorsomról. Gondolom, nem is az utolsó.

– Azt hittem, ugyanúgy fogsz tájékozni, mint Nicholas, látván, hogyan akar választani Lady Clare.

Gareth megállt az ablak előtt, és rátámaszkodott a párkány kövére.

– Amint letépte az első szirmot és kimondta nevemet, tudtam, hogy én leszek a győztes. Mi több, ő is tudta. Méghozzá előre tudta, hiszen ismeri a virágokat.

– Tessék?

– A sárga kankalinnak öt szirma van.

– Ahá! – Ulrich elmosolyodott. – Szerinted miért játszotta e kisdéd játékot? Nem lett volna egyszerűbb kijelenteni, hogy téged választ és kész?

Gareth engedett a kifelé kívánczó mosolynak.

– Mert úgy találja, orcátlan vagyok. Vélekedésem szerint móresre akar tanítani. Hadd higgyem csak, hogy nem tart különbnek Sir Nicholasnál. Így adta tudtomra, hogy még bizonyítanom kell, mennyire helyesen választott.

– És te ezen vidulsz?

Gareth fontolóra vette a kérdést.

– Úgy vélem, igen.

– Fél kezemen össze tudom számolni, hányszor láttalak vígnak.

– Túlozol.

– Nem én, jól emlékezem. Mindannyiszor hajszájra voltunk tőle, hogy mindkettőnket lemészároljanak.

Clare apró illatszeres gömbjét orrához emelve óvakodott át másnap reggel nagytermének roncsain.

Még a káka közé hintett jó szagú füvek sem nyomhatták el a kiloccsantott ital és a mosdatlan testek bűzét.

Órákba fog telni, amíg kitakarítják a csarnokot. Majd friss kákát is kell hozni, csak azután lesz lakható. Undorral fintorgott. Még csak el se kezdhetnek takarítani a cselédek, amíg ki nem akolbólítják a mindenféle terpeszkedő embereket.

Végigaraszolt a szalmazsákok között, elengedve füle mellett vendégei horkantásait. Sikerült úgy odaérnie a bejárati lépcsőhöz, hogy rosszul sem lett közben. Az ajtónálló fiatal őr tisztelettel meghajolt.

– Jó reggelt, úrnőm!

– Jó reggelt! – Clare leejtette az övére láncolt illatszeres golyót. – Nemdenem te Sir Gareth egyik embere volnál?

– Igenis, úrnőm. Ranulf a nevem.

– Hogyhogy te ily korán keltél ma reggel, Ranulf? A többiek oly mélyen alszanak, mintha csak a végítélet harsonája bírná fölébreszteni őket.

Ranulf mosolygott.

– Akik a csarnokban alszanak, azok Sir Nicholas emberei. Bizonyosra veheted, hogy mi, kik Sir Garethet követjük, ébren vagyunk, és tesszük a dolgunkat. E pillanatban leginkább az istállóban.

– Miként lehetséges, hogy Sir Gareth embereire nem hat a sok ser és bor?

– Az Ördög tiltja, hogy a szolgálatában álló emberek annyit igyanak, amitől másnap nem bírnának jókor fölkelni, és tenni, ami a dolguk.

Ezzel Clare is egyetértett, ámde Ranulf szavainak hallatán új aggodalom támadt benne.

– Sir Gareth könnyörtelen gazda?

– Nem, asszonyom – nézett rá csodálkozva Ranulf. – Felettébb igazságos és tiszteletre méltó lovag. Én csak azt akartam mondani, hogy nem tűri szolgáitól az engedetlenséget vagy a lustaságot. Azt mondja, ilyen dolgok a többiek vesztét okozhatják.

Clare kissé megkönnyebbült. Ranulf őszintének látszott.

– Mert jószágonon nem tűrhetek meg könnyörtelen urat, bármilyen értelmes legyen is – motyogta. – Inkább egy Nicholas-féle számár, mint egy okos, de gonosz ember.

– Méltóztattál szólni valamit, úrnőm?

– Semmi érdemeset – mosolygott Clare. – Remélem, nem volt baj múlt éjszaka?

Ranulf hunyorgott, mintha elvakította volna a lány mosolya, aztán fülig vörösödött.

– Semmi, úrnőm.

– Senkinek sem esett baja?

– Azt hiszem, tán Sir Ulrich próbálta ki kupáját néhány tökfejen, mikor nem fogott rajtuk a bor, de senki sem sérült meg komolyan. Sir Gareth erőst megparancsolta, hogy ne legyen vérontás. – Vállat vont. – Így hát nem ontottunk.

Clare-nek tetszett, hogy Gareth engedelmeskedik az ő parancsainak. ígéretes jel.

– Jól hiszem, hogy Sir Gareth szándékosan leitatta Nicholast és embereit?

– Igenis, úrnőm. Azt mondta, így leszen a legkönnyebb elbánni velük.

– Mily okos. – Clare kuncogni kezdett, mikor eszébe jutott, hogy ő ugyanezt a harcmodort alkalmazta Nicholasszal szemben a seaberni kínos éjszakákon. – Sir Gareth ízről ízre oly agyafúrt, amilyennek hittem.

Ranulf büszkén vigyorgott.

– Ez csak egy csarnok volt, hol emberek tivornyáztak, úrnóm. Aligha nehéz ütközet Wyckmere Ördögének. Azt kellett volna látnod, hogy bánt el ama gyilkos útonállókkal, kik Galtonsea-t prédálták tavaly ősszel. Bizonytal megérte volna, hogy lásd. Tört vetett, s mikor a latrok beléestek...

– Elhiszem, hogy nagyon érdekes volt! – szakította félbe gyorsan Clare. Gareth jártassága a vérontásban igazán az utolsó, amiről hallani óhajt a mai reggelen. Szerette volna kiverni fejéből a gondolatot, hogy olyan emberhez fogja kötni sorsát, aki mostanáig az erőszakból élt.

Az udvar túloldalán, jókora karéj frissen sült kenyeret majszolva, Dallan bukkant elő a konyhából.

– Úrnóm! – kiáltotta, mikor megpillantotta Clare-t. Szájába tömte az utolsó falat kenyeret, és odarohant.

– Szép jó reggelt adjon isten!

– Szép jó reggelt neked is, Dallan. Könnyörgöm, meg ne fulladj a reggeliden!

– Dehogya, úrnóm! – Dallan sietősen nyeldekelt, és beletörölte száját tunikája ujjába. – Remélem, jól szolgált az éjszakai nyugodalmad.

– Jól, köszönöm kérdésed.

– Hát az csoda – mondta Dallan sötét arccal. – Hálát adok a szenteknek, hogy nem zavarták meg pihenésedet a szörnyű események, melyek akkor estek csarnokodban, miután elmentél.

– Szerintem nem történt semmi szörnyűség. A nagyterem rusnya állapotban van, ám erre számítani is lehet, mikor ennyi a vendég.

– Sor került ott egy oly jelenetre – mondta zordonan a suhanc –, mely minden bizonytal megbotránkoztatott s rémített volna oly finom és kecses hölgyet, mint te vagy. Igen, oly jelenet volt, mely inkább illett volna a pokol legmélyebb bugyraiba.

– Ugyan, nem lehetett az annyira borzasztó.

– Te nem voltál ott, asszonyom, hála a szenteknek! – Dallan kihúzta törékeny vállát, a szeme pedig méltatlankodva villogott. – Kell-e emlékeztetnem téged, hogy maga az Ördög trónolt az asztalfőn a tegnapi iszonyatos éjszakán?

– Mi az, dalnok? – vetette oda hanyagul Gareth, aki ekkor lépett ki a lépcsőre Clare mögé. – Már ily jó reggel híreket hordozol? Pedig azt hinné az ember, találsz hasznosabb foglalatosságot is, hogy múlasd az időd.

Dallan összerándult, reszkető kézzel hátrált egy lépést, aztán összeszedte magát.

– Nemde megbocsátasz, Úrnóm – mondta Clare-nek sértődött arccal.

– Természetesen – mormolta Clare.

A trubadúr eliskolt, Clare pedig összeszedte magát; hogy szembenézzen a férfival, aki hamarosan a férje lesz. A férje.

– Jó reggelt kívánok, asszonyom – mondta Gareth.

– Jó reggelt, uram. – Clare mosolyra húzta a száját, és megfordult.

Az ifjú Ranulffal folytatott társalkodás után nem csodálkozott, hogy Gareth szemén nyoma sincs az átvedelt estének, melynek során a sárga kákáig leitatta Nicholast. Clare gyanította, hogy az Ördög bora többnyire az asztal alatt kötött ki, Nicholasszal és embereivel egyetemben. Mint ahogy ő is oda töltögette azon az első veszedelmes éjszakán, amikor foglyul esett Seabern Keepben, még mielőtt felmenekült volna a toronyszobába, és magára zárhatta az ajtót. Ott töltötte a következő három napot, ügyet se vetve az ajtót döngető Nicholas dühöngésére, fenyegetőzéseire. Mérgében, hogy nem sikerült meggyőznie a lányt a vele kötendő frigy elkerülhetetlen voltáról, Nicholas egy délután elment vadászni, Clare pedig kereket oldott. Az jutott eszébe, hogy ha az Ördög a rabtartója, akkor aligha tudott volna elillanni.

Gareth ma reggel még annál is hatalmasabbnak látszott, mint amire a lány emlékezett. Sima, fegyelmezett erő áradt belőle. Clare egy futó pillanatig azt kívánta, bárcsak élne az apja és a bátyja, hogy ismerhessék az Ördögöt.

Azám, csak hogy ha ők élnének, akkor ő aligha ismerhetné Wyckmere-i Garethet, és még kevésbé lehetne a felesége. Mert ő ugyan nem nyújtaná kezét ilyen embernek, Garethet pedig nem érdekelné, hiszen nem ő lenne az örökös.

Gareth szürke tunikát viselt fekete alsóruhája fölött. Noha ma nem volt rajta páncél, oldalán ott lógott hüvelyében a Pokol Ablaka. A hegyikristály-markolat úgy ragyogott, mint a gazdája szeme. Clare érezte, hogy a kard legalább annyira hozzátartozik Gareth nappali öltözetéhez, mint a csizmája és a felsőruhája.

A férfi tűnődve nézett a tovaiszkoló Dallan után.

– Majd még beszédem lesz a dalnokoddal.

– Dallen nem akart rosszat, uram. Ő csak aggódik miattam. Remélem, nem kívánsz szokást csinálni belőle, hogy rémítgeted házam népét?

– Nem fog megártani dédelgetett dalnokodnak, ha néminemű jó modort tanul. Nem egyszerűen oltalmaz téged, asszonyom. Azt hiszem, féltékeny.

– Féltékeny?

– Úgy bizony. Mit nem nehéz megértenem. Clare elpirult.

– Köszönöm, uram, de az az igazság, hogy igen csekély tapasztalataim vannak féltékeny férfiakkal.

– Pedig nem ritka hagymáz. Számos áldozatot szed a férfiak közül, amikor annyi idősek, mint Dallen.

– Hagymáz?

– Szerelmi kórság. Tüneteit könnyen felismerheted.

– A megfertezett ifjak roppant hevesek és komorak lesznek, és imádottnak még köntöse szegélyit is bálványozzák.

– Értem.

– Dallen ifjonti szíve minden tisztaságával felesküdt szolgálatodra, és most nem akar osztozni figyelmeden.

– Bizonyos vagy ebben? Én észre se vettem, hogy érzelmei ily szenvedélyesek.

– Mint mondtam, ez elég közönséges nyavalya e korban. Majd kinövi.

– Mondd uram, te sose estél prédájául az általad leírt kórságnak?

– Volt életemben egy kurta idő, amikor gyehennaként perzseltek a reménytelen szerelem lángjai. De az rég volt. – Villant a szeme. – Úgy döntöttem, semmi haszna, és hamar ráuntam nyilaira. Nincs tehetségem hozzá, hogy távolból imádjak egy hölgyet.

– Kár. – Clare magának se akarta beismerni, hogy elszontyolodott, mikor Gareth egy legyintéssel elintézte a lovagi szerelmet és a tiszta szenvedélyt. Nem szabad elfelejtenie, hogy a férfinak ez ugyanúgy érdekházasság, mint neki.

– Remélem, nem várod el tőlem, hogy az én koromban szerelmi kórságba essek – mondta nyájasan Gareth.

Clare emlékeztette magát, hogy sose várt lángoló szerelmet ettől a házasságtól. A legtöbb, amit kívánt, hogy okos barátja és társra leljen férjében.

Időre volt szüksége. Megköszöri torkát, és elhatározta, hogy üstökön ragadja az alkalmat.

– Noha tréfálkozol, Sir Gareth, én mindazonáltal...

– Soha, asszonyom.

– Tessék? – pillogott zavartan Clare.

– Csak annyit mondtam, hogy én soha nem tréfálkozom.

Clare oda se hederített.

– Badarság, dehogyisnem teszed. Mindazonáltal utolsó megjegyzésed fölvetett egy meglehetősen kényes témát, melyet szeretnék megbeszélni veled még házasságunk előtt.

– Később, ha nincs ellenedre. Van egy-két dolog, mit el kell intéznom, mielőtt Nicholas és emberei fölédre néznek.

– De Sir Gareth, a téma, mit meg akarok beszélni veled, igen fontos.

– Csarnokod kitakarítása is az.

– Az bizony igaz. Magadra akarod vállalni?

– Mi mást tehetnék? Én okoztam a felfordulást.

– Te bizony – fojtott el Clare egy mosolyt. – A környülállást figyelembe véve azonban hajlandó vagyok szemet hunyni fölötte.

– Te valóban a legkegyesebb és legnemesebb lelkű vagy minden hölgyek között.

– Örömmel hallom, hogy így gondolsz. Úgy vélem, beszélgetésünk várhat. Talán volna szabad időd ma délután?

– Mindig rendelkezésedre állok, asszonyom.

– Kivéve, mikor ebédlőt takarítasz?

– Kivéve azt.

Az egyik lovász ebben a pillanatban vezetett át az udvaron egy hatalmas csatalovat. Kongott a kő az acélpatkók alatt. A lovászt és paripát csörömpölő szénásszekér követte.

Elkínzott nyöszörgés kélt a nagyteremben.

– A sátánnak és minden fajzatainak nevére, mi légyen ez a pokoli ricsaj? – dülöngélt ki Nicholas az ajtón. Önfeledten vakargatta borostás képét, zavaros szemmel bámulta az udvart. – Ó, te vagy az, Clare!

Clare megpróbált nem tudomást venni a lovagból áradó bűzről.

– Szép jó reggelt, uram!

– Szép a reggel? Észre se vettem.

– Betegnek látszol.

– Az is vagyok. – Nicholas összerázkódott. – Olyan a fejem, mintha valami bolond rajta gyakorolta volna a dárdavetést.

– Ne várd, hogy szánjalak – mondta Clare. – Tegnap esti fölöttébb alkalmatlan viselkedésed után nem érdemelsz sajnálatot.

Nicholas könyörgő pillantást vetett Garethre.

– Elnyerted a hölgy kezét. A tied, áldásom reátok. De most legalább védj meg kétélű nyelvédtől.

– Lady Clare éppen most szándékozott sétálni egyet a szirteken – sandított Gareth a lányra.

– Én? – hüledezett Clare.

– Úgy vélem, ez lenne a legjobb – közölte Gareth. – Mire visszatérsz, csarnokod tisztára lesz söpörve.

– Talán nem is ártana egy séta – tűnődött a lány. – Gyakorta sétálok reggelente. Történetesen van is valami dolgom a faluban. – Fölragyogott. – Sietek lehozni, mit Beatrice remeteasszonynak ígértem. Ugye megbocsáttok, urak?

– Egen – motyogta Nicholas. – Meg van bocsátva. Jó sétafikát.

Clare csúnyán nézett rá.

– Igazán, Sir Nicholas, szégyellhetned magad azért, ahogy tegnap este viselkedtél!

– Esedezem, ne papolj! – mondta Nicholas. – Elég büntetés eme fájó kobak mindama gyalázatért, mit elkövethettem tegnap este. Légy boldog Ördögöddel, ha valóban őt választottad.

– Ő nem a Wyckmere-i Ördög többé – mondta erélyesen Clare. – Holnap reggeltől az ő neve Gareth, Desire ura, és azt akarom, hogy illő tisztelettel viselkedj véle.

Nicholas a két tenyere közé szorította fejét.

- Oly néven nevezem, amelyiken akarod, csak hagyd abba a rikácsolást, hölgyem!
- Én nem rikácsolok! – Clare dühösen indult a toronylépcső felé.
- Mondod te!

A lány nem vett róla tudomást. A csigalépcső felénél tartva azonban észbe kapott, hogy elfelejtette megkérdezni, itt óhajt-e maradni Nicholas az embereivel a menyegzőn. Mert akkor neki szólnia kell szegény Eadgarnek.

Felkapva szoknyáját leszaladt a kőlépcsőn. Megkerült egy hortyogót, aki félig lecsúszott szalmazsákjáról a búzló sásba, és az árnyas termen át a főbejárathoz sietett.

Gareth és Nicholas még mindig az ajtóban állt, és nyugodtan beszélgetett. Egyikük sem vette észre a lányt, aki egyszer csak a nevét hallotta, és megtorpant.

– Nem, minden szentekre, dehogyis maradok még egy napig, hogy lássam Lady Clare menyegzőjét! – szolt Nicholas. – A tiéd, kívánom, hogy legyen benne sok örömed.

– Nemes lélek vagy – felelte Gareth.

– Az igaz, hogy szép, zsíros jószág a hozománya. Meg kellett próbálnom, hátha rá tudom tenni a kezem, de őszintén megvallom, nem sajnálom, hogy néked jutott. Ugyan felkösse gatyáját, ki feleségül veszi Clare-t. Majd meglátod hamarosan.

– Ez nem a te gondod – mondta Gareth.

– Nem ám, és bevallom, hogy ma reggel végtelenül háládatos is vagyok érte. – Nicholas a halántékát dörgölte. – Isten mentsen meg az okos asszonyemberektől!

– Légy nyugodt, ettől az asszonyembertől megmentett.

– Az a bibe, hogy kölyöklány kora óta ő vezeti a birtokot – lamentált Nicholas. – Ugyancsak rákapott a parancsolásra. Jó órában szólok, Ördög, senkifia férfinak nem fogja átengedni a gyeplőt.

– Az tán azon múlik, miféle férfi akarja átvenni.

– Nem, te nem tudod, mibe mászol bele – sóhajtott egy keserveset Nicholas. – Pedig milyen jó fortélyos tervet főztem ki, hogy betörjem.

– Valóban?

– Valóban, és mivel nemes lelkű ember volnék, néked is elmondom a tanácsot.

– Mi az?

– Ha egyszer a feleséged, hágyad éjjel-nappal, míg bele nem plántálod magodat. Ha már bizonyos, hogy várandós, itthagyhatsz a szigetet.

– Itt-é?

– Miért ne? Hagyd itt, hadd gazdálkodjék Desire-en. Ahhoz ért. Te pedig ellehetsz az év nagyobbik részében valahol, jó messze a nyelvétől.

– Hát ez volt a te fényes fortélyod, hogy elbánj Clare úrhölgygel? – kérdezte rövid hallgatás után Gareth. – Hogy anyává teszed, és aztán itthagysz a szigetet?

– Bizony, és be is vált volna. Ha fele annyi eszed van, Ördög, mint hírlelik, akkor követed tanácsomat.

Fájt, amit Nicholas mondott. Clare igyekezett elhessegetni a fájdalmat és a szégyenkezést, de nem sikerült. Lépett még egyet az ajtó felé.

– Nicholas, te még bolondabb vagy, mint hittem – mondta nyugodtan Gareth.

Clare fölvidult egy kicsit. Jó érzés volt, hogy leendő ura megvédi.

– Bah! Majd meglátjuk, ki a bolond, csak ismerkedj meg jobban Clare-rel – morgott Nicholas. – De ha elegend lesz a kis hárpia nyelvéből, ne jöjj hozzám Seabern-be menedéket kérni!

– Seabern Keep az utolsó hely a világon, hová elmenekülnék a feleségem elől.

– Ahogy tetszik. – Nicholas megfordult, hogy visszamenjen a csarnokba. – Ha nincs ellenedre, fölverem embereimet, és megyünk utunkra. Jaj istenem, csak az a hajóút ne lenne Seabernbe!

– Csak még valamit, mielőtt elmennél.

– Egen? – Nicholas megállt. – És mi légyen az?
– A látogatás, mit Clare tett Seabern Keepben, egy hónapnak előtte.
– Mi van véle?
– Nagyon jól ismerem ottani tartózkodása igazi körülményeit. Tudom, hogy akarata ellenére marasztaltad ott.
– Csak baráti látogatás volt. Kérdezd meg a hölgyet.
– Úgy tudom, leányrablás volt. És nehogy tévedésbe ess, Nicholas, meg fogsz fizetni érte. Clare megdermedt.
– Teringettét, uram! – Nicholas őszintén meg volt lepve. – Csak nem azt akarsz mondani, hogy viadalra akarsz híni ama látogatás miatt?
– Nem ma. Clare nem akar semmiféle erőszakot a szigeten, és én egyelőre engedek neki. De eljön majd az idő és meglesz a hely, ahol te és én elintézzük a dolgot.
– De hát nem történt semmi! – robbant ki Nicholas. – Ujjal se illetem a hölgyet!
– Tegnap este nem úgy viselkedtél.
– Azért viselkedtem úgy, mert abban reménykedtem, hogy továbbállasz, ha elhiszed, mit el akarok hitetni. Tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem. Részeg voltam, ha elfelejtetted vón. A bor beszélt belőlem.
– Azt várod, hogy higgyem el, elraboltad Clare-t, négy napig tartottad Seabernben, és közben ujjal sem illemed?
– Te még nemigen ismered Clare-t, mi? – vágott vissza Nicholas. – Az ördög vigye el, mit állok és osztozkodom én itt véled? Majd megtudod az igazságot holnap éjszaka.
– Igen – mondta Gareth –, azt meg. – Hallani lehetett a hangján, hogy nem számít szeplőtelen hitvesre. Clare szólni se bírt. Nicholas korábbi szavai csak fájtak neki, de Gareth higgadt feltételezése dühbe hozta. Még annyi tisztesség sincs benne, hogy tőle kérje az igazat! Egyszerűen elfogadja az idegen pletykát!
Arca égett, a gyomra görcsbe szorult. Nicholastól sose várt el sokat, de már kezdte hinni, hogy Gareth okos és pallérozott ember. Nyilvánvalóan tévedett.
Kilépett az árnyékos teremből a napsütötte lépcsőre.
– Minden szót hallottam! – lövellt Garethre egy dermesztő pillantást. Nicholasra rá se nézett. – Sir Nicholas a valót mondja, mikor azt állítja, hogy nem becsstelenített meg seaberni tartózkodásom alatt.
– Valóban?
– Igen, valóban! – kiáltotta Clare.
– Könyörgöm, asszonyom! – borzadt össze Nicholas. – Légy irgalommal szegény fejem iránt!
Clare megpördült.
– Szent Hermione kisujjára, ne hablatyolj tovább fájó kobakodról, uram! Az se érdekel, ha fejed lezuhan a nyakadról, és végiggurul az úton.
Nicholas megrázkódott, és ugyancsak iparkodott kifelé.
– Folytassátok nélkülem gyönyörteljes társalgástokat! Megyek haza Seabernbe, és ha megérkeztem, meg se állok a kápolnáig, hogy hálát mondjak a szenteknek, amiért megkíméltek e házasságtól.
– Igen, tedd csak azt, Sir Nicholas! – Clare még nagyobb méregbe gurult ettől a gyáva megfutamodástól. – Bár megkíméltek volna engem is! Jól tudom én, hogy csupán földjeimnek és receptjeimnek köszönhettem két oly hős és nemes lovag figyelmét, mint te és Sir Gareth!
Nicholas fel nyüszített, és a fülére tapasztotta a kezét.
– Lady Clare – mondta szelíden Gareth –, talán jobb lenne, ha valami félrebb eső helyen folytatnánk a társalkodást.
– Nem érdekel, ki hallja! E szigeten mindenki tudja, hogy négy napig voltam Seabern Keepben. Nem titok. Szerelmet és gyöngédséget nem várok tőled, uram, de azt igenis elvárom,

hogy elhidd eskümet. És esküvel mondom, hogy Seabernben nem osztottam meg ágyamat Sir Nicholasszal!

– Szüzességed vagy annak hiánya egyáltalán nem bír jelentőséggel házasságunkban – mondta csillapítóan Gareth. – Tudtam seaberni tartózkodásodról, még mielőtt idejöttem volna.

– És persze a legrosszabbat feltételezted, mi?

– Igazán logikus arra következtetnem, hogy Nicholas a magáévá tett, míg a hatalmában voltál, így akarván kényszeríteni a véle kötendő házasságra.

– Miért? Mert te is ezt tetted volna az ő helyében?

– Csillapodj már! – kérlelte Gareth. – Kezdesz nagyon izgatott venni.

– Valóban? Minő szerencsétlenség! – Clare visítani szeretett volna dühében. – Hát akkor most a legünnepélyesebb esküvel fogadom néked, uram, hogy sose háltam Seaberni Nicholasszal!

– Nem szükséges fennen hirdetned erényeid az egész világ előtt. – Gareth jelentőségteljes pillantást vetett a nyüzsgő udvarra. – Nemdenem holnap éjszaka úgyis bizonyágot fogok nyerni szavaidra?

– Nem, nem fogsz! – szűrte a fogán keresztül Clare.

A közvetlen szomszédság elnémult a meglepetéstől. A lovász, ki a csatalovat vezette az udvaron keresztül, megrántotta a gyeplőt, mire a nagy csődör felágaskodott.

– Mit akar ez jelenteni, asszonyom? – kérdezte kifürkészhetetlen pillantással Gareth.

– Azt, uram, hogy én tenéked egyáltalán nem óhajtok bizonyítani semmit, legkevésbé erényeimet. És ezzel, uram, el is értünk ama tárgyhoz, melyet szerettem volna megbeszélni véled ma délután. De akár itt és most is sort keríthetünk rá.

– Nem, asszonyom, nem itt és nem most. – Gareth hidegen és kihívóan nézett a szemé közé. – Vagy itt akarsz komédiát játszani mindenkinek?

– Miért ne? Bevallom – mondta Clare fagyos mosollyal –, eredetileg nem az egész háznép előtt akartam szóba hozni. Úgy gondoltam, kímélnem kell kevélységedet.

– Az én kevélységemet?

– Igen! Mivel azonban te minden lelkifurdalás nélkül pertraktáld erényeimet egy idegen emberrel, itt, a tulajdon kastélyom lépesein, miért veszködnék én a te becsületeddal?

– Hölgyem, szerintem most már elég messzire mentünk.

– Még el se kezdtem, uram! Jól figyelj ide, Sir Gareth, te, ki Desire ura leszel. Jól figyelj és tudd, hogy komolyan gondolok minden szót. Gyámom sürgetésére és a te követelésedre holnap megesküszünk.

– Igen, asszonyom, meg.

– De nem fogjuk elhálni a házasságot, míg úgy nem látom, hogy megfelelő vagy férjemnek – vágta ki diadalmasan Clare. – Míg be nem bizonyítod, uram, hogy méltó vagy hitvesi nagyrebecsülésre és tiszteletre, addig nem osztom meg véled a nászi ágyat.

A báméskodók, kik a perpatvart élvezni verődtek össze, eltátották a szájukat. Ulrich megremegő szájjal csóválta fejét. Gareth emberei egymás között sugdolóztak. Clare tudta, hogy megint fogadásokat kötnek. Nicholas hahotázni kezdett.

– A kirelejumát, hát ez mindent megér, még a fejszaggatást is, hogy láthatom e jó kis komédiát. Asszem, mégiscsak ittmaradok a lakodalomra.

– Én nem úgy hiszem – mondta Gareth. – Szedd össze embereid, és cihelődjetek. Épp elég bajt csináltál. Csak egyetlenegyszer törj még borsot ma délelőtt az orrom alá, és benézhetsz a Pokol Ablakán.

Nicholas békítgetően emelte föl a két tenyerét:

– Ne félj, Ördög. Már úgyis menőfélben vagyunk embereimmel Seabernbe. Ma nem vagyok formában, hogy megverekedjem véled. Majd tán máskor. – Alattomosan vigyorgott. – Most másféle bajt kell megvínod, ó, Desire nemes ura.

– Tűnj el, mielőtt meggondolnám magam, és ma keresném a bosszút.

– Csak még valamit, mielőtt elmegyek – mondta Nicholas. – Ha tudni akarod, milyen nehéz lesz a csatározás, kérdezd hölgyedet, honnan vette a férjre szóló receptet.

– Tisztességgel figyelmeztettelek, Nicholas. – Gareth kardja markolatára tette a kezét. – Csak egyszer szoktam figyelmeztetni.

– Kérdjed csak Coleville-i Raymondról. Ő ama hős lovag, ki példa volt a recepthoz. Ő az, kihez nem mérhető a magunkfajta halandó, még te sem, Ördög. Az nemcsak olvasni tud, de verset is ír.

Nicholas annyira röhögött, hogy alig kapott levegőt. Előtámolygott néhány embere. Ők is vigyorogtak. – Ha úgy találnád, hogy hölgyed nem szűz – nyögte ki Nicholas –, ne tőlem várj magyarázatot. Coleville-i Raymondnál keresd.

Clare hátán végigfutott a hideg. Látta Gareth szemét, és azt kívánta, bárcsak féken tudta volna tartani a nyelvét, amíg el nem párolgott a mérge.

De most már késő volt visszavonni elhamarkodott hadüzenetét. És különben se szokott visszavonulni.

– Hát úgy tűnik, az ütközet, melyet meg kell vívnom, még keményebb erőpróba lesz, mint vártam volt – mondta Gareth.

Nem is ezek a halk szavak nyugtalanították a lányt.

Hanem a férfi mosolya.

6

– Sir Ulrich azt mondja, Sir Gareth akkor a legveszedelmesebb, amikor mosolyog. – Friss tengeri szél fodrozta Joanna köpenyét. Ráigazgatta a csuklyát gondosan befont hajára, és aggodalmas pillantást vetett barátnőjére. – Azt mondja, az Ördög ritkán vidám, s ha nagy néha mulat is valamin, senki más nem érti, mi abban a móka.

– Vitathatatlan, hogy Sir Garethnek némileg ficamodott elképzelései vannak a mulatságról – mormolta Clare. Hátravetette narancsszín köpenye csuklyáját, átengedve lazán feltűzött haját a csípős szélnek.

– Sir Ulrich azt állítja, hogy majdnem mindig valami szörnyűség szokott történni, ha az Ördög mosolyog.

– Ostobaság. Ez a Sir Ulrich már szakasztott olyan, mint Beatrice, az örökös káromgáttal és huhogással.

– Sir Ulrich leghívebb társa Sir Garethnek. Évek óta áll szolgálatában, de azt mondja, még ő is vigyáz, ha az Ördög jókedvűnek mutatkozik.

Clare türelmetlenül sandított Joannára. Barátnője lehangoltnak és feltűnően idegesnek látszott, híján a megszokott derűnek. Nyugtalanító látvány volt, és Clare e pillanatban igazán nem kívánt magának még több nyugtalanságot. Meg kellett őriznie a tisztánlátását és józanságát. És nem volt szabad megfeledkeznie kötelességeiről, amelyekkel Desire-nek tartozik.

A séta a szirteken, le a faluba, pompás alkalom lett volna, hogy rendbe szedje zavaros gondolatait. Noha Gareth vetette föl az ötletet ma reggel, Clare-nek valóban szokása volt minden nap a korai séta. Csupán az nem tetszett neki, hogy parancsra sétáljon. Felmérgesítette az emlék, hogy szó szerint kiharcolták a tulajdon házából. Nyilvánvaló, hogy Gareth megszokta a parancsolást.

Akárcsak ő.

Ebből még baj lehet.

– Úgy veszem észre, meglehetősen bizalmas beszélgetéseket folytattál Ulrich úrral Garethről.

Joanna bámulatosan rózsásra pirult.

– Sir Ulrich fölöttébb finom modorú lovag. William igen kedveli.

– Észrevettem.

– Még ma reggel is emlegette, hogyan lovagolt tegnap Ulrich csataménjén – komolyodott el Joanna. – Remélem, azért nem fogják túlságosan érdekelni a csatalovak, páncélok meg a többi.

Clare kinézett a napfényes tengerre. William növekvő rajongása a lovagi mesterség iránt aggasztja Joannát.

– Megértem félelmeidet. Csakhogy nehéz lesz egy ilyen természetű fiút, mint William, távol tartani Gareth fegyvereseitől.

– Talán segítene, ha rászorítanám, hogy több időt töltsön tanulmányaival.

– Talán. – Clare azonban a maga részéről kételkedett benne, hogy bárminemű eszközzel, főleg a tanulással el lehetne terelni egy fiú érdeklődését a fegyveres férfiak bárdolatlan világáról.

Ő mindenkinél jobban megértette Joanna aggályait, hiszen egyetlen testvérét is a lovagi tornák csábítása miatt veszítette el. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy nem a legjobb módszer, ha egy fiút annyira agyondédelgetnek, mint Joanna Williamet.

Mélyen beszívta a jó szagú, friss levegőt, és elgyönyörködött a szirtek ormait borító bíborlila sóvirágokban. Átnézett a keskeny csatornán, amely Desire szigetét elválasztotta a

szárazföldtől. Seabern Keep tornya sötétlett a parti falucska mögött. Összerázkódott a láttán az utalattól.

– Bevallom, komoly kételyeim vannak, hogy menynyire lesz alkalmas férj Sir Gareth. Bár gondolom, lehetne rosszabb is. És ha be kellett volna érnem Sir Nicholasszal?

– Öt legalább tudnád kezelni – sandított rá valahogy furán Joanna.

– Sir Gareth is kezelhető lesz – mondta derülatoán Clare.

– Abban ne légy olyan biztos. Te tényleg komolyan gondolod, hogy kitiltod az ágyadból, míg be nem bizonyította, hogy megfelel férjnek?

– Már mondtam, időre van szükségem, hogy jobban megismerjem. Szeretném, ha egy kicsit jobban megértenénk egymást, mielőtt odaengedem a nászagyba. Ez igazán szerény kérés.

– Sir Ulrich szerint úgyse fog sikerülni. Azt mondja, nem lett volna szabad így packáznod az Ördöggel. Hajlok rá, hogy osztozzam a véleményében.

– Sir Garethnek nem lett volna szabad kétségbe vonnia tisztességemet!

– Ugyan már, érhető, ha azt hiszi, hogy nem vagy már szűz. Thurston of Landry nyilvánvalóan elmondta neki a pletykabeszédet és azt, hogy négy napig maradtál Seabernben.

– Engem nem érdekel, mit pletykált Thurston Garethnek. Az Ördögnek feltételezgetés helyett tőlem kellett volna kérdeznie, mi az igazság. És mi ez, hogy bosszúval fenyegeti szegény Nicholast?

– Most meg már szegény Nicholas? – mosolygott fanyarul Joanna. – Múlt hónapban nem így emlegetted, miután elszöktél Seabern Keepből.

– Undok fráter, és örülök, hogy nem kell feleségül mennem hozzá. Ezzel együtt bevallom, ma reggel sajnáltam egy kicsit.

– Én a helyedben nem pazarolnám száncalmamat Nicholasra. Tedd el inkább magadnak. Te kötődöttél az Ördöggel.

– Valóban azt hiszed, tévedtem ma reggel, amikor azt mondtam Garethnek, hogy nem látom örömmel ágyamban?

– Igen, tévedtél, még hozzá nagyon súlyosan. Csak azon imádkozom, hogy ne kelljen túl drágán fizetned érte.

Clare még akkor is ezen töprengett, amikor letértek a sziklák közti ösvényről és beértek a faluba. A szűk utca már pezsgett a délelőtti sürgölődéstől.

Éppen senki se kért tanácsot Beatrice-től, amikor megérkeztek a remetelakhoz. Clare kopogtatott a cella egyik ablakának kőkeretén.

– Jó reggelt kívánunk, Beatrice! Megzavartunk fohászaiddban?

– Meg, node sebaj. Már vártalak, úrnő. – Suhogás hallatszott a cellából, és a következő pillanatban megjelent az ablakban a sötét köntöst és makulátlanul redőzött kendőt viselő remeteasszony. Beatrice ötvenes éveinek derekán járó nagydarab nő volt, akinek az arcára rákövült a gyász és a balsejtelem. Tíz éve állt be anachoretának, miután özvegységre jutott, és hosszas utánjárással sikerült egy püspöktől engedélyt kapnia a világtól való elzárkózásra. Nagyon elégedettnek látszott az életével.

A két helyiségből álló remetelak második ablaka a templomra nyílt, hogy Beatrice nyomon követhesse a szertartásokat, és imádkozás közben szemlélhesse az ihletett látványt. A faluban azonban mindenki tudta, hogy a legtöbb időt a másik ablaknál szokta tölteni, ott, ahol most Clare és Joanna állt. Ennél csordogált ugyanis a pletykapatak.

– Jó napot, Beatrice! – köszöntötte Joanna.

– Nem – mondta ő zordul –, ez nem jó nap. És a holnap még ennél is rosszabb lesz. Halld szavam, Desire úrnője! A gyeheña tüzének jéghideg szürke füstjében virrad fel nászod hajnala!

– Azt nem hiszem, Beatrice – pillantott a felhőtlen égre Clare. – Mostanában derült és meleg az idő. Senkitől se hallottam, hogy vihar készülődne. Ugyan már, hisz esküvőre megyek. Inkább jót kívánál!

– Csak az időt vesztegetném – dünnyögte az idős asszony. – Hallgass rám, úrnóm! Amint az Ördög frigyre lép arájával, erőszakos halál leszen úrrá e szép szigeten.

– Azt te nem tudhatod, Beatrice! – csettintett helytelenítően Joanna.

– Aj, de mennyire hogy tudom! Látván láttam a jelet.

– Miféle jelet? – vonta össze a szemöldökét Clare. Beatrice közelebb hajolt, és lehalkította a hangját.

– Esmég erre jár Bartholomew testvér szelleme.

– De Beatrice, ez nevetséges! – hápogott Joanna.

– Az bizony – helyeselt éles hangon Clare. – Csak nem hiszel a kísértetekben, Beatrice?

– Hiszem, amit látok – kötötte meg magát Beatrice. – És láttam a rémet.

– Lehetetlen! – mondta Clare.

– Baj lesz, ha kétkedel, úrnóm. Mindenki tudja, hogy amikor Bartholomew testvér megjelenik eme klastrom falain belül, kevéssel utána szörnyű halállal hal meg valaki.

– Beatrice – sóhajtott Clare –, Bartholomew testvér és Maud nővér legendája csak egy régi mese, amivel gyerkőcöket riogatnak, hogy fogadjanak szót.

– De ha mondom, hogy én magam láttam a kísértetet!

– Mikor?

– Tegnap éjszaka, valamivel éjfél után. – Beatrice keresztet vetett. – Elég fényesen sütött a hold, így láttam, hogy fekete csuhát visel. Kámzsáját fejébe húzta, hogy elrejtse húsavesztett koponyáját. A kapusház előtt állt, és mikor Maud nővér nem jött, igényöst átment a kapun, hogy megkeresné.

– A kaput bezárják éjszakára – szólt igen türelmesen Clare –, Maud nővér pedig, isten nyugtassa, több mint ötven éve meghalt.

– A kapu feltárult a kísértet előtt – nyilatkozta ki Beatrice. – Bizonyára pokoli mesterkedésekkel nyitotta ki. Láttam, amint belép és átmegy a kerten. Aztán eltűnt.

– Nyilván aludtál és álmodtál, Beatrice – mondta Clare. – Ne félj, Bartholomew testvér ügyse merne belépni ebbe a zárdába, mert tudván tudja, hogy Margaret főnökasszony nem tűr semmiféle kísérteties ribilliót.

– Tréfálsz, Desire úrhölgye, de hamarost meg fogod tudni az igazságot! Én mondom néked, a te frigyed Wyckmere Ördögével idézte föl Bartholomew testvér szellemét. Annak pedig most is halál fog járni a nyomán.

– Talán vissza kéne jönnöm ma este, hogy eldiskuráljak Bartholomew testvérral – tűnődött Clare.

– Úgy, ahogy Sir Garethtel diskuráltál ma reggel? – vont fel a szemöldökét Joanna. – Lehordanád a szellemet is, úgy, mint leendő uradat?

– Szavamra – fintorgott Clare –, nagyon jól megvoltunk itt éveken át anélkül, hogy mindenféle emberekkel kelljen bajlódunk, kik itt lábatlankodnak a jószág miatt. Most pedig egyik nyugös férfi a másik után szakad a nyakunkba.

Beatrice búbanatoson csóválta a fejét.

– Jaj nekünk, úrnóm! Az Ördög felidézte a pokolbéli szellemeket. Bartholomew testvér csak az első.

– Bizonyos vagyok benne, hogy Sir Gareth nem idézne föl egyetlen olyan szellemet sem, kinek ne tudna parancsolni. – Clare benyúlt az övének lógó tarsolyba. – Mielőtt elfelejteném, itt a kenet, Beatrice.

– Csss! Ne olyan hangosan, úrnó! – Beatrice kidugta a fejét az ablakon. Fölfelé is, lefelé is izgatottan végigsandított az utcán, hogy nincs-e valaki a közelben, azután kikapta Clare ujjai közül az illatos kenettel teli tégelyt, és eltüntette szem elől.

– Azért, mert az én kenetemet használod, még senki se fog vádolni világi hívságokkal – mondta Clare. – A falusi asszonyok fele része az én főzeteimmel él.

– Bah, az emberek mindig rosszra gondolnak. – Beatrice eldugta a tégelyt egy pohárszékre, és visszajött az ablakhoz.

– Nini, Anne nővér! – Joanna intett az egyik apácának, ki akkor jött ki a kapun. – Kérlek, bocsáss meg egy percre, Clare. Szólni szeretnék veled egy új hímzésről.

Beatrice kivárta, amíg Joanna hallótávolságon kívülre kerül.

– Psszt, Lady Clare!

– Mi az? – fordult az visszamosolyogva.

– Szeretnék valami csekély ajándékot s némi tanácsot adni neked, mielőtt elébe mennél végzetednek a holnapi napon.

– Nem a végzetem, hanem az oltár elébe megyek, Beatrice.

– Egy asszonynál általában kevés különbség van e kettő között. Ez azonban most nem tartozik ide. Sorsod ama napon pecsételtetett meg, mikor atyád meghalt. Azon már nem lehet segíteni. – Aprócska tárgyat dugott ki az ablakon. – Fogd ez üvegcsét a tyúkvérrel.

– Tyúkvérrel? – bámult hüledezve a fiolára Clare. – És mit kezdjek veled?

– Rejtsd el ágyad közelében a nászéjszakán – susogta Beatrice. – S miután az Ördög álomba merül, dugaszold ki, és öntsd a tyúkvért az ágyruhára.

– De hát Szent Hermione nevére, miért... Ó! – Érezte, hogy vörös lesz, mint a rák. – Úgy látom, nem leendő férjem az egyetlen, ki attól fél, hogy már nem vagyok makulátlan.

– Engem nem érdekel, de a férfiak másmilyenek. Miért kockáztatnál? Így a becsület is megkapja a magáét, s az Ördög se fog haragudni.

– De én... – Clare elharapta a szót, mert patkódobogást hallott az úton a háta mögött.

Megfordult és Garethet pillantotta meg, aki a remetelak felé ügetett. Nem a csatalován ült, hanem egy megtermett herélten, és száron vezette Clare kis fehér poroszkáját.

– Szent Hermione oltalmazzon minket – suttozta Beatrice. – Ez maga az Ördög. Gyorsan dugd el az üvegcsét! – Kinyúlt az ablakon, és a Clare övéről lógó tarsolyba pottyantotta az apró fiolát a tyúkvérrel.

– Beatrice...

– Kövesd tanácsom, úrnóm, ha túl akarod élni a nász-éj szakád!

– Ha túl akarom élni a nászéjszakámat? – botránkozott meg Clare. – Szent Hermione orrára, ez akkora szemérmesség, hogy még téled se tűröm el!

– Az életedet félttem, asszonyom. Hallottam, miként esküvél, hogy megtagadod urad jussát a nászi ágyban.

– A pletyka csakugyan szárnyon jár. Órája sincs, hogy elmondtam e szavakat. Úgy véled, Sir Gareth képes lenne meggyilkolni engem, ha nem engedném az ágyamba?

– Wyckmere Ördöge – Beatrice megmarkolta a lány csuklóját – félelmetes ember, Lady Clare. Ne vond magadra dühét azzal, hogy megtagadod férji jussát. Ne dacolj veled a nász éjszakáján!

– De Beatrice... – a szeme sarkából látta, hogy Gareth megállítja a lovát, és könnyedén leugrik a nyeregből.

– Ha dacolsz veled, kivonja kardját – mondta sötéten Beatrice. – Jelenést láttam. Vér fog folyni az ágyasházban. Rettegek, hogy a te véred, úrnóm. Teljesítsd hát hitvesi kötelességedet, és utána használd a tyúkvért.

– Bekapcsolódhatom a társalgásba? – sétált oda Gareth az ablakhoz a lány mellé.

– Csekély érdeklődéssel bírnám számodra, uram – mosolygott elszántan Clare. – Beatrice a házassághoz adott tanácsot.

– Én a te helyedben nem fogadnék el házassági tanácsadást egy remetétől. Ugyancsak szűkre szabott képpel bírhat a házasságról.

– Beatrice csupán segíteni szeretett volna, uram.

– Mainapság – motyogta Beatrice – nemigen érdemes tanácsot adni menyasszonyoknak. Úgyse figyelnek oda.

– Ez esetben ez épp így van jól. Jobb szeretek én magam tanácsokat adni arámnak.

– Könyörgök, Ördög uram – kezdte megújult riadalommal Beatrice –, legyen kigyelmed irgalommal hölgyéhez a nászéjszakán. Nem volt anyja, ki vezesse, apjaura pedig, isten nyugosztalja, nem oltalmazta úgy, ahogy kellett volna. Vedd eszedbe, hogy bármi történt is véle, az nem az ő hibája volt.

– Kérlek, Beatrice! – szisszent föl ingerülten Clare. – Ennyi elég lesz már egy napra a tanácsból!

– Vér és halál! – susogta Beatrice, míg visszahúzódott cellája árnyai közé. – Vér fog folyni, és eljő a szörnyű halál. Láttam a kísértetet.

– Hát ez egyre érdekesebb! – mondta Gareth. – Legújabb vetélytársam szellem netán?

– Ne légy nevetséges! Beatrice-nek túl élénk a képzelete. Mit mívelsz itt, uram? Azt hittem, Nicholas és emberei távoztát vigyázod.

– Ulrich majd vigyáz rájuk. Téged kerestelek.

– Miért?

– Szeretnék megkérni, hogy vigyél körbe a birtokon.

– Ó! – Ez olyan ésszerű kívánság volt, hogy Clare-nek hirtelenjében nem jutott eszébe kifogás. – De nékem a lehető leghamarabb vissza kell mennem a kastélyba. Annyi sok munka van még holnapig.

– Ulrich és háznagyod derekasan elintéznék mindent, és Joanna barátnőd is buzgón szorgoskodik – mondta Gareth. – Gyere! – Karon fogta Clare-t, és elindult a fehér poroszka felé. – Igen vágyom megismerkedni Desire-rel.

Negyedóráig tartott, amíg fellovagoltak a falu fölötti dombra, és eközben egyikük sem szólt egy szót sem. Clare lopva többször is odasandított Gareth nyugodt, egykedvű arcára, próbálva megállapítani, milyen kedvében lehet a férfi, és végül úgy döntött, hogy nem haragszik. Ő maga nem tudta, mérgeledjék-e vagy csodálkozzék. Még sose találkozott férfival, akinek ilyen elnyűhetetlen önuralma lett volna.

– Mondd el, hogyan készíted illatszereid s főzeteid. – Gareth megállította a heréltet, s végigtekintett a tavaszi virágos mezőn.

– Bizonyosan kíváncsi vagy a részletekre, uram? Nem fogod unni?

Gareth körbehordozta pillantását Desire ragyogó tarka virágoszönyeggel beterített, hullámzó dombjain és völgyein. Hűvös birtoklás és mohó kíváncsiság volt a pillantásában.

– Hogy unhatnám akár a legapróbb részletet? Én felelek ennek a szigetnek a védelméért és biztonságáért. Mindent meg kell tudnom róla, amit csak lehet.

Clare megsimogatta a poroszka nyakát.

– Jól van, ám kérlek, figyelmeztess, ha elfáradsz. Már sokszor mondták, hogy hajlamos vagyok túlzott lelkesedéssel belefeledkezni e témába.

Beszélni kezdett, előbb csak lassan, mert nem tudta bizonyosan, mennyit akar a másik hallani. Coleville-i Raymondon kívül egyetlen férfit sem érdekelt igazán az ő munkája.

De hamar rájött, hogy Gareth egyáltalán nem unja a témát. Okos kérdései hamarosan kiverték Clare fejéből Beatrice számár fecsegését kísértetekről és kivont kardokról.

Azután begyűjtjük a virágokat meg a füveket, és a receptnek megfelelően kiszárítjuk vagy olajba áztatjuk őket – fejezte be nagysokára. – Az illatos olajokhoz temérdek virágsziromra van szükség.

– Az olajokból készülnek a különböző szagosítók és szappanok?

Clare bólintott.

– Az elixírekhez és kenetekhez változatos alkotóelemekkel, úgymint méhviasszal és mézzel elegyítjük őket. De szárított virágokat és füveket is használok a készítményekhez.

– Csodálatos.

Clare szégyenlősen mosolygott.

– Munkálkodom egy receptkönyvön, melyben azt is leírom, hogyan készülnek amaz illatszerek, melyek a legtetemesebb hasznot hajtják Desire-nek.

– Sokfajta talentummal bírsz – mondta nagyon komolyan Gareth. – Roppant szerencsés ember vagyok.

Clare lelkesedésének egy része nyomban helyt adott az elővigyázatnak.

– Öröömre szolgál, hogy így gondolod.

– Mondd meg nékem, Clare, te mindent recept szerint csinálsz?

A lány a nyeregkápán dobolt az ujjával.

– Most Sir Nicholas ostoba megjegyzésére célzói, ugye?

– Tudtam, hogy fabrikáltál egy receptet a férjedhez, de azt nem tudtam, hogy élő emberről vetted a hozzávalókat. Nicholas mintha azt mondta volna, hogy Coleville-i Raymond a neve.

– Ismered őt, uram?

– Nem. Bár szeretnék minél többet megtudni a tökéletes galantéria és lovagiasság eme tükréről.

– Nem tökéletes.

– Miben hibádzik?

– Nős.

– Aha. – Gareth hallgatott egy darabig. – Mikor láttad legutóbb?

– Majdnem egy éve, hogy utolszor járt itt. – A lány elnézett a szárazföld felé. – Még egyszer utoljára eljött hozzám, hogy elmondja, az apja megházasította.

– Értem.

– Azt mondta, egy gazdag örökösnyt kell feleségül vennie, ki számos normandiai majorságot és földeket hoz a házasságba. Én nem adhatok férjemnek mást, csak egy eldugott szigetet és virágait.

– És ez nem volt elég Coleville-i Raymondnak?

– Hogy lehetne ezt még csak össze is hasonlítani egy gazdag örökösnyő jegyruhájával? Magad se lennél Desire-en, ha módod adódik előnyösebb házasságra.

– Te pedig, ha választhattál volna, nyilván senkinek sem nyújtod kezéd. Így van?

– Így.

– Nem számítva persze Coleville-i Raymondot. Clare-nek nem tetszett a metsző hang. Úgy döntött, ideje témát változtatni.

– Hamarosan itt a seaberni tavaszi vásár. Olyankor sok főzetet és illatosítót adunk el. Még Londonból és Yorkból is eljönnek vásárolni a kalmárok. Meséljek a munkának erről a részéről?

– Később. Most azt szeretném hallani, hogyan ismerkedtél meg e Coleville-lel.

– Apám barátja és tudós társa volt. Két évnek előtte kötöttek ismeretséget, mikor apám Párizsba utazott, hogy az ottani univerzitáson hallgasson előadásokat arab tudományos értekezésekről.

– Coleville-i Raymond is Párizsban tanult?

– Igen. Raymond, noha avatott lovag, ugyanakkor fölöttébb tanult ember.

– Elképesztő.

– Sokkal inkább érdeklik a könyvek és traktátusok, mint a lovagi torna és a háború.

– Úgy-é?

– Hozzád hasonlatosan ő is volt oly kegyes igen nagy érdeklődést mutatni főzeteim és illatszereim iránt. Valóban, órákon át beszélgettünk e tárgyról.

– Valóban? – kérdezte halkán Gareth.

– Ő, természetesen, tisztán szellemi érdeklődést táplált a téma iránt, míg a tied jóval gyakorlatiasabb alapokon nyugszik.

– Úgy véled, az én érdeklődésem merőben anyagi jellegű?

– Rossz néven ne vedd, uram – vörösödött el Clare –, de az csak természetes, ha azért vagy kíváncsi, mert illatszereim fogják adni jövedelmedet.

– Én nem koldusként jövök hozzád, Clare. Földjeim valóban nincsenek. De nem vagyok koldus. A gazdag lordok jól megfizetik a latrok úzójét.

Egyre kínosabb lett a helyzet. Clare kiutat keresett a csávából.

– Ha megsértettelek volna, bocsánatodat kérem.

– Egy kísértet, egy szomszéd úr, egy undok kis trubadúr, most meg egy ember a múltadból, kihez méred mind a férfiakat. Hol lesz vége a vetélytársak sorának, kikkel hadakoznom kell, asszonyom?

Clare-nek az az idegesítő érzése támadt, hogy Gareth megint az ő rovására mulat.

– Nem tudom, mire célzói, uram. Nyilvánvalóan senki mással nem kell hadakoznod kezemért. Házasságunk eldöntött kérdés, vagy nem?

– Nem, nem egészen. Van még valami, amit meg kell beszélünk.

– Mi az?

– A nászéjszaka.

– Ó, az! Igen, most, hogy mondod, talán tisztázhatnánk a részleteket.

– Talán.

A lány vett egy mély lélegzetet.

– Sajnálom, hogy a dolgok így fonákul alakultak ma reggel.

– Fonákul? Én ennél erősebb szót használnék.

– Ám legyen, akkor kellemetlenül. Biztosíthatlak, én szerettem volna sokkal meghittebben tárgyalni e kérdést.

– Te kesztyűt dobtál nékem ma reggel, asszonyom. Tetted ezt egész házad népe és a szomszéd birtok ura előtt. Mostanra egész Desire tudja, hogy meg akarod tagadni férji jussomat.

– Mint mondtam volt, én nem akartam látványosságot csinálni belőle. A te hibád volt, uram.

– Az enyém?

– Bizony. Ahogy Nicholast fenyegetted, az sértette becsületemet.

– Így hát kijöttél a béketűrésből, és oly dolgokat mondtál ország-világ előtt, melyeket eredetileg négy szemközt akartál tudtomra hozni.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy nem bírom úgy megzabolázni indulataimat, mint te, Sir Gareth.

– Talán csak nincs elég gyakorlatod.

– Miként lehet, hogy te így megtanultad?

– Elfelejtetted, hogy fattyú vagyok?

– Mi köze ennek az önuralomhoz?

– A törvénytelen fiú korán megtanulja, hogy neki csak az marad, mit mások meghagynak, és gyorsan ráébred, hogy meg kell verekednie azért, amit akar. Fattyaknak veszélyesek a heves indulatok.

– De miért? A te indulataid nyilván még hevesebbek, hiszen keményebben meg kell harcolnod mindenért.

– Értelmes nő vagy – mérte végig különös pillantással Gareth. – Mégis úgy esett, hölgyem, hogy ész, logika és elszántság nagyobb hasznomra voltak, mint a zabolátlan szenvedélyek.

Clare a férfi arcát fürkészte, és látta, hogy komolyan gondolta, amit mondott.

– Természeted csakis reád tartozik, uram. Mindazonáltal remélem, meg fogod érteni, hogy az én természetem némileg különbözik a tiedtől.

– Igen. – Gareth fölillantotta rendkívül ritka mosolyát. – És természeted kétségen felül több gondot okoz néked, mint nékem a magamé.

Clare nem vitatkozott. Fontosabb mondanivalói voltak.

– Őszinte leszek, uram. Nem csak ama sértést akarom megvitatni, melyet ma reggel követél el becsületed ellen.

– Én védeni, nem pedig sérteni akartam becsületedet.

– Hát én megsértődtem! – fortyant fel a lány. – Ám ezenfölül még azt is meg kell mondanom, hogy jobban szeretnék ismerni, mielőtt elhálnánk a házasságot.

– Ismerjük egymást annyira, mint a legtöbb házaspár esküvő előtt.

– Lehet, de az nem sok. Azt akarom, hogy többet tudjunk egymásról. Időt akarok, hogy összebarátkozhassunk, uram.

– Coleville-i Raymond is a barátod volt, nemde?

– Igen, de annak ehhez semmi köze. – Clare egyre bosszúsabb lett. Az Ördög olyan síkos volt, mint az angolna. – Térjünk vissza a tárgyhoz. Sajnálom, ha kellemetlen helyzetbe hoztalak, de komolyan gondoltam, mit reggel mondtam volt. Várni akarok az elhalással. Megértted?

Gareth némán nézte egy hosszú pillanatig, aztán elfordította fejét a virágos mezők felé.

– Megértem óhajaidat, hölgyem. És tiszteletben tartom ez óhajokat.

– Pompás! – Clare megkönnyebbült, és egy szíves mosolyt küldött Gareth felé. – Akkor nem is szükséges tovább vitatkoznunk.

– De azt nem tudom, felmérted-e, minő galibát míveltél ma reggel, mikor nem bírtál feket vetni nyelvedre és indulataidra.

Clare öröme elpárolgott:

– Miféle galibát?

– Embereid csupáncsak akkor fogadnak el új uruknak, ha te is így teszesz. A kihívás, mit ma reggel intéztél ellenem, aligha meg nem nehezíti, hogy eleget tehessek a Desire uraként reám háruló feladatoknak.

– Nem, ez nem igaz, uram!

– Kikényszeríthetném tekintélyemet az ilyenkor szokásos módszerekkel. Végül is, az emberek, kiket magammal hoztam, csak nekem engedelmeskednek, és értik a dolgukat. Ráadásul rajtuk kívül nincs más fegyveres a szigeten. Könnyen el tudnák érni, hogy mindenki engedelmeskedjék parancsaimnak. Ámde kétlem, hogy eszközeik kedvet találnának előtted.

Clare egy pillanatig annyira fölháborodott a leplezetlen fenyegetéstől, hogy szólni se tudott, de aztán elöntötte a méreg.

– Biztosíthatlak, uram, nem lesz rá szükség, hogy fegyvereseiddel szerezz érvényt akaratomnak Desire szigetén. És én egyébként se engedem. Ez békés vidék, és azt akarom, hogy ilyen is maradjon.

Gareth szeme olyan volt, mint a füstös ezüst.

– Az ész és a logika azt diktálja, hogy a sziget békéje a háznál kezdődjék, az úr és az úrnő között. Egyetértesz?

– Igen, de...

– Ha azt akarod, hogy embereid bízzanak bennem és urukként tiszteljének, akkor tudniuk kell, hogy bírom becsületedet.

Clare látta az arcába ásitó vermet. Utálta bevallani, de nagyon tartott tőle, hogy Garethnek van igaza. Neki emberei békéje és megelégedése a legfontosabb. Mint Desire úrnőjének, újra csak nem volt más választása, mint hogy teljesítse a kötelességét.

– Megint törbe csaltál, igaz, uram?

– Dehogy – mondta szelíden Gareth. – Én csupán gondosan kidolgozott érveléssel támasztom alá álláspontomat. Tudom, hogy mint fölöttébb értelmes nő, fel fogod ismerni az elkerülhetetlen következtetést.

Clare utálkozva és legkevésbé sem úrihölgyhöz illő hangon horkant egyet.

– És ha meggondolom, hogy én kívántam oly férjet, ki szívesebben hagyatkozik eszére, mint izmaira! Valami azt súgja nékem, hogy Sir Nicholast könnyebb lett volna kormányoznom.

– Oly férfit akartál, kit terelgethetsz? – mérte végig csúfondárosan Gareth. – Ha jól emlékszem, e követelmény kimaradt receptedből.

– Ne élcelődj vélem, uram! – meredt rá dühösen Clare.

– Már mondtam néked, hogy sosem élcelődöm.

– De igenis, hogy azt teszed, még hozzá a legvérlázítóbb módon! Mindazonáltal most nem erről van szó. Megengedem, hogy néked volt igazad. – Elhallgatott, és közben gyorsan járt az esze. – Talán az lenne a legjobb, ha úgy tennénk, mintha egy ágyban hálnánk.

Most Garethen volt a gyanakvás sora.

– Úgy tennénk?

– Igen. – Clare elmosolyodott, annyira tetszett neki a tulajdon logikája. – Nem látom okát, miért ne oszthatnánk meg egymással az ágyasházat.

– Örömmel hallom, hogy egyetértesz következtetésemmel.

– De – vágta ki diadallal Clare – egyáltalán nem látom szükségét, hogy miért osztanánk meg az ágyat.

– A kutyafáját, asszonyom, úgy csavarod a szót, mint egy prókátor!

Clare fel ragyogtatta a legmézesebb, legártatlanabb mosolyát.

– A többiek előtt minden este visszavonulunk egyazon szobába, mint házastársakhoz illik.

De hogy a szobában mi történik, az senkire se tartozik rajtunk kívül.

– Ami azt illeti – kezdte vészjóslóan Gareth –, nem hinném...

Clare a szavába vágott.

– Senkinek sem kell tudnia, hogy szeretnénk jobban megismerni egymást, mielőtt elhálnánk a házasságot. Ez csak a mi dolgunk lesz.

– Úgy?

– Úgy. Így mindketten elérjük céljainkat, uram. Embereim úgy fogják tudni, hogy bírod hitvesi engedelmemet. Nekem viszont lesz időm jobban megismerhetni téged.

Gareth húzódozó elismeréssel nézett a lányra.

– Ez a Seaberni Nicholas nem is tudja, mily szerencsés flótás, hogy megúszta a véled való házasságot. Vagdalt húsos lepényt csináltál volna belőle, hölgyem.

Minden szigetlakó rossz előjelnek tartotta, hogy Clare menyegzőjének reggelén ezüst ködfátyol borult Desire-re. A nőcselédek kezdték az aggodalmas sugdolózást, akik Clare fürdőjénél és öltözködésénél segítettek.

– Megmondta a remeteasszony, hogy a gyehenna tüzének hideg füstje fogja elhomályosítani a mai napot – dünnyögte az egyik nő. – Igazat szólott.

– Ez csak egy kis köd – szólt rá Clare. – Délre fölszáll. Türelmesen álldogált, amíg áthúzták a fején kék-zöld színekben játszó legjobb köntösét. A hosszú ujjakat visszahajtották, hogy látsszék a ragyogó sárga bélés. A ruha nyakát és szegélyét sárga és fehér selyemcérnával hímezték ki.

– Remélem, igazad lesz, úrnőm. – Eunice úrnőjének gyerekkora óta szolgált a háznál, és nem habozott kimondani a véleményét. Eligazgatta Clare hajában az ezüstabroncsot, és megtűzte a finom aranyhálót.

– Nem lesz semmi baj, Eunice.

– Abban ne légy oly biztos, úrnőm. Mindenki tuggya, miként fenyegeted az Ördögöt, hogy nem mehet bé ágyasházadba. Figyelmezz rám, ő nem fogja túrni, hogy így packázz véle. Félttem drága életedet.

– Ha tegnap reggeli csekély pörlekedésünkre gondolsz, akkor nyugodj meg – mondta hanyagul Clare. – Belőlem csak a méreg beszélt. Uramul akarom fogadni Sir Garethet, mint ahogy elfogadtam e birtok urának is. Már szoltam is néki.

– Hála legyen a szenteknek! – sóhajtott megkönnyebbülten Eunice. – Beh fognak örülni a szigeten, ha ezt meghallják, asszonyom! Majd meglátod, hogy így a legjobb.

– Sir Gareth is ezt állítja – mondta szárazon Clare.

– Nohát akkor. – Eunice megköszöri a torkát. Sietve balra sandított, aztán jobbra, hogy lássa, elég buzgón kotorászik-e a többi szolgáló a szoba túlsó végében álló faragott ládában. Odahajolt a lányhoz, és suttogóra fogta a hangját. – Vedd csak el. Csak hogy ne legyen semmi bibi ma éccaka.

Clare ránézett a rongyba csavart apró tárgyra, amelyet Eunice a kezébe nyomott.

– Mi ez?

– Csss, ne oly hangosan! Egy üvegcsé tikkér.

– Ó jaj, hát te is, Eunice?

– Szót se, asszonyom! Nékem semmi közöm hozzá, mi esett, megesett, akár Sir Nicholas csinálta, akár az a nemes lovag, ki egy évnek előtte elrabolta szívedet.

– De Eunice...

– Csak hát ily kevély férjfiak, mintáz Ördög, ugyancsak megdühösödnek ily dolgokon. Azt akarják, hogy hölgyük becsülete szintolyan folttalan legyen, mint az övék.

– Érdekes gondolat – vigyorodott el Clare. – Talán beszédet kéne tartanom a lakodalmon arról, hogy ugyanoly szűzen megyek nászágyamba, mint férjemuram.

– Ez nem tréfadolog! – zsörtölt Eunice. – ígérd meg, hogy kéznél leszen a tikkér ma éccaka. Hajnal előtt locsolj keveset az ágyruhára, és nem lesz semmi baj.

Sajnos, a menyegző idejére sem szállt fel a szürke köd. Clare még gyapjúköpenye alatt is borzongott, amíg poroszkája nyergében lassan léptetett a zsúfolt utcán.

Hallotta maga körül a mormolást, és megállapíthatta, hogy Beatrice baljósatai szárnyon jártak. Megtudta minden falusi, minden parasztgazda, minden zárdalakó.

– A gyehenna tüzének füstje...

– Aszongyák, a kristálkú a Pokol Ablakába, az olyan színű, mint a köd.

– Olyan, mint az Ördög szeme. Rossz jel.

– Úrnőknek nem lett vóna szabad packázni véle.

A serföző Alice keresztet vetett, amikor Clare ellovagolt mellette.

– Imádkozni fogok, hogy le ne ölje ágyába ma éccaka.

Clare elengedte a füle mellett a megjegyzéseket. Szemét a templom ajtajára szegezte, ahol Gareth várta. A férfi korábban idelovagolt a templomhoz, emberei fényes kíséretében, mély hatást gyakorolva a falusiakra.

Ehhez ért, gondolta a lány. Tudja, hogy kell észrevétni magát. Gareth úgy kelt aggodalmat, félelmet vagy álmétkodást, ahogy néki tetszik.

A hidegben is izzadó tenyérrel szorította a kantárt. Azon imádkozott, bárcsak helyesen döntött volna, amikor Garethet választotta Desire urául. Saját és övéinek jövője van a serpenyőben.

Gareth egy pillanatra sem vette le a szemét a közeledő lányról. Amikor Clare megfekte a poroszkát, a férfi leszállt a nyeregből, és elindult felé. Hatalmas kezével derékon kapta, leemelte a nyeregből, aztán némán odavezette a templom ajtajához, ahol a pap várta őket.

Clare vett egy mély lélegzetet, és nekikészült, hogy elmondja az esküt, amely őt és Desire-t örökre összefűzi az Ördöggel.

Egy órával később a nagyteremben összeverődött sokaság előtt Ulrich felnyitott egy tömör ládát, és ünnepélyes arccal emelte magasba a tartalmát. Szivárványként ragyogó selymek patakzottak alá ökléről. A tömeg elismerően felmordult.

– Íme uram ajándékai nagyrabecsült hitvesének! – jelentette be Ulrich zengő hangon.

Sorra mutogatta a drága keleti kelméket, egyik hosszú, fénylő véget a másik után: karmazsinpirosat, arannyal-ezüsttel átszőve, drága smaragdokra emlékeztető sötétzöldet, káprázatos naplementéket idéző sárgát és narancsszínt. Kifogyhatatlan változatossággal és árnyalatokban követték egymást a pompás szövetek.

A falusiak harsány ujjongással adtak hangot helyeslésüknek az Ördög drága jegyajándékai láttán. Mindenki kellőképpen el volt bűvölve. A szomszédok mélységes elégedettséggel sugdolóztak. Akárki láthatta, hogy az úrnő gazdag urat választott. És nyilvánvalóan bőkezű urat.

A selymeket értékes fűszerek követték hordószámra: sáfrány, szegfűszeg, szerecsendió, fahéj, gyömbér, kömény, bors.

Clare fülelt, miket is mond az ő népe. Mindenki örvendezett. A falusiak tudták, hogy uruk gazdagsága kisugárzik Desire szigetére, és ők mind az ő tekintélyében és hatalmában lubickolhatnak majd.

– Fattyú ugyan, de saját kezével szerzett magának derék drágaságokat – mondta John kovács egy gazdának. – Ez jó jel.

– Úgy ám – bólogatott bölcsen a gazda. – Jól gondját fogja viselni a földnek. Lady Clare okosan választott.

– Hát nem tom, ki választott igazából – kuncogott John. – Ha engem kérdelek, Lord Gareth besegített abba a választásba.

Clare elfintorodott, de nem adta más jelét, hogy kihallgatta a megjegyzést. Nem nagyon tudta, mivel cáfolhatná.

Amikor Gareth jegyajándékait illően végigmotogatták és kellően megcsodálták, előhoztak még egy ládát. A tömeg ismét felmorajlott az izgalomtól. A második ládát is felnyitották, és látni lehetett, hogy tele van pénzzel. Az álmétkodó kiáltozás örömvöltéssé dagadt, amikor kiviláglott, hogy ezt a pénzt a falusiaknak fogják osztogatni.

– Úgy látom, férjed nem koldusként jön e házasságba – jegyezte meg halkán Margaret főnökasszony. Clare mellett állva figyelte, amint Gareth emberei a birtok minden lakóját megajándékozzák egy fehér pénzzel.

– Igen, hozza magával a kincseket, melyeket Wyckmere Ördögeként szerzett – mondta Clare. – És nem átallja mutogatni.

– Egy nagyúrnak mutatnia kell erejét és gazdagságát. Másképp hogy szerezzen tudomást róla a nép?

– Elég pénze volt, mielőtt nőül vett volna. De nem volt hozzá birtoka.

– Most azt is megkapta. Elégedett vagy a házassággal, leányom?

– Most már megesett – mondta halkán Clare. Nincs értelme tovább rágódni rajta.

– Még nem esett meg minden. Hátra van még a nász-éj. Pletykálják, hogy tegnap reggel nem bírtad fékezni magad, és azzal fenyegetted új uradat, hogy ma éjszaka megvonod tőle férji privilégiumait.

– Éretlen dacoskodás volt – mondta közömbösen Clare. – Fölöttébb megharagított, és én oly dolgokra ragadtattam magam, melyeket azóta visszavontam.

– Örömmel hallom, indulatos a természeted, és érzelmeidet nem mindig vagy képes úgy kormányozni, mint birtokaidat. Most, hogy férjes asszony lettél, jobban kell uralkodnod magadon.

– Igenis, asszonyom. – Ma meglett volna az önuralom fontosságáról szóló példabeszéd nélkül. Van úgyis épp elég baja.

– Fékezned kell magad férjed előtt. Sir Gareth látnivalóan nem az az ember, ki túrné felesége dacoskodását.

– Ezt a kioktatást már hallottam. Miért képzeled mindenkire, hogy jobban tud bánni Sir Garethtel, mint én?

– Talán azért, mert vénebbek és bölcsebbek vagyunk nálad. Hallgass rám, gyermekem. Ha irányítani akarod uradat, mézes nyelvvel és asszonyi okossággal tedd.

– Igenis, asszonyom. Követni fogom tanácsaidat. Nem kell aggódnod miattam ma éjszaka. Ha eljő az idő, szívesen fogadom uramat ágyasházamban.

Margaret elégedetten mosolygott.

– A házasság nehéz teher; nem kell az uradat megsértened már a nászéjszakán. És ha már a jó kezdetnél tartunk, hadd adom ezt oda, mielőtt elfelejteném. – Apró, gondosan becsomagolt tárgyat vont elő apácaköntöse övének függő tarsolyából.

– Ajándék, asszonyom? Mily kedves tőled. Mi ez?

– Egy fiolácska tyúkvér.

– Szavamra, iszamos lesznek a vértől – nyelte vissza Clare a nevetést.

– Mit mondasz?

– Nem te vagy az első, kitől ily figyelmes ajándékot kapok. – Apró övtarsolyába gyömöszölte a kis csomagot. – Köszönöm, asszonyom. Hozzá fogom tenni gyűjteményemhez.

– Tartsd e fiolát kezed ügyében ma éjszaka. Csöppents egy keveset az ágyruhára, mielőtt urad felébredne, és nem lesz semmi baj.

– Mit szólnál hozzá, asszonyom, ha azt mondanám, hogy ez az elővigyázat szükségtelen?

– Semmit – vágta rá Margaret. – Asszony vagy, nem ifjú hajadon. Asszonyi terhekkal és munkálkodással élsz tizenkét esztendőskorod óta. Jól ismerem érzelmeidet Coleville-i Raymond iránt, és úgy vélem, te dolgoz, mi kettőtök között történt.

– Köszönöm – mondta Clare –, de az az igazság, hogy Raymond a létező leggalánsabb lovag volt a világon. Mi...

Margaret fölemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

– Mint mondom, érintetlenséged reád és csakis reád tartozik. Ám a férjek, főleg az oly büszke lovagok, mint Sir Gareth, másképp ítélik meg e dolgokat.

– Nem értek egyet. Kellőképpen derék jegyruhánál hajlandók eltekinteni ily apró részlettől.

– Hallgass reám, leányom. A férfiak, még az ilyen okosak is, mint Lord Gareth, alapjában véve egyszerű teremtmények.

– Tehát?

– Tehát, míg úgy hiszik, eleget tettek a becsületnek, hajlamosak a nagylelkűségre és a galantériára, főleg új asszonyokkal szemben. Szeretném, ha megadnád uradnak amaz ajándékot, mi legnagyobb meglepetésére szolgálna a nászéjszakán, hogy másnap virradóra te is elégedett lehess a házassággal.

Clare megtapogatta az övtársolya biztonságában lapuló új fiolát.

– Jut eszembe, mondok majd egy imát mindeme nemes baromfiakért, kik éltüket adták erényeimért.

– Majd találkozol velük a tálban.

Dél elmúlt, mikorra elkezdődött a lakodalom; egyfolytában tartott egész délután, és hosszan belenyúlt az estébe. Meghívtak mindenkit, aki a szigeten lakott, a legszegényebb bérestől a legmódosabb gazdáig. Még Szent Hermione apácái is kivették részüket a rendkívül dús lakomából és a serből.

Noha utasítást adott, hogy ne takarékoskodjanak, Clare-t mégis lenyűgözte, mi mindent előteremtett Eadgar és a háznép ily rövid idő alatt. Felszolgáltak szép mintába rakott fehér- és sárgarépat mustármaggal meghintve. A konyhából megszakítás nélkül áradt a nagyterembe a töltött kacsa, az illatos leves, a sült hal és a tyúkhússal-disznóhússal töltött mézes lepény.

Vásári hangulat uralkodott a lakomán. A gyerekek az udvaron játszottak. A férfiak disznó vicceket meséltek. Dallan tamburinnal, fuvolával és hárfával mulattatta a népet. William minden tálból csent magának egy falatot.

A baljós ködöt, amely a szigetre telepedett, nyomban elfeledték, mihelyt a ser- és bortenger éreztetni kezdte hatását. A csarnokba zsúfolódott emberek egyik poharat a másik után ürítették a főasztalnál ülő házaspárra.

Odakint az udvaron azoknak állítottak fel asztalokat, akiket nem sikerült bepréselni a nagyterembe. Paraszas üstök tartották távol a hideget.

Ahogy egyre sötétebb lett, a csarnokban égő tűz meleg, arany izzásba vonta a zabolátlan vigadozást. Noha egymás mellett ültek, Clare a ricsajban alig bírt egyetlen szót is váltani új férjével, noha időről időre valósággal perzselték a bőrét Gareth pillantásai.

A csarnok túlsó végében az éjfél előtti órát jelezte a klepszidra³. Clare és Joanna összenéztek. Ideje fölmenni.

Clare ujjai minden ok nélkül remegni kezdtek, amikor a kehely után nyúlt. Ki se itta borát, nagyon lassan letette a talpas poharat, és Garethre nézett.

Úgy tűnik – hajolt oda hozzá a férfi –, itt az idő, hogy hitvesem elhagyja a csarnokot?

Igen, úgy tűnik. – Clare nem akart törődni a rátörő, megmagyarázhatatlan szorongással. Figyelmeztette magát, hogy semmi oka a félelemre, nem kell vacognia se a várakozástól, se a rettegéstől. Ma éjszaka semmi sem fog történni. Tegnap világosan kifejtette az álláspontját Garethnek, aki nem vitatkozott, nem berzenkedett. Megegyeztek, hogy előbb barátok lesznek, és csak aztán szeretők.

Szeretők. Eszébe jutott az az egyetlen csók, és egész testét elöntötte a forróság.

Gareth föllállt. A nevetés és a hangos fecsegés hirtelen abbamaradt. Minden szem a főasztal felé fordult. Clare tudta, hogy a csarnokban mindenki azt lesi, mi fog történni. Most azt fogja tenni, amit egyezségük értelmében tennie kell: fölmegy a nászszobába, mint engedelmes, alázatos feleség.

Gareth fölemelte ezüstkelyhét, és ragyogó, átható pillantással nézett Clare-re. Ő nyelt egyet. Reszketegre sikerült a mosolya.

Először barátok, aztán szeretők.

Bízhatok az Ördögben, hajtogatta magában. Azt fogja tenni, amiben megegyeztünk.

– Üritem e serleget szép és szeretetre méltó hitvesemre! – mondta Gareth a feszült csöndben, és nagyot húzott a borból.

A csarnok éljenzett. A szilaj tömeg a nehéz kupákkal döngette az asztalt.

Gareth letette a talpas poharat, és kirántotta hüvelyéből a Pokol Ablakát. Villant az acél a tűz fényében, amikor a lovag a magasba emelte a pengét, épp úgy, mint érkezése napján. Izgatott mormolás hullámzott a csarnokban.

– Szerencse fia vagyok, mert a legkegyesebb hölgyet nyertem feleségül. – A nagyterem legtávolabbi zugában is hallani lehetett a hangját.

A vendégek egyetértően ordítottak. Clare fanyarul mosolygott. Az Ördög csakugyan nagyon ért a látványos gesztusokhoz.

– Halljátok, Desire jó népei! – folytatta Gareth. – Figyeljetez jól, mert azt akarom, hogy ti mind, kik itt vagytok ma este, lássátok, amint kardomat, melyet még sohasem szennyezett becstelenség, tiszteletem jeléül leteszem hölgyem kezébe, ki most már feleségem, s úgy tartja keze között becsületemet, mint a kardomat.

– Éljen, éljen! – Lelkes üvöltést visszhangoztak a kőfalak: a lakomázók kupákkal csapkodták az asztalt.

Gareth megfordította a kardot, és markolatával odakínálta Clare-nek.

– Tudjátok meg tehát, hogy feleségem igen nagy öröömre vagyok!

Clare egy szót se bírt szólni a mennydörgő éljenzés közepette. Nem volt benne biztos, hogy akkor tudna-e, ha senki se tartózkodna a teremben. Könnyek szöktek a szemébe, bár tisztában volt vele, hogy Gareth gondosan kiszámította rendkívül lovagias gesztusának hatását.

Elvette a férfi kezéből a hegyikristály markolatú, nehéz kardot, és felállt.

Megint várakozó némaság támadt a csarnokban. Clare mély lélegzetet vett, és elkezdte a saját ceremóniáját.

Bólintott Williamnek, aki nyomban odafutott hozzá a két sor kecskelábú asztal között. Vaskos köteg szárított virágot és növényt hozott a karján.

– Uram! – szólt Clare. – Cserébe mindeme dicsőségért és hatalomért, mit tőled kaptunk a mai napon, oltalmad alá helyezem a forrást, melyből szép szigetünk gazdagsága fakad.

William fél térdre ereszkedett, és felnyújtotta úrnőjének a szárított levendulából, rozsmaringból, rózsákból és ürömből kötött bokrétát. Clare átvette tőle, és továbbadta Garethnek.

Az ránézett a virágos asztagra, az illatok szigetének e jelképére, aztán fölemelte fejét, és Clare megdöbbsent vad pillantásától.

– Erősebben fogom oltalmazni e szigetet, népét és hölgyét, mint tulajdon életemet! – kiáltotta messze csengő hangon Gareth.

Clare látta a férfi kemény arcán a rendíthetetlen elszántságot, és tudta, hogy komolyan gondolt minden szót. Akármilyen legyen is kapcsolatuk, szigete jó kezekben van. Elmosolyodott.

– Jól választottam!

– Szeretném, ha el is hinnéd.

Clare alig kapott levegőt. Egy pillanatra mintha csak ketten lettek volna a csarnokban.

Először barátok, figyelmeztette magát. Ahhoz még korai, hogy szeretők legyenek. Túl korai. Alig ismerik egymást.

Joanna fölállt, és elindult Clare felé. Ez megtörte a varázst.

– Most pedig megyek ágyasházamba, és előkészülök, hogy jó szívvel fogadjam uramat – hangsúlyozott Clare minden szót. A sokaság ujjongott, és kupát emelgetett. Gareth még egyszer fölragadta a kelyhet.

– Könyörgöm, percet se késlekedj, úrnóm. Kertész létedre tudván tudod, hogy vannak növények, melyek akkor a leghathatósabbak, ha fonnyadtra aszalják őket. Ámde vannak mások, melyeket akkor a legalkalmasabb használni, mikor száruk erőst ágaskodik. Ily hajtást viszek néked ma éjszaka.

A csarnok hahotázott. Clare szeme tágra nyílt, mikor felfogta a szavak jelentését.

– Mindenesetre szokatlan fordulat oly embertől, aki állítása szerint nem szokott mókázni – dünnyögte.

Joanna megfogta a karját.

– Gyere! – rángatta türelmetlenül. – Sietnünk kell.

– Vigyázz a kardomra! – kiáltott utánuk Gareth. – Nincs másom rajta kívül!

– Szavamra, kimódolom még, mire használjam – mondta a markolatot szorongatva Clare, miközben Joanna a lépcső felé vonszolta. – Kiválóan megtenné babkarónak a kertemben.

– Fogd ezt – súgta Joanna odafönt a folyosón. – Rejtsd el magadnál. Nehogy meglássa valaki!

– Hadd találjam ki – zárta öklébe Clare az apró tárgyat. – Tyúkvér?

– Az. Hints keveset hajnal előtt az ágyruhára, és nem lesz semmi baj.

Asszonyok tűntek fel a folyosón, és nevetgélve-vihorászva becsődültek az ágyasházba, hogy felkészítsék az új asszonyt. Clare-t perceken belül kihámozták köntöséből, gyönyörűen hímzett, vékony lenvászon ingbe bújtatták, és bedugták az édes illatú ágyba.

– Be heles vagy! – mondta Eunice, miközben Clare kibontott haját fésülgette. Odahajolt hozzá, és lehalkította a hangját. – Ne feledd a tikvért!

– Higgyél nekem, nem fogom elfelejteni.

Joanna odament az ajtóhoz, és rátapasztotta a fülét.

– Már hallom Lord Garethet és embereit a lépcsőn!

– Az új férj mind türelmetlen – könyökölte oda magát Ágnes az ágyhoz. – Mint öreg dadádnak, az én jussom jóccakát mondani a hajadonnak, kit segéltem felnevelni. Hónap reggel pedig én köszöntöm az asszont, ki felkél az ágybul.

– Siessetek! – sürgette őket Joanna. – Mindjárt itt vannak!

Férfihangoktól és víg hahotától visszhangzott a folyosó. A szolgálólányok fűgén bort öntöttek a tűz melletti asztalon álló két kehelybe. Eunice elmorzsolts egy könnyet, és jóindulatúan mosolygott.

Mindenki az ajtót leste, várva, mikor nyílik. Ágnes az ágy fölé hajolt.

– Vedd csak el, úrnóm! – Apró tárgyat nyomott Clare markába.

Ő belenyugvóan pillantott az újabb fiolára.

– Köszönöm, Ágnes. Nem is tudod, milyen hálás vagyok a figyelmességedért.

– Csitt! – Ágnes villámgyorsan körülsandított, nem fülel-e valaki. – Hónap reggel hintsél pár csöppet az ágyruhára, és nem leszen semmi baj.

– De Ágnes...

– Csak óvatosságbul! – igazgatta Ágnes az ágyneműt. – Maj' ha olyan vén leszel, mint én, tűnni fogod, hogy itt-ott nem árt bésegni a természetnek. Főleg ha a férjfiúi böcsületről van szó.

Mielőtt Clare vitakozhatott volna, felpattant az ajtó. Ulrich és a többiek belökték Garethet a szobába. A szolgálók visítottak.

– Íme új urad, asszonyom! – bókkolt mélyen, csúfondárosan Ulrich. – Jött, hogy forgassa kicsinység a kardját – folytatta buja vigyorral. – Remélem, rajta leszel, hogy jól megoldozzék véle. Nem szeretnénk, ha Wyckmere Ördöge elpuhulna.

A férfiak harsányan röhögtek. Joanna és az asszonyok kihessegették őket a szobából. Beletelt egy-két percbe, mire mind eltakarodtak, de végre becsukódott az ajtó, Clare és Gareth pedig egyedül maradt.

Clare a melléhez szorította a fehér takarót, és férjét figyelte. Gareth őt nézte, amint fekszik a jó szagú párnákon. Végül megtörte a rövid, feszült csendet, kutatóan hordozva körbe pillantását a szobán.

– A kardom?

– Ott. – Clare megnyalta száját. – Az ablakfülkében.

– Óh igen, biztos helyen. – Nem hozta el a kardot az ablakfülkéből, ehelyett odament a tűz előtti asztalkához. Fölemelte a borral teli kelyheket, és az ágy felé fordult.

Clare olyan erővel markolta a takarót, hogy ízületei belefehéredtek. Sorra egyengette ki az ujjait, aztán kétségbeesetten keresett valami fesztelenül könnyed szót. Végül is ez nem igazi nászéjszaka.

– Nos, nagyon örülök, hogy túl vagyunk rajta. – Félredobta a takarót, és kiugrott a hatalmas mennyezetes ágyból.

Gareth közömbösen figyelte, hogyan kap föl egy hálóköntöst és kanyarítja magára. A köntöst nyakán fél kézzel összefogva, Clare-nek sikerült elmosolyodnia, reményei szerint bajtársiasan.

– Úgy vélem, a menyegző mindig ilyen nyűgös dolog, nemde uram?

– Nem tudom. – Gareth feléje nyújtotta az egyik kelyhet. – Még sose voltam házas.

– Hát persze, hogy nem – vörösödött el Clare. – Nem is azt akartam mondani. – Kitépte a férfi kezéből a kelyhet, és alaposan meghúzta. Jóformán semmit sem evett egész nap. Valahogyan túl feszült volt, semhogy kivehesse részét a lakmározásból. – Szavamra, fel nem foghatom, miért érzem magam oly különösen. Talán beteg vagyok.

– Talán ugyanazt érzed, amit én érzek ma éjszaka. – Gareth beleszürcsölt a borába, aztán letette a poharakat az asztalra.

– Uram. – Clare hangja elcsuklott. – Te is zaklatottnak érzed magad?

– Én is.

– Talán mindkettőnknek jót tenne egy korty mentás székfűital – hangzott a segítőkész javaslat. – Az nagyon kitűnő a gyomorbántalmakra. Mindjárt hívom az egyik szolgálót.

– Nem. Én sokkal jobb kúrát tudok annál. Gyöngéden, de ellenállhatatlanul vont a magához a vacogó Clare-t, aki még mindig úgy markolta a köntösét, mint egy amulettet, aztán a szájára tapasztotta száját.

Clare megremegett a férfi karjaiban. Az szerette volna, ha úgy viszonozza a csókot, mint akkor utoljára. Hiszen kívánja őt. Már azon az első délutánon megérezte.

A lány tétova ajka édesen elnyílt az övé alatt. Szorosan hozzásimult. Garethnek úgy kellett visszafojtania a nevetést. Mi számárságot össze nem hordott Clare, hogy előbb várják ki, amíg ismeretségük barátsággá mélyül! Hiszen ugyanúgy szeretne belekóstolni a nászágy örömeibe, mint ő maga. Engedelmes szája elárulta, hogy bármi történt is Nicholas és öközötte, az nem keltett benne tartós utálatot. Vagy tán Coleville-i Raymondtól tanulta, mennyi gyönyört lehel egymásban a férfi és az asszony?

– Uram – sóhajtotta, lassan átfonva férje nyakát –, bizonyosan nem kellene így csókolóznunk, de szavamra, nem bírom fékezni magam.

– Légy nyugodt, én sem szándéksom még abbahagyni. – Gareth körülrajzolta Clare ajkát hüvelykujjával, mire az remegve szétnyílt, arca tüzelt.

Melyik a kettő közül? Talán mind a kettő?

E pillanatban szívesen adott volna vetélytársainak egy derekas betekintést a Pokol Ablakán.

Holott nincs joga sérelmezni, ha Clare-t más férfi is tartotta már a karjaiban. Ő talán szűz? És ráadásul fattyú. Clare pedig egészséges, huszonhárom éves nő, nagyon kíváncsi, nagyon értelmes, akinek esze ágában sem volt férjhez menni. Ily asszonynak miért lett volna ellenére torkoskodni a tiltott gyümölcsből, ha szép ifjú lovag képében jelentkezett az alkalom?

Meg fog bolondulni, ha így folytatja. Őt még soha életében nem szurkálta a féltékenység. Féltékenység?

Ettől magához tért. Lefejtette száját a lányéről, és két tenyerébe fogta az arcát. Clare ragyogó szemmel és áhítattal nézett föl rá.

– Ami történt, megtörtént – mormolta Gareth.

– Nem értem, uram.

– Nem számít. Ez éjszakától az enyém vagy. Az én asszonyom, feleségem, a gyermekeim anyja. Esküszöm, elfeledtetem én veled Nicholast és Coleville-i Raymondot és mindenkit, aki énelőttem volt.

– De miért feledjem el őket? Az egyik szomszéd, a másik a barátunk volt.

– Elég. Egyiket se említsd még egyszer ma éjszaka. – És hogy biztosabban hallgasson, újra lepecsételte ajkát csókjával.

Clare motyogott, mintha tiltakozna, Gareth azonban nem akarta hallani. Széttárta a lány ajkait, és a szájába fúrta nyelvét. Clare valami fulladozó hangot hallatott, aztán még szorosabban átölelte a nyakát, és hozzáérintette nyelvét az övéhez. Gareth fölkapta, és letette az ágyra.

– Uram!

– Csitt! Ezt majd később. Most csókolni akarlak.

– Ó! – Clare megsimogatta az arcát. – Hát ha csak csókolózunk, abból, gondolom, még nem lesz baj, ugye?

– Semmi. De ha lenne, akkor is kétlem, hogy abba bírnám hagyni ma éjszaka.

Lenyűgözve bámulta a lány szétterülő sötét haját a jó szagú párnán. Lassan belemerítette öklét, ujjaira csavarta a selymes pászmát, aztán orrához emelte és mélyet lélegzett.

– Virágillatod van, mint az egész szigetnek.

– Majd csak hozzászoksz, uram.

– Majd csak. – Lehajolt, hogy végigcsókolja Clare finom vonalú nyakát. – Hozzá fogok szokni.

Kettényitotta rajta a pongyolát, és örömmel hallotta, hogy Clare gyorsabban lélegzik.

– Uram...

– A nevem Gareth. – Olyan csodálatosan puha volt.

Finomabb volt a bőre, mint a drága selymek, amelyeket tőle kapott jegyajándékul.

– Gareth – zihálta a lány. – Azt mondtad, csak csókolni akarsz.

– Csak azt. Mindenütt. – Apró mellének tökéletes íve a legcsábosabb látvány volt, amit valaha látott. Megsimogatta egy ujjával.

– Gareth! Uram, nem hiszem, hogy ez bölcs dolog. Azt mondtad, a csók nem fog megártani, és én egyetértettem. De ez már túl sok.

– Csókokat akarsz, hölgyem? – Gyorsan kibontotta inge zsinórjait. – Megkapod őket. Százat. Ezerét.

– Gareth, én nem gondolom...

– Ne is, asszonyom. Ne akarj gondolkozni. Ma éjszaka ne. Az ördög a megmondhatója, hogy én bizonyosan nem bírok.

Rózsaszín mellbimbója még észbontóbb volt, mint képzelte, holott színes képzelőerővel volt megáldva. A szájába vette az egyiket, és gyengéden megszívta. Clare sikkantott, és belemarkolt a vállába.

– Szent Hermione könyökére, uram, ezt nevezed te csóknak?

– Ezt. Noha inkább olyan, mintha mézes-mandulás nektárt kortyolnék. – Végigcsókolta a völgyet a mellei között, és úgy döntött, hogy a férji állapotnak van egy nagy előnye. Az embernek rengeteg ideje van, hogy kényelmesen elcsábítsa feleségét a hitvesi ágyban. Lejjebb vándorolt, közelebb a célhoz.

– Uram! Gareth! – Clare szorosan behunyta szemét, gerince ívbe hajolt. – Nem szabad tovább csókolnod. Eszem úgy kevelyeg, mint a varjú ősszel.

– Az enyém is. – Becsúszhatta kezét a hálóing szegélye alá.

Clare szemhéja föl pattant. Megrázta a fejét, ami bármit jelenthetett.

– Kérlek!

– Mindent, amit kérsz. El fogod felejteni őket, mire megvirrad. – Ráhajolt a szájára, miközben a lány combjának belső oldalát simogatta.

– Kiket? ... Ó, Gareth, szerintem ez nem okos dolog. Aggódok miattad, uram.

Annak fogalma se volt, miről beszél, és nem is óhajtotta megkérdezni. Pillanatnyilag máson járt az esze és a keze. Addig bontogatta a buja virágot, amíg simogató ujjai meg nem találták a szirmok között rejtőző kincset. Clare felnyögött, amikor megsimogatta; remegett, vergődött, tapadt. Annyira hatalmába kerítette az érzéki varázs, hogy először még azt se vette észre, amikor a férfi lehajolt, hogy megcsókolja a feszes kis rügyet, amely az ő keze nyomán hajtott ki.

Gareth pontosan meg tudta volna mondani, Clare mikor döbbent rá, hogy mi történik vele. Úgy vonaglott, mint akit villám sújtott. A férfi megesküdült volna rá, hogy látja a szikrákat.

– Gareth. Gareth! Mit csináltál velem? Mit csináltál?

– Semmi olyat, mit sokszor, nagyon sokszor meg ne lehetne újrázni hajnalig.

Clare föl nézett rá. Ismeretségük óta most először nem jutott szóhoz.

Gareth legszívesebben hangosan kacagott volna, ha nem érzi olyan keservesen magát. Olyan kemény volt, akár a Pokol Ablaka, de korántsem oly hideg, mint az acél, sőt! Tűzben égett, és csak egy módja volt, hogy eloltsa lángjait.

Felült, Clare-nek háttal, és elkezdett vetkőzni. Reszkető kézzel csatolta ki nehéz bőrövét, majd félredobta.

– Te is... te is azt érezted, amit én? – kérdezte Clare gyöngye hangon.

– Még nem. Szavamra, közel jártam hozzá, de sikerült megállnom, mielőtt szégyent hoztam volna magamra patyolat lepedődön. Légy nyugodt, asszonyom, néked tartogatom magam.

Lehámozta felsőruháját, és utánadobta az övnek.

– Azt akarod mondani, hogy néked nem voltak ily különös érzéseid?

Gareth lerántotta a fél csizmáját.

– Ne félj, asszonyom, észre fogod venni, amint megkönnyülök, csak egyszer legyen kardom odabent selymes hüvelyedben. Ha ugyan észre tudod venni tulajdon gyönyöreidről.

Clare hirtelen fölült.

– Hermione szentséges papucsára, ez a házasság nevű valami még annál is zavarosabb, mint gondolám.

– Majd kiokoskodjuk együtt.

– De ez lehetetlen!

– A kutyafáját! – Gareth keze megállt a másik csizmán. – Miről beszélsz?

– Fogalmam sem volt róla, hogy képes leszel ily heves szenvedélyeket gyűjteni bennem.

– Hátradobta a haját, és aggódva pillogott. – Vagy hogy néked ez ily kísértés leend.

– Clare, én nem tudom, mily szerető volt Nicholas és Coleville, de ígérem, hogy...

– Coleville-i Raymond sose volt a szeretőm! – Clare lángoló szemmel térdelt föl a szétdúlt ágyban. – És Nicholas se, noha itt senki se hisz nékem. Szavamra, elegendem van belőle, hogy mindenki azt hiszi, nem vagyok szűzlány!

– Nyugodj meg, Clare – nyúlt a keze után Gareth. – Nékem nem kell bizonygatnod ártatlanságodat. Nem számít.

– Igazad van. Nem is szólok többet róla, uram.

– Örömmel hallom.

– Az én szüzességem végül is nem tartozik ide.

– Úgy bizony. Ami történt, megtörtént.

– És – folytatta a lány kissé túlságosan is mézesen –, nem kétséges, hogy én ugyanoly tisztán és érintetlenül feküdtem ez ágyba, mint jómagád.

– Nem térhetnénk át más témára, asszonyom? – vetett rá egy öldöklő pillantást Gareth.

– Igazad van, uram. – Clare tekintete meglágyult. Könnyedén megérintette a férfi karját. – Pillanatnyilag nem ártatlanságunk vagy annak hiánya a legfontosabb, ugye nem, uram?

– Nem. – Gareth semmi mást nem bírt kinyögni. Egyáltalán, nem is akart beszélni. Ő csak szerelmeskedni akart a feleségével. Oly nagy kívánság ez?

– Most az a fontos – folytatta Clare –, hogy épp most tudtam meg, minő hatalmas a testi vágy a te természetteddel, uram.

– Miféle természetemmel? – nézett rá gyanakodva Gareth.

– Nyilvánvaló, hogy te oly férfi vagy, kiben roppant szenvedélyek lobognak.

– Nyilvánvaló, hogy te oly asszony vagy, ki roppant szenvedélyeket lobbant.

– Tisztában vagyok veled, hogy nékem is van felelősségem e téren – nyugtatta meg Clare.

– Pazar. Akkor ebben megegyeztünk. – A padlóra dobta másik csizmáját, és felállt, hogy leveesse alsóruháját.

– Nyilvánvalóan gátak közé kell szorítanunk e rendkívül kiszámíthatatlan erőt, mielőtt teljesen hatalmába kerítene, uram.

Gareth már félig lehúzta magáról a köntösét. Megtorpant, tétovázott, annyi ideig, míg valaki háromig, négyig számol, majd lassan elengedte a kelmét. A szürke ruha visszahullott a testére.

– Mit mondtál? – kérdezte nagyon halkán.

– Azt mondtam – vágott még gondterheltebb arcot Clare –, hogy rendkívül elővigyázatosnak kell lennünk, ha meg akarunk védeni téged, uram.

– Mitől? – mennydörögte Gareth, immár kifogyva a béketúrésból.

Clare szeme tágra nyílt, de inkább látszott meglepettnek, mint riadtanak.

– Te ordítasz.

– Nem, asszonyom – szűrte a fogán keresztül a férfi. – Még nem. De hamarosan azt fogok. Igen hamarosan.

– Ez is azt bizonyítja. – Clare sóhajtott.

– Mit?

– Szenvedélyeid hevét. – Mosolygott, gyengéd megértéssel. – Tüzes természeted miatt máris közel jársz hozzá, hogy megfeledkezz egyezségünkről.

– Meg?

– Igen. Lévé pedig, hogy feleséged vagyok, mind bensőségesebb barátságunk érdekében segítenem kell néked, hogy ellenállhass e kísértésnek. Végül is becsületed forog kockán.

Gareth azon töprengett, mégis elszámolta volna, hány kupa bort ivott a hosszú lakomán. Sohasem engedte magának, hogy berúgjon. Részegnek ugyan nem érezte magát, de kezdett forogni vele a világ.

– Azt akarod mondani, hogy becsületed bánná, ha ma éjszaka szerelmeskednék veled? – kérdezte nagyon óvatosan.

– Tudom, igen lesújtana, ha arra ébrednél, hogy a szenvedély hatalmába adván magadat megfeledkeztél egyezségünkről.

– A gyehenna tüzére, asszonyom! Nem hiszek a fülemnek! Felejtsd már el azt az átkozott egyezséget! Nem egyeztünk meg semmiben.

– De igen, uram! Megegyeztünk, hogy előbb barátok leszünk, és csak azután háljuk el a házasságot.

– Nem, nem egyeztünk meg! Te bejelentetted számár szándékomat, de nem kérted, hogy beleegyezzem. És az ördög vigye el, nem is egyeztem bele soha!

– Pedig beláthatnád, hogy ha ma éjszaka engedünk a szenvedélynek, akkor eljártsszuk minden esélyünket a barátságon és bizalmon alapuló házasságra.

Gareth minden erejét összeszedve fékezte meg magát.

– Ez a legnagyobb bolondság, mit éltemben hallottam.

– Tegnap nem mondtad.

– Légy nyugodt, gondoltam! Clare megütődött.

– Nem akarod, hogy bizalom és barátság uralkodjék közöttünk?

– Azt meghozza az idő. Nem bízol bennem, Clare?

– De igen. – Sóhajtott. – Te nem bízol bennem.

– Ez nem igaz.

– Azt gondolod, odaadtam magam más férfiakra, noha megmondtam, hogy sose háltam senkivel.

– Én azt is mondtam, nem érdekel, szűz vagy-é vagy sem. Én nem törődöm a múlttal. Csak a jövővel.

– Ez fölöttébb gáláns dolog tőled, uram, de nem lehetünk boldogok, hacsak jövőnk nem a bizalmon alapszik. – Boldogtalanul fürkészte Garethet. – És te nem bízol bennem. Valld be. Azt gondolod, hazudtam néked.

– Az ördög vigye el, asszonyom, szüzességed csak reád tartozik!

– Méltányolom felvilágosult álláspontodat, de itt igazából nem erről van szó, ugye?

Gareth beletúrt a hajába.

– Úgy érzem, mintha dágványba süllyednék.

– Uram, én hittel hiszem, hogy meg kell tanulnunk bízunk egymásban, ha kölcsönösen elégedettek akarunk lenni a házasságban.

Gareth ekkor meglátta szemében a sebzett büszkeséget, és hirtelen tudta, hogy Clare igazat mond. Csöndesen elmosolyodott.

– Elhiszem, hogy sose szeretett más férfi. Clare bizonytalanul és gyanakodva sandított rá.

– A szenvedély beszél belőled, uram. Azért mondd azt, amit szerinted hallani szeretnék. Gareth a fejét rázta, és még mindig mosolygott.

– Nem. Nagyon kívánlak, de nem vagyok oly puhány, hogy rabszolgája legyek a szenvedélynek. Nem oly hatalmas, hogy hazudni kényszerítsen. Elhiszem neked, hogy érintetlen vagy, Clare.

– Bárcsak én is hihetnék neked.

– Elhiheted. Meg kell tanulnod annyira bíznod bennem, amennyire én bízok benned.

– Aha – mondta kételkedve a lány.

– Bízol bennem?

– Úgy gondolom.

– Gondolod? – Gareth hirtelen méregbe gurult. – Clare, egy perce még azt mondtad, hogy bízol.

– Ma éjszaka minden oly zűrzavaros, uram. – Engesztelőén mosolygott. – Úgy érzem, mégis jobb lenne, ha eredeti tervünkhöz tartanok magunkat.

– Eredeti tervedhez?

– Ahhoz. Nem háljuk el a házasságot addig, míg nem érezzük biztosan, hogy mindketten feltétlenül és tántoríthatatlanul megbízunk egymásban.

– Istenem, adj nékem erőt!

– Biztosan adni fog, Gareth – mosolygott rá győzedelmesen Clare. – Addig is ott van neked az ágy alatt egy szalmazsák.

Garethnek szeme-szája elállt, látván hitvesét, ki odasiet az ágy végéhez, lehajlik, és előráncigál egy szalmazsákot.

– Mi a poklot mívelsz?

Clare fölnézett rá arcába hulló hosszú fürtjei alól.

– Előszedem neked a szalmazsákot. A férfi összeharapta fogait.

– Asszony, én véled fogok hálni ama nyomorult ágyban.

Clare pislogott, és lassan leült.

– Haragszol?

– Miért haragudnék? – kérdezte nagyon szelíden Gareth. Sarkon fordult, odament az ablakmélyedéshez, fölmarkolta a Pokol Ablakát, és visszasétált az ágyhoz.

– Uram! – kapta a torkához a kezét Clare.

Gareth a magasba emelte a kardot, aztán lapjával lecsapta az ágyra. Pontosan a közepére. Clare ugrott egyet ültében.

– Ha így akarod kezdeni házasesetünket – szúrta a fogán át Gareth –, ám legyen. A Pokol Ablaka is megosztja velünk az ágyat ez éjszakán, és megoltalmaz érintésemtől.

– Nem hiszem, hogy közénk kellene tenned kardodat – suttogta Clare.

– Ne félj, asszonyom, biztonságban fogsz aludni saját térfeleden. Én a másik felére fekszem.

– De a szalmazsák...

– Nem alszom a nyomorult szalmazsákján. Jussom van ágyunk felére, asszonyom.

– Akkor azt hiszem, én megyek a szalmazsákra.

– Nem. Vélem osztod meg az ágyat, hölgyem. Bizonyosságot akarsz önuralmamról? Nagyon helyes, megkapod. Reggelre kelvén légy oly kegyes tudatni vélem, hogy érzésed szerint belém vetheted-e bizalmadat.

Clare az ajkába harapott, de nem szólt semmit. Gareth rá se hederített. Lerángatta maradék ruháit, és félredobta. Hallotta apró, elfúló sikkantását, amikor Clare meglátta még mindig harcra kész testét. Úgy tett, mintha nem hallaná, s ha voltak még kételyei felesége ártatlanságával kapcsolatban, Clare álmélkodó tekintete azokat is szertefoszlatta.

Három lépéssel ott termett a kandallónál, rakott a tűzre, aztán visszament az ágyhoz, összerántotta a függönyöket, és lefeküdt Clare mellé.

Köztük pedig ott feküdt a Pokol Ablaka, acélsorompó a szenvedély előtt.

Nagyon sötét volt. A függönyök nem eresztették át a halódó üszök izzását. Gareth összefonta karját feje alatt, és nézte az árnyakat. Fájt az ágyéka.

Iszonyú hosszúnak ígérkezett az éjszaka.

– Gareth? – kérdezte nagyon halkán és aggodalmasan Clare.

– Egen?

– Csak most jutott eszembe, hogy Beatrice jóslatának egy része beteljesedett.

– Miféle jóslatnak?

– Azt mondta, hogy ki fogod vonni kardodat a nász-szobában. És kivontad.

– Ha azt nézzük, mily szerencsés vagyok mostanában, kész csoda, hogy nem ejtettem el, és nem szegtem torkomat.

Másnap hajnal előtt Clare megbánásban úszva ébredt. Egyedül volt a nagy ágyban, és nem bírta szabadulni a nyomasztó gondolattól, hogy tegnap éjszaka csúnyán melléfogott.

Most már késő. A férje haragszik rá. Ide vezetett önfejű büszkesége, és hogy annyira meg volt győződve a tulajdon okosságáról. Így jár, aki nem hallgat az idősebbek és bölcsebbek szavára. Nem arra intette Beatrice-től Ágnes dadáig mindenki, hogy teljesítse hitvesi kötelességeit a nászéjszakán?

Most kezdheti előlről az egészet.

A túloldalon halkán suhogott az ágyfüggöny. Clare megdermedt.

– Gareth?

– Túl korán van még fölkelni lagzi után. Aludj tovább, Clare.

A lány figyelte a mozgolódást. Vajon öltözködik Gareth? Villanásnyi időre látta meztelen testét a függöny résén át, amint elmegy az ágy előtt, és összeborzongott a gyönyörűségtől.

Mindig vékony férfit szeretett volna, karcsú macskát, nem valami behemót csatalovat. A tegnapi éjszaka azonban gyorsan megváltoztatta a véleményét. Rájött, hogy koránt sincs annyira ízlése ellenére egy hatalmas termetű férj, mint valaha hitte.

Egyes részek mérete talán aggasztotta egy kicsit, de az összbnyomás határozottan nem volt taszító. Úgy döntött, hogy egy férfinál csak akkor van baj a méretekkal, ha az agya kicsi. De ha van esze és önfegyelme, Garethnek pedig feltétlenül van, akkor a test méretei egyáltalán nem is számítanak.

Eszébe jutott, mennyire felkorbácsolta Gareth csókja és érintése. Nem az a tolakodó, balkezes mafla, mint Seaberni Nicholas. Van türelme a nőkhöz.

Gareth ugyan nem fogadott holtig tartó szerelmet, és nem írt hozzá verseket, mint Raymond, de ő legalább becsületes. Nem vezette félre tudatosan, ahogyan Raymond tette.

Kinyújtotta kezét, és óvatosan megtapogatta a szédült ágyneműt. A Pokol Ablaka eltűnt. Nyilván visszatért a hüvely biztonságába.

Összerezent, amikor arra gondolt, hogyan osztotta ketté Gareth a kardjával az ágyat. Mostantól nem nézhet rá anélkül a pengére – márpedig nyilvánvalóan minden nap látni fogja –, hogy ne az jusson eszébe, milyen oktanul viselkedett násza éjszakáján.

Vannak férfiak, akik megdühödtek volna, ha ily helyzetbe hozzák őket. Vannak férfiak, akik erőszakosan viselkedtek volna.

De nem Gareth. Dühös volt, az igaz, ám tökéletesen fékezte a dühét.

Vett egy mély lélegzetet. Előbb-utóbb úgyis oda kell állnia elé, és bocsánatát kérnie. Jobb minél hamarabb túlesni rajta. Sose volt szokása halogatni munkát vagy kötelességet.

– Uram, azt szeretném mondani, hogy fölöttébb sajnálom, mi tegnap éjszaka történt.

– Én is.

Bárcsak láthatná az arcát. Gareth hangja olyan hűvös és száraz volt, hogy nem lehetett megállapítani, mire gondol.

– Tisztában vagyok véle, hogy nem teljesítettem hitvesi kötelességeimet. Megvolt rá az okom, mint ezt kifejtettem volt néked, ám ma reggel arra a következtetésre jutottam, hogy talán nem ésszerű módon jártam el.

– Más szavakkal, úgy döntöttél, hogy a test örömei izgalmasabbak, mint a bizalom és barátság szellemi játszadozásai?

– Ó, dehogy, egyáltalán nem erre gondolok! Még mindig azt szeretném, ha frigyünk a bizalmon és barátságon alapulna. Egyszerűen csak ma reggel nem nagyon tudom, hogy a helyes módszerekkel akartam-e őket elérni tegnap éjszaka.

Gareth szó nélkül félrerántotta a függönyt. Állt, és töprengő tekintettel nézte a lányt. Alsóruhában volt, de mezítláb, a kezében pedig valami apró tárgy, amit Clare nem látott jól.

– Azt akarod mondani, hogy valamikor tegnap éjszaka némi bizalom ébredt benned új férjed iránt? – kérdezte hanyagul.

Clare tétovázott, tudván, hogy Gareth ugratja. Ez fájt. Méltóságteljes nyugalmat erőltetett magára.

– Szeretném, ha előlről kezdhetnék, uram. Kész vagyok tisztos feleséged lenni, és elhálni véled a házasságot.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

– Én több értelemben is bízom benned, Gareth. Bízom benne, hogy megvédelmezed e birtokot. Bízom benne, hogy eleget teszel kötelességeidnek, melyekkel embereimnek tartozol. Hiszem, hogy bölcs és nagylelkű úr leszel.

– Ez minden?

– Nékem úgy tűnik, hogy sok is – mosolygott rá bizakodva Clare.

– Úgy ám, de nékem több kell, asszonyom. Azt látom, hogy eltöprengtél házasságunk felett.

– Órákon át gondolkoztam az éjszaka.

– Én is meglehetősen időt töltöttem közös jövőnk latolásával. Én is döntésre jutottam, és ma reggeli bocsánatkérésed nem változtat döntésem.

Clare gyanakodva sandított rá:

– Mily döntésre jutottál?

– A kard itt marad közöttünk éjszaka addig, míg meg nem bizonyosodsz róla, hogy bízol bennem minden módon, de leginkább mint férjedben.

– De én már bízom benned!

– Nem, asszonyom, nem bízol. Múlt éjszaka arcomba mondtad, hogy képtelennek tartasz indulataim zabolázására.

Clare arca kigyúlt.

– Bebizonyítottad, hogy nincs igazam, uram.

– Be?

– Igen, be. Bocsánatodat kérem oktondiságomért. Azt hittem, annyira elsodor a vágy, hogy feledd egyezségünket. Most már tudom, hogy kemény kézzel uralkodsz magadon, és nem az a fajta vagy, kit szenvedélyei elragadnak.

– Ezt majd máskor fogjuk megbeszélni. És mivel már ébren vagy, akár föl is kelhetsz öltözködni.

– Gareth, azt hiszem, hogy erről még beszélünk kellene.

– Nem kellene. Ma reggel nincs hangulatom folytatni e sületlen társalkodást.

– Még mindig meg vagy sértve attól, mit tegnap éjszaka míveltem?

Gareth intett, hogy ki az ágyból!

– Fölkelni, asszonyom. Mint mondtam, ezt majd máskor fogjuk megbeszélni.

A lány még mindig tétovázott. Egyszer csak valami meglepő dolog jutott eszébe.

– Gareth, én nem csak megsértettelek éjszaka? Meg is sebeztelek, mert azt hitted, elutasítlak, annak utána, hogy te oly sok gyönyörűséget adtál nékem?

– Lennél oly kegyes kimászni abból a nyomorult ágyból, mielőtt kihajítalak belőle?

– Miért olyan sietős? – nézett rá zavartan Clare. Gareth szája elkeskenyedett.

Úgy gondoltam, tehetnék egy korai sétát a szirteken. Clare nyomban felragyogott.

– Hát ez pompás! Úgy szeretek kora reggel sétálni!

– Melegen öltözz – morogta a férfi. – A köd ugyan felszállt, de még mindig csípős a levegő.

Clare gyorsan kikecmergett az ágyból, és átsietett a hálósoba melletti öltözőszobába, ahol csak a szokásos ruhásládákat meg a szolgálók varrókosarait találta. Rövid hálaimát rebegett, amiért olyan korán van, hogy a szolgálók még nem láttak munkához.

Felnyitotta az egyik ládát, és már nyúlt a meleg ruháért, amikor hirtelen ötlete támadt. Magához szorította a köntöst, és visszafutott a hálósobába.

– Gareth, nem akarnál inkább lovagolni, mint sétálni? Igen nagy kedvemre volt... Szent Hermione szemére! Mit művelsz?

Fél térdrel az ágyon, Gareth épp egy apró üvegcséből öntözte a lepedőt. Fölnézett. A lány arcában volt valami, ami vigyázatra intette.

– De Clare, csak a te érdekedben teszem.

– Az én érdekedben? – Előreszőgezte haragtól reszkető mutatóját. – Az ott tyúkvér a fiolában, nemdebár?

– Clare, figyelj rám!

– Te tyúkvért öntesz az ágyruhára.

– Azt. Úgy hallottam, ezzel szokás pótolni a... eh, hiszen tudod.

– Nagyon jól tudom, mire használják, uram!

– Clare, a cselédek, kik jönnek áthúzni az ágyat, keresni fogják nászéjszakánk bizonyítékát. Délutánra az egész sziget azon fog pletykálni, véres volt-é vagy sem a lepedő. Ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én.

– Így hát teszel róla, hogy ne essék csorba férfiúi becsületeden?

– A kutya mindenit! Nékem a te becsületed fontos, asszonyom! Nem akarnám, hogy mindenki azt találgassa, miért nem volt folt a nászi ágyruhán.

– Hahá! Egy percig se hiszem el! Néked a saját büszkeséged a fontos. Nem bírnád el, hogy a világ azt higgye, oly feleséget varrtak nyakadba, ki mással hált esküvő előtt, mi?

– Te tényleg azt hiszed, hogy itt az én büszkeségemről van szó? – képedt el Gareth.

– Igen, pontosan azt!

Átviharzott a szobán, lehajolt, és előcibált az ágy alól egy ladikot. Ebbe gyűjtötte a tyúkvérrel telt üvegcséket, miket menyegzője napján kapott.

– Vért akarsz az ágyruhára? – egyenesedett föl, két markában üvegcsékkel. – Kapsz vért az ágyruhára, uram. Gondom leszen rá, hogy annyi vért kapj, amennyit férfi kívánhat.

Méztől és méregtől csöpögő mosolyt küldött Gareth felé, és fölkapaszkodott a nagy ágy közepére. Kidugaszolta az első üvegcsét, és a magasba emelte.

– Ide nézz, uram, nem te vagy az egyetlen, ki kételkedett szavamban!

– Én nem kételkedem szavadban, Clare, én csak a pletykától akarlak megvédeni.

– Eh! Dehogyan gondoltad te komolyan, mit tegnap éjjel mondtál volt nekem a bizalomról. Kedvedre leszen, ha megtudod, mily jeles társaságban vagy. Ím e tyúkvér, Beatrice remeteasszony kegyes adománya!

Szájjal lefelé fordította a kidugaszolt üvegcsét, és a lepedőre zúdította tartalmát. A sűrű, állott tyúkvér, amely csaknem két napja alvadozott a fiolában, undok rótbarna pocsolyába gyűlt a fehér vászon közepén, nyomtalanul magába nyelve a néhány diszkrét piros pöttyöt, amelyet Gareth hintett oda.

Gareth a rút pacára nézett, azután udvarias érdeklődéssel tekintett a lányra.

– Befejezted?

– Távol légyen tőlem! Még csak most kezdtük, uram. – Kiválasztott egy másik fiolát és fölemelte, hogy Gareth lássa. – Ez a tyúkvér pedig a kedves Margaret főnökasszony ajándéka: Bizonytal egy nagyon tiszta életű tyúk vére. Szűzi tyúké netántán.

Lendületos mozdulattal lefelé fordította a fiolát. Sötétpiros vér ömlött a lepedőre, gyaratva a rémséges foltot.

Gareth keresztbe fonta karját, és nekivetette vállát az ágy oszlopának.

– Jó barátnőmtől, Joannától! – ürített ki Clare egy újabb fiolát.

- Hű szolgálómtól, Eunice-től! – dugaszolta ki zord mosollyal a következő üvegsét.
- És végül, de nem utolsósorban, öreg dajkám, Ágnes hozzájárulása az üggyhöz.

Clare-ben még akkor is fehéren izzott a sérelem, amikor az utolsó üvegséből a lepedőre loccsantotta a vért. Kihívóan és diadalmasan meredt Garethre.

– Ennyi vér elég léssen becsületednek, uram? Gareth szemügyre vette a hatalmas és irtózatos vértócsát, amely lucskosra áztatta a lepedőt.

– Nem egészen tudom, mit reméltél elérni, asszonyom, de egy dolog tökéletesen bizonyos. E lepedő láttán senki, egyetlen pillanatra sem fogja elhinni, hogy tegnap éjjel szüzeányt öleltem rajta.

Hát mit fognak hinni, uram?

Azt, hogy szüzet áldoztam.

– Uramisten! – meredt rá Clare a rémes mocsokra. Földrengető erővel zuhant vissza a valóság talajára. Állt az ágy közepén, és kétségbeesetten bámult Garethre, aki csendesen mosolygott.

– Szent Hermione leányságára – suttogta Clare. – Mit tettem?

Gareth kristályszerű szeme egyre fényesebben csillogott a jókedvtől.

– Ez egyáltalán nem mulatságos, Ördög! Ez iszonyatos! Hogy fogom valaha is megmagyarázni e teméntelen vért?

Gareth mosolya vigyorrá szélesedett.

– Ó, Gareth, segíts nekem. Figyelmeztetek... Gareth pukkadozni kezdett.

Clare mérhetetlenül felháborodva megragadta az egyik párnát, hozzávágta, és már nyúlt is a másikért. Garethből mennydörgő hangon kirobbant a kacagás. Hatalmas, fenséges hang volt, amely egy vízesés fékezhetetlenségével zubogott elő a torkán.

Clare a melléhez szorította a párnát, és férjére bámult. Most először hallotta őt nevetni. Gareth az ágy oszlopába kapaszkodott, kétrét görnyedve a nevetéstől.

– Ez egyáltalán nem olyan mókás, uram! Csitt, még meghallja valaki!

Gareth az ágynak dőlt, és szinte vonított. Akarata ellenére Clare is elkezdett mosolyogni. Valami különös okból tetszett neki, hogy Gareth fetreng a nevetéstől.

– Örvendek, hogy ezt ily mulatságosnak véled, uram. Kétkem, hogy e derék tyúkok fele ily vígan hullott volna el becsületedemért.

– Én szintűgy kételkedem benne. Bár ha most láthattak volna téged e kutyaszorítóban, az tán jobb kedvre deríti őket. Szavamra, asszonyom, eme szegény tyúkokért bizonyosan megálltak a vérbosszút.

– Most mihez kezdjek? – nyöszörgött Clare. – Ez borzasztó. Mindenki erről fog pletykálni. Mit fognak gondolni az emberek?

– Azt, hogy Desire úrnőjének fölöttébb sajátos ízlése van az ágyban.

– Szeretnék figyelmeztetni, uram, hogy ebben te ugyanúgy benne vagy, mint én.

– Igen?

– Talán mindenki arra fog gondolni, hogy te míveltél velem valami szörnyűséget tegnap éjszaka, és alighanem téged fognak kárhóztatni.

– Kétkem. Nekem az a gyanúm, hogy akárki húzzon is itt tisztát, nyomban fel fogja ismerni a tyúkvért.

– És mindenki azt fogja gondolni, hogy szüzeesség látszatát akartam kelteni, ámde elfuseráltam, úgy-é?

– Bizony ám, asszonyom. Minden valószínűség szerint. E dologban, mint az élet oly sok dolgában, tapintat és mértéktartás a siker titka.

Clare lerogyott, maga alá húzta lábát, térdére könyökölt, és tenyerére támasztva állát bánatosan szemlélte a mocskot.

– Tökéletes bolondnak fognak nézni, úgy-é? Gareth kacaja vigyorrá csöndesedett, a szeme azonban még mindig ragyogott.

– Annak, asszonyom. Embereinknek meglesz az izgalmas pletykálnivalójuk az elkövetkező néhány hónapra. Sőt, talán az elkövetkező néhány évre.

– Szent Hermione...

– Ne a leányságára, könyörgöm. Mindenre, csak arra ne.

– Szentséges szemöldökére – sóhajtott Clare. – Ez életem legmegalázóbb pillanata.

– Nem, asszonyom. Úgy hiszem, az akkor lesz, mikor ma az ebédnél szembe kell nézned a csarnokkal.

Clare összeborzadt a gondolatra.

– Akkor most mit csináljunk?

– Csináljunk? – emelte föl szemöldökét Gareth.

– A te hibád, uram – motyogta Clare. – Miattad van az egész. Nem történt volna meg, ha nem hozol ki a béketűrésből.

– Talán – mondta Gareth meglepően kedvesen –, itt kellene kezdenem számos hitvestársi erényem bizonyítását.

– Tessék? Mit akarsz csinálni?

– Keltek egy más látszatot. – Átment az öltözőszobába.

– Mit mívelsz te ott? – kiáltotta utána Clare.

– Türelem, asszonyom, türelem. Ah, megvan. Ez éppen megteszi.

Jókora ronggyal jött vissza, és odasietett az ágyhoz.

– Először is felitatom a fölös tyúkvért.

– De ez nem tünteti el a foltot.

– Azt nem – gyúrte gombóccá a lucskos rongyot Gareth –, viszont senki se fogja tudni, hogy tyúkvér mocskolta be az ágyruhát. Ez a rőt folt lehet akár emberi vér nyoma is.

– Gondolod? – kétkedett Clare. – Én azt hittem, hogy csak egy kicsike folt lesz. De ez irtózatos.

– Az bizony. – Gareth felnyitotta a ládát, amelyben holmiját tartotta, kivett egy vászonzacskót és beledobta a véres rongyot. – Ettől a bizonyítéktól majd megszabadulunk reggeli sétánkon a szirtek között.

– Kitűnő terv! – Clare fölvidult egy pillanatra, majd visszasüppedt a kétségbeesés mélységeibe. – De mit kezdünk ezzel az éktelen folttal?

– Bizonyosan alkalmat ad megjegyzésekre. – Gareth a ládájában matatott. – Hacsak nem szolgáltatunk megfelelő magyarázatot, az emberek valószínűleg arra a következtetésre jutnak, hogy durván és otrombán bántam veled.

– Nem hagynám, hogy ezt higgyék, uram. Nem lenne tisztességes.

– Köszönöm. Méltányolom hitvesi aggodalmaidat nevem tisztaságán.

– Nincs mit köszönnöd. Hogy akarod elintézni a dolgot?

Gareth fölegyenesedett. Apró és rendkívül gonosz külsejű tör volt a kezében.

– Javaslom, úrnóm, adjunk más magyarázatot a vérre, mely beszennyezte a nászi huzatokat.

Clare borzadva bámult a törre. Eszébe jutott Beatrice jóslata. Vér fog folyni.

– Nem értem.

– Mindjárt megérted. – Gareth odaguggolt a tűzhely elé, és felszította a parazsat. – Egy arab orvosi traktátusban olvastam, hogy kirurgusi beavatkozások előtt alaposan ki kell égetni a kést.

– Gareth! – pattant föl riadtan Clare. – Ne, ne csináld!

– Csillapodj, asszonyom. Semminő fájdalmat nem fogsz érezni.

– Nem engedem, hogy ezt csináld! – repült oda hozzá Clare.

Elkésett. Gareth egy szemvillanás alatt végigrántotta felkarján a tör hegyét. Vér buggyant a sekély vágásból. Clare a szájához kapta a kezét.

– Szent Hermione fogára!

– Ne ijedez már annyira, Clare! Ez csak macska-karmolás. Kaptam sokkal csúnyábbakat is, elhíheted.

– Ó, Gareth!

– Hálás lennék, ha hoznál öltözőszobádból egy tiszta vászonkendőt, hogy felhasználjam kötésnek.

– – Ó, Gareth!

– Nagy kendőt. Azt akarom, hogy az egész világ látván lássa a kötetést.

– Ó, Gareth!

– Lennél kegyes sietni, mielőtt mást is összevéreznék, nem csak az ágyruhát?

Clare kitepte magát benutságából, megpördült, majd ész nélkül futott az öltözőszobába. Egy ládában megtalálta, amit keresett, és inalt vissza a hálóba. Egy polcról lekapott egy tégely gyógyfüves írt, és rohant az ágyhoz, ahol Gareth várakozott.

– Hogy tehetted ezt?! – törölgette jajgatva a férfi karjáról a vért. – Most mit fogsz mondani az embereknek?

Gareth vállat vont.

– Hogy egy kissé elcsúszott a töröm.

– És azt várod, hogy ezt el is higgyék?

– El fogják hinni, ha mindketten ugyanazt meséljük. – Jelentőségteljes pillantást vetett a lányra. Add szavad, hogy semmilyen módon nem fogod kicifrázni vagy megváltoztatni a történeteket. És semminő esetre se kapj őszinteségi rohamot! Hagyd, hogy én intézzek mindent. Megértettél?

Clare kihallotta hangjából a csöndes, de ellentmondást nem tűrő parancsot, és gondolkodás nélkül rávágta.

– Igen, uram.

– Pompás.

– Ez iszonyú – suttogta a lány. – Nem lett volna szabad ilyet csinálnod miattam.

– Ez semmi.

– Dehogy, túlságosan is sok, uram. – Bekente írral a sekély vágást. – Esküszöm, ez a legnemesebb, legudvariasabb, legdicsőségesebb, leglovagiasabb cselekedet, melyet valaha tettem értem.

– Mint urad és férjed, boldog vagyok, ha szolgálhatok néked, úrnőm.

– Te oly nagylelkű vagy, uram! – Clare gondosan rácsavarta a vásznat a sebre. – Holtomig adósod vagyok. Miként is viszonzozhatnám kegyességedet?

– Majd csak kitalálok valamit – mondta Gareth.

– A török veszedelmes jószágok – méricskélte Ulrich a fehér kötést, amely feltűnően kilátszott Gareth szürke köntösének visszahajtott ujja alól.

– Azok. – Tenyerével az asztalra támaszkodva, Gareth előrehajolva tanulmányozta Desire szigetének vázlatát. – Pompás munkát végeztél a rajzzal, Ulrich.

– Köszönöm, uram. Csak úgy összecsaptam az elmúlt három napban tett feljegyzéseimből. Tökéletesíteni fogom, mielőtt jobban megismertem a szigetet.

– Örülök rajt. E földabrosz jó szolgálatot tesz, amikor kidolgozzuk a sziget védelmét.

– A pletykabeszédekből ítélve, melyektől egész délelőtt fortyogott a kastély, bölcs dolog lenne, ha hitvesed ellen készülnél fel a védelemre.

Gareth fölneézett a pergamenről.

– Baleset volt, Ulrich.

– Ha te mondod.

– Feleségemet mulattatván némely fogásokat mutattam néki a törrel, és megcsúszott az átkozott.

– Törmutatványok? A hitvesi ágyban?

– Ott.

– Ez valami helyi szokás itt Desire-en, hogy törrel zsonglörködnek az ágyban, uram? – kérdezte Ulrich.

– Ez oly ember szokása, ki fölös kupa bort ivott.

– Sose láttalak annyit inni, hogy vigyázatlanul bánj a töröddel.

– Házas embernek sem láttál.

– Az már igaz.

– Egyszer mindent el kell kezdeni, Ulrich.

– Akkor tán ez léssen magyarázata a nevetésnek, mi jókor reggel hallatszott az ágyasházból.

– Nevettek?

– Egy férfi nevetett. Legalábbis ezt pletykálják. Úgy tetszik, harsányan hahotázott. Elég hangosan, hogy két szolgáló meghallja odakint a folyosón, ágyasháztok előtt.

– A cselédség szeret pletykálkodni – vont vállat Gareth, és visszahajolt a térképre. – Úgy látom, Desire legnagyobb részén a magas szirtek nyújtanak természetes védelmet. A falusi kikötő az egyetlen hely, ahol hajóval meg lehet közelíteni a partot.

– Csakhogy én két kis búvóöblöt is felfedeztem, itt, a seaberni csatorna felé néző oldalon.

– Hajóval ki lehet kötni bennük?

– Apró halászhajóval talán. Ám a szirtek tetejére nem lenne könnyű felkapaszkodni. Lovasok csapatát végképp nem lehetne partra tenni. Itt nincsen ok aggodalomra.

– Gyakran kis dolgok miatt botlik és bukik az ember. Van még valami érdekes a szigeten?

– A kis William fölöttébb szemfüles. Tőle hallottam, hogy barlangok vannak az egyik búvóöböl közelében.

Gareth elkomorodott.

– Alkalmas emberek vagy fegyverek elrejtésére?

– Nem. Vagy legföljebb néhány órára. William azt mondja, hogy dagálnál a barlangokat elárasztja a tengervíz.

– Nagyon jó. Akkor térjünk vissza a kastélyhoz. Az ócska palánk gyenge, és több helyütt rogyadozik. Más kell helyette.

– Nem sietős. Desire-t még sohasem támadták meg, és egyhamar nem is fogják.

– Jobb szeretek óvatos lenni. Kőből kell falat húzni a régi palánk helyett.

– Akkor pallérokat kell fogadnunk. Nem tudom, laknak-e itt a szigeten.
– Felfogadhatjuk őket Seabernből is. Amint lehet, küldj ki egy embert, hogy intézze el a dolgot.

– Igenis, uram.

Gareth még egy utolsó pillantást vetett a térképre.

– Természetes erőd. Jó helyre jöttünk, Ulrich. – Összecsavarta a pergament. – Szép helyre.

– Állítólag irdatlan nagy vérfoltot leltek ma reggel a nászi ágyruhán – dűnnyögte Ulrich.

– Sokkal több vért, mint amire számítani lehet a szokott nászéjszakai szorgoskodás után.

– Leginkább a törvágta sebem miatt volt. Úgy vérzett, mintha tyúknak szeltem volna torkát.

– Gareth – vigyorgott Ulrich –, immár több mint évtizede vagyunk egymással úgy, mint testvérek. Nekem igazán megmondhatnád az igazat.

– Miről?

– Erről a kis balesetről a törrel. Igaz, hogy hitvesed rossz néven vette nyájaskodásodat, és a tulajdon töröddel akart megszabni?

– Ez a pletyka járja?

– Ez az egyik. Vannak mások is, de korántsem ily mulatságosak. Talán ha tudnám az igazat, betömhetném a fecsegők száját.

Gareth keményen a szeme közé nézett barátjának.

– Az igazat mondtam. Baleset volt.

– Teringettét, feledéd, mily régi bajtársad vagyok? Tudom, miként bánsz a fegyverrel. Azt várod, elhiggyem, hogy a tulajdon töröddel vágta meg magad, miközben a kóklert játszottad az ágyban?

Kopogtattak, mielőtt Gareth válaszolhatott volna.

– Gyere be! – szólt ki Gareth.

A vastag ajtó lassan kinyílt. William és Dallon kukucskált be rajta, aggodalmas, de elszánt arccal.

– Jó napot kigyelmednek – köszönt William. Egy darabka húsos pitét szorongatott a markában. Kapkodva a háta mögé rejtette, és feszengve pislogott Dallonre. Világos, hogy eligazítást vagy támogatást várt idősebb társától.

Dallon nagyot nyelt. Homlokán gyöngyözött a verejték, a tunikáját markolászta.

– Azért jöttünk, hogy kigyelmeddel szóljunk, uram. – Szúrósan sandított Ulrichra. – Bizalmasan.

Gareth megnézte magának a fiút. A dalnok ugyancsak félt, de ezzel együtt sem volt hajlandó hátrálni. Gareth tudomása szerint csupán egy dolog acélozhatja meg ennyire egy ifjú töredékeny bátorságát: a nő.

– Úgy tehát Clare úrhölgyről akartok szólni? – kérdezte nyájasan.

Dallon sebesen pislogott.

– Őröla, uram.

William nagy szemeket meresztett Garethre.

– Igaz, hogy tegnap éjjel karodba vágta a tört, mert kigyelmed bántani akarta?

Gareth könnyedén ütögette a combját a csővé csavart pergamennel.

– Ő mondta ezt neked?

– Nem, uram – vágta rá William. – Ő azt mondja...

– Úrnóm azt mondja, hogy baleset volt – vágott közbe dühösen Dallon. – Erősködik, hogy kigyelmed fortélyos mutatványokkal szórakoztatta, és eközben elcsúszott a tör, de én ezt nem hiszem.

– Te mit hiszel?

– Azt, hogy kigyelmed nékiesett, és ő védekezni volt kénytelen. Gyakorta mondta, hogy nem találnak kedvet előtte a temérdek, fennhéjázó, pöffeszkedő lovagok. Azt mondta, zápeszűek, modortalanok, és híján vannak a poétái lelkületnek.

Ulrich köhécselt.

– Te kételkedsz úrnőd szavában? – nézte szúrósan Gareth a dalnokot.

Dallan ökölbe szorította a kezét. Sértődött, dacos szeméből sütött a rettegés, de nem hátrált.

– Úgy hiszem, ő fél felzaklatni bennünket az igazsággal, uram. Ez pontosan őreá vall, hogy így iparkodik óvni Williamet és engem.

– Mitől?

– Kigyelmedtől – válaszolta készségesen William. – Dallan azt mondta, életünket vetjük kockára, ha így idejövünk szólni. Azt mondta, kigyelmed bizonyára borzasztóan fog haragudni, de nekünk akkor is meg kellitik oltalmaznunk Lady Clare-t.

Gareth letette a pergament, keresztbe font karokkal nekitámaszkodott az asztalnak, és fontolóra vette a kérdést. Senki se moccant, mély csönd lett a szobában.

– Nem haragszom – mondta végül.

William hatalmasat sóhajtott, és elvigyorodott. Legott előkapta háta mögül a húsos pitét, és harapott egy hatalmasat.

– Mondtam én Dallannek, hogy kigyelmed csak nem bánthatta Clare-t az éjszaka!

– Méltányolom irántam való bizalmadat – szólt Gareth. – Honnan vagy benne ily bizonyos, hogy nem voltam ártására úrnődnek?

– Nem látszik rajta semmi baj – mondta tele szájjal William. – Derús kedvében van, mint mindig. Most is lement a műhelybe, ahogy délutánonként szokott.

– Jelesül okoskods, fiam – mondta elismerően Ulrich.

– Igazságod van – szólt Gareth. – Nem bántottam úrnődet tegnap éjszaka. Dalnokunk azonban látnivalóan nem ért egyet vélem. Akkor most mit javasolsz, Dallan? Álljak ki véled bajra?

– Bajra? – sipákolta halálra váltan William.

– Miért ne? Ez a szokás, ha egy hölgy becsülete forog kockán. Kardot választasz vagy inkább tört, Dallan?

Az úgy festett, mint aki mindjárt elájul.

– Nagyuram, én... Mármint úrnőm úgyse engedné...

– E kérdésben nem szükséges Clare engedélyét kérnünk – mondta Gareth. – Férfiak dolga, nemdebár.

– Igen, de...

– Jómagam inkább választanék kardot. Törhöz nemigen értek, mint láthatod.

A dalnok elfehéredett.

– Kigyelmed gúnyolódik vélem, uram.

– Valóban?

– Én nem hívhatlak ki téged – hebegte Dallan. – Megölnél egy szempillantás alatt.

– Elfogadom álláspontodat – mondta Gareth. – Te kétségtelenül még ügyetlenebbül bánasz a karddal, mint én a törrel. De talán segíthetnénk rajta.

Dallan úgy nézett, mint a nyúl, amikor észreveszi a lecsapó héját.

– Miről beszél kigyelmed?

– Nem hoztam magammal népes csapatot Desire védelmére. Nem minden emberemnek akaródzott fölcserélni kertészkedésre a latrok üzésének jövedelmező mesterségét. Még fegyvernököm, Bradford is úgy döntött, hogy nem jön vélem a szigetre.

– Latrokat üzni biztos nagyon érdekes – szólt vágyakozva William.

– Dehogy! Ugyanoly mesterség, akár a többi, noha elismerem, hogy kockázatosabb, mint némelyek. És azt se tagadom, hogy jól fizet, ha érted a dolgot. De hát az illatszer szintúgy fialja a pénzt.

– Aha. – Williamnek látnivalóan kételyei voltak a két vállalkozás egyenlőségét illetően.

– Mindazonáltal Desire pénzügyei nem énrém tartoznak. Az Lady Clare dolga. Nekem az a feladatom, hogy ügyeljek a sziget és a szigetek biztonságára. Az okos védelem pedig megköveteli, hogy a ház népének minden tagja jól elsajátítsa a fegyverforgatást.

– Lady Clare azt mondja; hogy a lovagok és a fegyveresek púp az ember hátán – közölte William.

– Úgy bizony – kapott bátorságra Dallon. – Lady Clare előtt nem találnak kedvet oly emberek, kik kardjukból élnek. Azt mondja, Edmund bátyja is abba halt bele, hogy bolondult a lovagi tornákért. Azt mondja, az ilyesmi számárság, és ki erre adja a fejét, annak nincsen esze. Ulrich nyugodtan, cinkosán mosolygott a fiúkra.

– Lehet, hogy úrnők nemigen kedveli a harcosokat, mégis oly férjet választott, kit képesnek hisz rá, hogy megvédje birtokait és népét.

– Nem volt választása – motyogta Dallon.

Gareth savanyú pillantást vetett Ulrichra. Mindketten tudták, hogy ez az igazság. Desire ura azonban megállapította magában, hogy ma reggel valahogy nincsen ínyére ezt hallania.

– Bármilyen is az oka – szólt Ulrich –, még Lady Clare is hasznát tudja venni oly embernek, ki ért a kardhoz.

William harapott még egyet a pitéből.

– Anyám azt mondja, hogy Lady Clare-nek mindig a kötelesség volt az első.

– Kár, hogy Lady Clare-nek föl kell áldoznia magát érettünk – szólt kihívóan Dallon. – Ez nem igazság.

– Elég – mondta halkán Gareth. – Ami történt, megtörtént. Nincs más hátra, mint hogy megszolgáljam a kosztomat. És most épp ezt akarom tenni.

– Mire gondol kigyelmed? – gyanakodott Dallon.

– Mint mondtam, a birtok védelme megköveteli, hogy a háznál minden épkézláb férfiembert megtanítsanak a fegyverforgatásra.

– Ennél a háznál nincs más épkézláb férfiember, mint kigyelmed és fegyveresei, uram – csámcsogott William.

– Te elég használhatónak tűnsz, William – mondta Gareth. – Hány esztendőt is számlálsz? Tízet?

– Aha.

– Akkor legfőbb ideje, hogy elkezd tanulni a lovagi ismereteket. En a te korodban már rendszeresen gyakoroltam lándzsával és karddal.

– Hogy én? Lovag? – William mellényelt egy falat pitét. – Nem, nagyuram. Az lehetetlen. – Görcsös köhögés fogta el. Ulrich odasietett hozzá, és hátba ütögette.

– Egy leendő lovagnak először is meg kell tanulnia úgy enni, hogy ne fulladjon meg.

William könnybe lábadt szemmel hápogott és zihált, miután sikerült valahogy lenyelnie a pitét.

– Lady Clare és anyám sose fogják megengedni, hogy lovag legyek.

– Miért nem? – kérdezte Gareth.

– Gyöngécske vagyok.

– Lady Clare-nek és Lady Joannának nem szükséges foglalkoznia William edzésével. Az ilyesmi az én dolgom. – Végigmérte Dallon. – És te, dalnok? Te hol tartasz a testgyakorlásban?

– He?

– Elsajátítottál-e valamely hasznos készséget, mielőtt hárfát fogtál volna, hogy bosszantó balladákat költsél ifjú lovagokról, kik fölszarvazzák uraikat?

Dallon megrémült.

– Előző uram tudós volt.
– Tudós?
– Igenis. – Ide-oda kapta pillantását, mintha azt keresné, hova bújhatna. – Arra nevelt, hogy néki segítsék tanulmányaiban.
– Felövezett lovag volt? – kérdezte a fiú szemébe nézve Gareth.
– Igenis, fölötte igen vitéz lovag. Még kereszties hadjáratban is volt. De azt mondta, engem semmi értelme lovagi ismeretekre tanítani. – Remegett a szája. – Azt mondta, kétbalkezes puhány vagyok, ki úgyse tudna ilyeneket megtanulni.
– Te egy tudósnál cseperedtél föl?
– Igenis. – Dallan a ruhája ujjába törölte verejtékes homlokát.
– Apád küldött el e tudóshoz? – tapogatózott Gareth.
– Apám azt se tudja, hogy a világon vagyok. Nem tudom, kicsoda. Fattyú vagyok, uram.
– Úgy látom, kettőnkben van valami közös, dalnok.
– De kigyelmed legalább tudja apjaura nevét. Thurston of Landry nemes nagyúr. Én semmit se tudok arról, aki nemzett, kivéve, hogy lovag volt, ki épp egy tornára tartott. Egyedül találta anyámat a mezőn, és erőszakot tett rajta. Aztán ment tovább a maga útján, és soha többé nem jött vissza hozzánk.
– Nem te vagy az egyetlen, ki ily keserű egyesülésből született – mondta Gareth. – Magadnak kell megtalálnod saját utadat a világban. Legalább meglesz az az elégtétele, hogy tudod, mindened magadnak köszönheted. Talán még belátod, hogy hasznos dolog, ha egy fattyú tud bánni a karddal.
– Én dalnok vagy tudós akarok lenni – vágott vissza Dallan. – Se fejeket bezúzni, se mások helyett csatározni nem kívánok.
Gareth és Ulrich összenézett.
– Úgy látom, úrnöm lekicsinylő véleménye a harcosokról megfertőzte az egész házat. – Figyelme visszatért Dallanhez. – Anyád adott be nevelésre ehhez a tudóshoz?
A siheder a fejét rázta. Szemében ismét fellobbant az üzött fény.
– Anyám szeretett engem. Soha nem vált volna meg tőlem. De meghalt, mikor nyolcesztendő voltam, és kevéssel rá a nagynéném eladott uramnak. Már mint előbbi uramnak.
– Eladott? – vont a össze a szemöldökét Gareth.
– Igenis, néhány aranyért. A tudós azt mondta, egészséges, okos gyereket akar. Olyat, kiből famulust nevelhet.
– Ez a tudós... kegyetlen gazda volt?
Dallan összerándult, mintha korbáccsal húztak volna rá.
– Nem tűr... vagyis nem tűrt hibát.
– Azért vagy itt, mert megszöktél a házából? – kérdezte csöndesen Gareth.
– Nem! – rémült meg Dallan. – Nem, én nem szöktem el! En mindig engedelmeskedtem uram parancsainak. Mindig. De ő sose volt elégedett. Soha. Nem tudtam kedvére tenni, akárhogy erőlködtem. Akármit csináltam, nem tudtam kedvére tenni!
William félszegen megfogta a dalnok karját.
– Arra gondolj, amit Lady Clare mondott.
– Igenis. – Dallan mélyeket lélegzett. Szeme kitisztult.
– Mit mondott Lady Clare? – kérdezte Gareth.
– Azt mondta, Dallan sose felejtse el, hogy most már biztonságban van – magyarázta William. – Amikor idejött, kezdetben nem is tudott aludni, és nagyon félt.
– Ez nem igaz! – sziszegte a dalnok.
– De igaz! Szegény Dallan minden apró neszre akkorákat ugrott. Egyszer ott kaptam a folyosón Clare dolgozószobája előtt, és ő majdnem összeesett. Nem így van, Dallan?
– Hallgass! Most már elég. Egészségem nem tartozik Lord Garethre.

– De bizony énám tartozik – mondta Gareth. – Mint ahogy rám tartozik minden ember egészsége, kinek én parancsolok. Csak ép emberek tudják tisztességgel tenni a dolgukat.

– Az én egészségem kiváló! – Dallon kihívóan fölszegte az állát. – És nékem nem kigyelmed parancsol.

– De bizony, és Williamnek is. Első dolgunk pedig a kiképzésük. Ulrich, vidd e leendő lovagokat az udvarra, és fogd őket munkára. Rögtön kezdjék el a fegyvergyakorlatokat.

– Igenis, uram – mondta Ulrich, és rávigyorgott Williamre. – Készen vagy, legény?

– Azt fogom megtanulni, miként kell forgatni a kardot? – kérdezte az elbűvölten.

– Azt. – Ulrich néhány hosszú lépéssel odament hozzá, és beleborzolt a hajába. – És hogy miként kell gondoznod páncéloedat, jó csataménedet, és hogyan kell megvédened a váradat. Örülsz, hogy megtanulhatod?

– Aha – nézett rá parázsló szemekkel William. – Nagyon fogok örülni.

– Akkor gyere. Te is, dalnok.

– Nem, nem kényszeríthetsz, hogy ilyeneket tanuljunk! – Dallon kétségbeesett pillantást lövellt Garethre. – Lady Clare sose fogja megengedni.

William szemében megfakult a lelkes csillogás.

– Igaza van, uram. Lady Clare sose fogja engedni, hogy belekezdjünk a lovagi gyakorlatokba.

– Lady Clare oly férjet akart, ki el tudja látni szigete védelmét – mondta Gareth. – Olyat kapott, ki képes rá. Remélem, lesz annyi esze, hogy nem akadályoz feladatomban teljesítésében.

– Csakugyan semmi bajod, Clare? – nézett föl Joanna a menta- és levendulacsokorról, amelyet kötözgetett.

– Hát persze, hogy semmi! – Clare lábujjhegyre ágaskodott, és fölakasztott még egy bokrétát a fejük fölötti szárítókeretre.

A hosszú pajta, ahol Joannával dolgoztak, egyike a palánkhöz támaszkodó műhelyeknek, tele volt az előkészítés különböző szakaszaiban lévő növény- és virágkötegekkel. Több növényt, köztük a mentát és a levendulát, sokáig szárították, majd mikor tökéletesen kiszikkadtak, aprólékos gonddal belevegyítették a Clare receptjei szerint készülő szagosítókbá.

Némely szárított egyvelegek zacskóba kerülnek, fehérműs ládák szagosítására. Mások apró, fedeles tégelyekbe, hogy szobák levegőjét édesítsék. Megint másokból készülnek olaj és méz hozzáadásával a buja illatszeres, balsamok és kenetek.

Clare szerette a szárítópajtát. Ugyanúgy szeretett itt járkalni, mint a kertjében, és sorra kiélvezte az aromákat. Szerette csukott szemmel beszívni a virágok szagát, és ilyenkor ugyanúgy komponálta gondolatban az illatszereseket, mint Dallon szokta a balladáit.

A pajta túlsó végében hatalmas dézsa állt, benne vaskos kötegekben szárított virágok és levelek, várva, hogy Clare utasításai szerint összekeverjék őket. Ma korai rózsa szirma, fekete üröm, levendula, menta és rozmarying púposodott benne. Clare még mindig az elegyítéssel bíbelődött, azon törve a fejét, fahéj vagy szegfűszeg olaját használja-e hozzá.

Mihelyt eldöntötte, sok száz apró, gyönyörűen hímzett tasakba csomagolják az aszalványt, és viszik őket néhány nap múlva a seaberni tavaszi vásárra, az új szappannal együtt, amelyen most végzik az utolsó simításokat, és eladják őket lelkes kalmároknak.

– Aggódtam volt miattad – közölte Joanna.

– Miért? – Clare újabb levendulacsokrot akasztott a szárítókeret kampójára.

– A kastély egész délelőtt forrt a pletykától. Most már biztosan tudják a faluban is.

– Tisztában vagyok veled, hogy mindenki fölöttébb kíváncsi nászéjszakám részleteire, mindazonáltal nem óhajtom pertraktálni. Vannak tárgyak, melyek csak a férjre és a feleségre tartoznak.

– Clare, vedd tudomásul, hogy nem rendjén való, ha egy férj nagy fehér kötéssel mutatkozik a menyegző másnapján – lövellt rá egy ingerült pillantást Joanna. – Mi történt?

– Baleset.

– Valóban az Ördög törével próbáltad védeni magad ölelése ellen?
– Bizonyosan nem tettem azt. Ezt pletykálják?
– Ezt. Tudván tudtam, hogy nemigen lelkesedsz a hitvesi kötelességekért, de oly botránys dologra mégse tartottalak képesnek, hogy beledöfj a férjedbe a nászéjszakádon. Hogy merészelted?

– Nem merészelttem.

– Bizonyosan megharagítottad Lord Garethet. Csoda, hogy nem vert el! Vagy igen? – vonta össze hirtelen aggodalommal a szemöldökét.

– Ne légy már nevetséges, Joanna. Úgy nézek én ki, mint akit megvertek?

– Nem.

– Gondolod, hogy eltűrném e bánásmódot?

– Nem, de ő rendkívül hatalmas ember, Clare. Sokkal nagyobb náladnál.

– Ne feledd, megvédtem én már magam azelőtt is nagy emberektől.

– Igen, de Lord Gareth nem hülye, mint Sir Nicholas.

– Mely tényért mérhetetlenül hálás vagyok. Joanna, nem próbáltam ki férjemen a törét múlt éjszaka. Nem volt rá szükség. Lord Gareth a leglovagiasabb módon viselkedett.

Átmelegedett az emléktől, hogyan vágta meg a karját Gareth, hogy őt védje a megaláztatástól és a pletykától. Még Coleville-i Raymond sem volt hozzá ilyen lovagias.

Igazságtalanság, hogy ezek után így körülpletykálják, holott nem ezt érdemli. Sajnos, ezt nem magyarázhatja el Joannának.

– Ó, ott megy William! – kukkantott ki Joanna a nyitott ajtón. – Úgy látom, az istállóba tart. Szavamra, túl sok időt tölt Lord Gareth embereivel, Clare. Aggódok miatta.

– Tudom, Joanna, de szerintem nincs ebben semmi rossz.

– Dallon is véle van. Miben járhatnak ezek? Uramisten! – Félredobta a levendulát, és fölpattant.

– Mi baj?

– Ranulf és Sir Ulrich pajzsot adtak Williamnek és Dallonnak! – kapta torkához a kezét. – És fakardokat! Clare, azt hiszem, kardvívásra akarják tanítani őket!

– Csillapodj már, Joanna! Ulrich és Ranulf nyilván csak a fölszerelést mutogatja nekik. Tudod, hogy William milyen kíváncsi az ilyesmire.

– Dalnokod azonban nem, és mégis ott van ő is!

– Valóban? – Clare megtörölgette a kezét, odament a pajta ajtajához, és kikukkantott a napsütötte udvarra.

Amit látott, azt nem lehetett félreérteni. William és Dallon fakardokat és pajzsokat szorongattak ügyetlenül. William felajzott volt, Dallon sértődött és dühös.

Clare ekkor megpillantotta Garethet, aki előjött a csarnokból, hogy a lépcsőről ellenőrizze a leckét. Ranulf fölemelte a pajzsát, és odaszólt valamit Williamnek. A gyerek buzgón felkapta fakardját, és vadul lesújtott Ranulf pajzsára.

Joanna sikoltott. Aztán sarkon fordult, és földúltan meredt barátnőjére.

– Csakis Lord Gareth parancsolhatta, hogy Williamet és Dallant tanítsák meg a fegyverforgatásra! Meg kell tiltanod, Clare! Könyörgök! Az én kisfiam túl törekeny az ilyen testgyakorláshoz! Meg kell tiltanod.

– Hát...

– Csinálj valamit, Clare! E kastélynak te vagy az úrnője. Mondd, hogy hagyják abba e veszedelmes ostobaságot!

Clare odapillantott Garethre, és az a kellemetlen gyanúja támadt, hogy itt már kicsúszott a kezéből az irányítás.

Ez a tudat nyomban megacélozta akaratát. Ő Desire úrnője, és itt ő parancsol.

– Tüstént beszélek Ranulffal és Ulrich úrral. – Fölkapta szoknyáját, és elszántan kilépett az udvarra.

– Beszélni akarok veled, Lady Clare – mondta Gareth, amikor a lány elviharzott a lépcső előtt. Halkan mondta, hogy más ne hallja, de parancsolóan.

Clare mímelte, hogy nem hallja. Nem mert odanézni. Könnyebb lesz figyelmen kívül hagynia férjét, ha úgy tesz, mintha nem vette volna észre a lépcsőn.

– Kérlek, asszonyom, egy szóra. – Ezúttal enyhe, de félreismerhetetlen éle volt Gareth hangjának. Clare keményebben markolta a szoknyáját, de ellenállt a kísértésnek, hogy engedelmesskedjék a halk hívásnak.

– A kutyafáját! Tudtam, hogy meg fogod nehezíteni! – Gareth elindult lefelé a lépcsőn.

Clare levegőnek nézte. Ez az ő háza, és itt ő parancsol. Nem óhajtja átengedni a gyeplőt. Bár e percben tökéletesen megértette, hogyan lett urából vezér. Valami vele született tekintély volt a hangjában, amelynek hatása alól senki sem vonhatta ki magát.

Kivéve persze azt, aki maga is megszokta a parancsolást.

– Mi folyik itt, Ulrich? – kérdezte hűvös mosollyal.

– Vívógyakorlat, úrasszonyom. Lord Gareth azt parancsolta Williamnek és Dallannek, hogy kezdjék el gyakorolni a fegyverforgatást. – Pillantása lesiklott Clare arcáról, és egy pontra szögeződött a lány háta mögött. Clare tudta, hogy Gareth közeledik feléjük az udvaron át.

Dallan és William először őt nézték, aztán Garethet. Nem ők voltak az egyedüliek, akik megálltak, hogy lássák, mi fog történni. William arca elfelhősödött a csalódástól.

– Ó, Lady Clare, szépen kérlek, mondd, hogy folytathatom! Nagyon fogok vigyázni. Esküszöm, nem lesz semmi bajom!

Bosszúvágyó öröm lobbant Dallan szemében. Alamuszi, diadalmas pillantást lövellt Garethre, aki már majdnem odaért a lányhoz.

– Tudtam, úrnóm, nem fogod engedni, hogy ily veszedelmes dolgokra kényszerítsenek bennünket! Mindig mondtad, hogy csupán zápeszű szamarak tékozzolják erejüket vívásra és lovagi tornákra!

– Engem miért nem kérdeztek erről? – Clare odaállt Ulrich elé, szemébe döfve tekintetét. Gareth már csak pár lépésnyire volt. Gyorsan kell cselekednie, különben elragadják tőle a kezdeményezést.

– Azt hittem, e kérdésekben uram parancsol – sandított Ulrich a lány feje fölött Garethre.

– Lord Gareth tetszése szerint rendelkezhet veled és többi embereivel. William és Dallan azonban az én házam népéhez tartoznak, és én felelek épségükért.

– Igenis, asszonyom – dűnnyögte Ulrich. Látszott a szemén, hogy példátlanul jól mulat.

– Ments meg minket, úrnóm! – nyavalygott Dallan.

– Kérlek, Lady Clare, hagyjál minket gyakorolni! – követelte William. – Meg akarom tanulni, miként kell karddal vívni, hogy megvédhessem e házat. Lord Gareth azt mondja, hogy minél több kiképzett emberre van szüksége.

– Úgy bizony. – Gareth most ért a lány mellé. – Az embernek sosem lehet elég harcedzett katonája.

Megfogta Clare karját. A mozdulat akár hitvesien gyöngédnek tűnhetett a báméskodók szemében, Clare azonban érezte, hogy ujjai olyanok, mint a vas. Nem okozott fájdalmat, de nem is lehetett lerázni.

– Dallannek és Williamnek nem te parancsolsz, uram! – közölte.

– Úgy hiszem, itt valami félreértésféle forog fent. – Gareth tekintete udvarias volt, ám rendíthetetlen. – Mindazonáltal nem olyan, mit ne tisztázhatnánk tüstént. Ha kegyeskednél velem jönni, asszonyom, kielégítően elmagyaráznék mindent.

– Azt kétlem. Uram, én nem adtam engedélyt Williamnek és Dallannek, hogy fegyverekkel gyakorlatozzanak.

– Valóban, de én adtam, úgyhogy ez rendben is volna. Clare-nek tátva maradt a szája.

– Neked nincs jussod...

– Mi jussomat illeti, azt hiszem, legjobb lenne, ha ezt négy szemközt beszélénk meg. – Ulrichra nézett. – Gyakoroljátok tovább a kardvívást, míg én elmagyarázom a dolgokat asszonyfeleségemnek.

– Igenis, uram. – Ulrich visszafordult Williamhez és Dallanhoz. – Na, munkára, legények. Még rengeteg dolgunk van, ha jeles lovagokat akarunk fāragni belőletek.

– Lady Clare! – Dallan úgy nyüszített, mint egy elárvult kiskutya. – Hát nem mentesz meg minket?

Gareth megszorította a lány karját, még mielőtt az válaszolhatott volna.

– Gyakorolj tovább, dalnok. Ha nagyon keményen dolgozol, ki tudja? tán még azt is megtanulod, hogyan vāgd ki magad kellemetlen helyzetekből. Akkor nem lesz szükséges asszony szoknyája mögé bújni.

Dallan vörös lett, mint a rāk. Szeme szikrāzott tehetetlen dühében.

Gareth űgyet se vetett rā. A szárítópajta felē kormányozta Clare-t az udvaron át.

– Hogy tehetél ilyet, Gareth? – förmedt rā Clare.

– A fiúnak férfiuvā kell érnie. Rāadásul minél elōbb.

– Ezt meg miért mondd?

– Dallan elārulta, hogy fattyú. Gyanítom, megszōkōtt a hāztól, hol nevelték. Egyedül áll a világban, magányosabb, mint képzeli.

– Igen, de...

– Ha életben akar maradni, meg kell tanulnia vigyāzni magāra. Amennyit én hallottam gyatra verselményeiből, hārfājával nem fogja megkeresni a kenyerét.

Olyan zord meggyōződés csengett a hangjāban, ami belefojtotta Clare-be az indulatos kirohanást.

– Hazabeszélsz, ugye, uram?

– űgy bizony, bár igaz, hogy az ifjú Dallannel ellentétben nekem megvolt azon elōnyöm, hogy apām hāzánál neveltek. De akkor is fattyú vagyok, és ezen semmi sem változtathat. Ki nēv nélkül születik erre a vilāgra, az maga szerzi meg azt magānak.

Hangjānak hidegsége sok mindent elārult Clare-nek. Hiāba cseperedett Gareth az apai hāznál, sohasem érezte otthon magát.

Nekem legalābb itt van Desire, gondolta. Bārmilyen rossz idők jārták is, neki mindig volt otthona: egy hely, ahol az embereknek szūkségük volt reā, egy hely, ahovā tartozott.

Különös, majdnem ellenāllhatatlan vāgyat érzett, hogy megsimogassa Gareth kemény arcát, és megnyugtassa, hogy most már neki is van otthona, de tudta, hogy a férfi nem örülne a szānakozásnak.

– Méltányolom dalnokom sorsa irānti aggodalmaidat, ám Dallannek elég biztonságos itt Desire szigetén – mondta csípōsen.

– Csak nem?

– De igen! És Williamnek is. Ezen a szigeten sose fordult elō erőszak. Sose kellett megvédeni se a kastélyt, se a falut. Csupán a szállítmányok biztonsága miatt van szūkségünk fegyveresekre.

Gareth szája elkeskenyedett.

– Nagyon jól tudom, hogy minō fölöttébb csekély szerepet szānsz nékem. Mivel azonban a sziget védelme az én feladatom, engedned kell, hogy a véle kapcsolatos kérdésekben én határozzak.

Clare bizonytalanul sandított rā. Csak nem sértette meg valamivel?

– Dallanre vagy Williamre talán csak nincsen szūkséged a sziget védelmében!

- Ki tudja? Hiszem, hogy föl kell készülnünk minden eshetőségre.
- Igen, de...
- Ugyan, Clare, legyen már eszed. Williamnek mozognia kell, még mielőtt az anyja merő szeretetből agyondédelgetné, vagy úgy kezdene el gurulni, mint egy kiscigány.

Clare tudta, hogy a férfinak igaza van, de ezt mégsem ismerhette be. Megfutamodás lett volna.

– Azt nem vitatom, hogy Williamnek több testmozgásra van szüksége – engedett zordonan. – Mindazonáltal...

- Majd meghal a férfikéz után. És Dallon is. Ez már sok volt a jóból.
- Azt tudom, hogy a kis Williamet az utóbbi időben le se lehet vakarni Sir Ulrichról, Dallon azonban egészen jól érezte magát e háznál.
- Túlságosan is. Azt hiszem, dalnokod azért kapaszkodik a szoknyádba és ugrik egyet minden pissenésre, mert előző ura halálra rémítette. E félelmen csakis akkor győzhet, ha bizonyosságot szerez, hogy képes megvédeni magát.

Clare morcosan pillantott rá. Gareth pontos elemzése az ő néhány következtetését is alátámasztotta. Most azonban ennél fontosabb dolgot kell megbeszélniük.

– Nem vonom kétségbe, hogy Williamnek és Dallonnak jót tesz a férfikéz. Azzal is egyetérték, hogy a testgyakorlás fölöttébb előnyös a testnedvek egyensúlyának helyreállításához. Ám ehhez egyik fiúnak sincsen szüksége a veszedelmes és kockázatos lovagi edzésekre.

- Semmi bajuk nem leszen, míg Ulrich vigyáz rájuk.
  - Joanna kitér a hitéből.
  - Hamar meg fogja szokni. De te nem erről akartál beszélni vélem, ugye?
  - Nem. Tisztázzunk valamit, uram. Házam népéről én döntök.
- Gareth szemébe ugyanúgy nem lehetett belelátni, mint a kardjába foglalt kristályba.
- Clare, én megértem, hogy hosszú időn át egyedül te feleltél a ház népéért és eme birtokért.

- Én bizony – mérte végig kihívóan és fagyosan a lány.
- Nyilvánvalóan megszoktad, hogy egyedül cipeld a terhet.
- Meg bizony.
- De most már nem vagy egyedül.
- Nem szükséges emlékeztetned rá! Nagyon is jól tudom!
- Te magad írtál Thurston of Landrynek, és kértél oly férjet, ki megvédjé birtokodat.
- És? Nem volt választásom.
- Csak azt szeretném mondani, asszonyom, hogy azt kaptad, mit kértél.
- Nem egészen.
- Nos hát, ez igaz. Arcomba vágta, hogy nem teszek eleget átkozott recepted minden kívánalmának.

Clare szidta magát, hogy nem vetett féket a nyelvére.

- Nem úgy értettem, uram.
- Dehogynem úgy értetted. Bár most már nem számít. Kevesen kapjuk meg azt, amit szeretnénk. Azzal kell beérnünk, mit utunkba sodor Fortuna szele.

Úgy látszik, ő se ilyen feleségről álmodott.

- Uram, én egészen másról akarok beszélni.
- Én is, asszonyom. Hogy pórias nyerseséggel fogalmaznak, talán nem az vagyok, kit rendeltél, de én vagyok a férj, kit kaptál. Engedd, hogy tegyem a dolgom, és ne szólj bele.
- Mi köze Dallon vagy William kiképzésének a birtok védelméhez?
- Clare! – kiáltotta Joanna. Otthagyta a szárítót, és feléjük sietett az udvaron. – Állítsd meg őket! William még mindig azzal a veszedelmes karddal játszadozik!
- Ezt majd én elintézem – mondta nyugodtan Gareth.

– Joanna az én barátnőm. Én fogom elintézni.

– Mint férjed és mint e birtok ura, arra kell kérjelek, hogy ebben ne mondj ellent, asszonyom. – Hirtelen nagyon hideg és nagyon engesztelhetetlen lett a tekintete. – Valamennyiünk érdekében figyelmeztetek, hogy ne hazudtolj meg Joanna előtt.

– Szent Hermione hajára, ez már sok!

– Ha te és én széthúzni látszunk, zűrzavart és széthúzást támasztunk embereink között. Ezt akarod?

– Embereink.

Ez a szó megállította Clare-t. Tudomásul kellett vennie, hogy Desire népe most már Garethé. Azt is belátta, hogy a férfinak igaza van, ha ragaszkodik hozzá, hogy a birtok ura- és úrnőjeként össze kell tartaniuk.

– Már megint belecsaltál egyik fortélyos csapdádba, uram – motyogta, mielőtt Joanna odaért volna hozzájuk. – Jól vigyázz, mert egy napon bosszút állok rajtad.

– Már bosszút álltál, még hozzá ugyancsak hatásos bosszút. Oly férj vagyok, kinek még nem volt nászév-szakája.

Ekkor már ott repesett előttük Joanna. Clare-nek csak egy öldöklő pillantásra maradt ideje.

– Clare, miért nem utasítottad Ulrichot, hogy hagyjon fel a kiképzéssel? – kérdezte Joanna. – William bármely percben kárt tehet magában! Csak nézd, hogy hadonászik azzal a hatalmas fakarddal!

Clare megkeményítette magát.

– Lord Gareth úgy véli, ennyi testgyakorlás jót téssen Williamnek és Dallannek is. Urammal meghánytuk-vetettük a kérdést, és beláttam, hogy néki van igaza. Egyetértek döntésével.

– Egyetértesz? – kerekedett el rémülten Joanna szeme. Clare nem mert Garethre nézni, nehogy diadalmasan mosolyogni lássa, mely esetben aligha neki nem ugrik és meg nem fojtja.

– Nyugodt lehetsz, hozzájárultam, hogy Williamet és Dallant lovagi mesterségre tanítsák – mondta, és gyorsan hozzátette: – Mintegy egészséges testgyakorlás gyanánt.

– De hát sose szeretted az ilyesmit, akármilyen egészséges is legyen! Nem te mondtad, miután Edmundot megölték, hogy soha többé nem akarsz hallani fegyvercsattogást?

– Akkor igen nagyon el voltam keseredve.

– Bátyjaura halálán érzett bánata nyilvánvalóan akadályozta hitvesemet, hogy elfogulatlan szemmel nézhesse, a testgyakorlás áldásait – mondta könnyedén Gareth.

Joanna elbizonytalanodott.

– Való, hogy akkoriban igen bús volt, és hajlott a mélakórra. Mindazonáltal tisztán emlékszem, mikor azt mondta, hogy az egész lovagi iskola egy nagy marhaság.

Gareth szeme fölcsillant, Clare elvörösödött.

– Feleségem akkor még nem tudhatta, hogy ifjú embereknek mily előnyös és egészséges a torna és a testgyakorlás. Én azonban megmagyaráztam volt néki ezek áldásait, és most már ő is szeretné, ha William és Dallan részkelhetnének bennük.

– Miféle áldásait? – nézett rá esdeklően Joanna. – William súlyosan megsebesülhet.

– Akkor is megsérülhet, ha almafára mászik vagy leesik a lépcsőn, de ez nem valószínű – magyarázta Gareth meglepően kedves hangon. – Fiad nagyobb biztonságban van Sir Ulrich oltalma alatt, mint a tulajdon ágyában.

– William rendkívül gyöngé alkatú – vitatkozott Joanna. – Ennyi gyakorlás és mozgás ki fogja méríteni.

– A gondosan összeállított és ellenőrzött gyakorlatok megacélozzák alkatát, és egyensúlyba hozzák testnedveit. Láttam már törekeny fiúcskákat, kiknek egészségét tetemesen gyarapította az erőteljes és rendszeres mozgás.

– Ebben én egyáltalán nem vagyok biztos. – Joanna támaszt keresően nézett barátnőjére.

Clare magára erőltetett egy hite szerint bátorító mosolyt.

– Bízunk benne, hogy férjem és Sir Ulrich tudják, mit mívelnek. Temérdek tapasztalattal bírnak e téren.

– Lehetnek tapasztalataik latrok üzésében, de nem a kisfiúk nevelésében – mondta elkeseredetten Joanna.

– Nem úgy – szolt Gareth. – Én éveken tanítám azokat, kik zászlóm alatt szolgáltak. Ulrich szintúgy. Tudjuk, mit mívelünk.

Joanna Garethre nézett, aztán Clare-re, aztán megint Garethre. Zaklatottsága észrevehetően enyhült. Még nem higgadt le tökéletesen, de láthatólag tudomásul vette úr és úrnő egyetértését, és ez különös módon megnyugtatta.

– Hát ha Williamnek csakugyan nem esik baja, akkor, gondolom, bízvást meg lehet próbálkozni egy kis testgyakorlással.

– Miért ne beszélnéd meg Ulrich úrral estebéd közben William edzésének részleteit? – javasolta Clare. – Hitem szerint ő tudna válaszolni minden kérdésedre.

– Ezt fogom tenni – örvendett meg Joanna. – Sir Ulrich nagyon nyájas és udvarias lovag. És fölöttébb értelmes.

– Remek példa lesz a kis Williamnek és Dallannek – csillant föl Gareth szeme. – Nem afféle goromba, záp-eszű bugris, mint áltáljában a lovagok.

Clare az égre emelte tekintetét, és Szent Hermionéhez fohászzkodott erőért.

– Igen bizony, Sir Ulrich talán valóban jó hatással lesz Williamre. – Joanna udvariasan bókkolt Gareth előtt. – Kérlek, bocsáss meg, uram. Úgy gondolom, elmegyek megnézni a gyakorlatot.

– Távolból tedd – tanácsolta Gareth. – Különben elvonod fiad figyelmét, neki pedig kevesebb haszna leszen benne.

– Úgy teszek – indult el Joanna, és a maroknyi szájtató közé vegyült, akik a gyakorlatozást bámulták.

– Jól vagyon, asszonyom – mormolta Gareth. – Tudom, hogy nem volt könnyű. De igazság szerint ideje már, hogy barátnőd felhagyjon fia ajnározásával. Úgyse oltalmazhatja mindörökké.

– Most akaratod szerint történt, uram. Remélem, elégedett vagy. Legközelebb azonban legelőbb vélem beszélsz, ha enyéimről akarsz határozni. Érthető?

– Clare, mostantól osztoznunk kell a birtok lakosaival kapcsolatos döntések felelősségében.

– Egy okkal több, hogy előbb vélem beszélj, mielőtt mélyreható döntéseket hozol.

Gareth újból karon fogta, és elindult a szárítópajta felé.

– Azt hiszem, legjobb lenne, ha e disputát kettesben fejeznénk be. Mára elegendő volt a pletykából.

– Clare pillantása a kötésre esett, és legott elfogta a lelki furdalás.

– Tudván tudom, uram, és el nem mondhatom, mennyire sajnálom.

– Próbálkozz.

– Tessék?

– Azt mondtam, próbáld meg elmondani, mennyire sajnálsz önfeláldozásomért – tessékelte be Gareth a pajta illatozó árnyai közé.

– Ugratsz, uram? – gyanakodott Clare.

– Távol legyen tőlem, asszonyom. – Gareth megállt a pajtában, és végignézett a szárítókeretekről lógó bokréta hosszú során. – Tehát itt születik Desire gazdagsága?

– Igen, ez egyike műhelyeimnek.

– Szeretném látni a többi részét is. – Lassan elindult a hosszú padoktól határolt közben. Megállt egy bodzavirággal, rózsaszirmokkal és tölgyfamohával teli fazéknál, belemarkolt a keverékbe, majd az orrához emelte.

– Dús. Édes. Igazi asszonyi illat. – Továbbment egy másik tálhoz.
– Ezt már szeretem – szagolt bele a szárított keverésbe. – Tiszta és friss. Olyan szaga van, mint a tengernek.

– Fűszerszámok és menta. A londoni gazdagok igen kedvelik.

Gareth bólintott, és visszahullatta a keveréket a tálba. Ballagott tovább az asztalok között, amelyeken szétteregtetett virágok száradtak.

– És ezek?

– Ibolya, rózsa és nőszirmgyökér. Méhviasszal elegyítem illatos kenetnek. Évente kétszer szállítok délre nagyobb mennyiséget. Fölöttébb népszerű.

– És mi van a szomszéd műhelyben?

– Ott készítem illatos olajaimat, melyekhez friss virágokat és füveket használok szárítmány helyett. Uram, én azt hiszem, te el akarod terelni figyelmemet.

– Különösnek találok, hogy érdeklődöm munkád iránt?

– E körülményekben igen, uram.

Gareth kinyitotta az ajtót, és bement a szomszéd műhelybe.

– Nem kárhoztathatsz kíváncsiságomért. Most, hogy felhagytam a zsványok üzésével, szerencsém kezében vagyok, asszonyom. – Megtorpant. – Mintha a föld minden virágát ide gyűjtötték volna.

Odament egy hatalmas fazékhoz, leemelte a fedőt, és teleszívta a tüdejét.

– A kutyafáját, ettől be lehet rúgni!

– Rózsaolaj – magyarázta Clare.

– És ez? – emelt föl Gareth egy másik fedőt.

– Olajkeverék, friss levendulából, szegfűszegből és számos egyéb alkotóelemből. Uram, bocsásd meg, ha kétkezem alkotásaim iránti érdeklődésedben. Mindketten tudjuk, hogy csak a vitát akarod kerülni.

– A veszekedést. – A férfi mélyen beszívta a levendula- és a szegfűszegolaj aromáját.

– Tessék?

– El akarom kerülni a veszekedést. – Visszatette a fedőt, és az asztalon álló három jókora fazekat vette szemügyre.

– Ezekben mi van?

– Méz, méhviasz és ecet. Virágokat és füveket adok hozzájuk, úgy keverem a különböző írókat és keneteket. Uram, én nem akarok veszekedni, de...

– Pompás. – Gareth levette a mézesfazék fedelét. – Nem rajongok a veszekedésért. És mi ez a gépezet? – érintette meg a fából-vasból készült jókora, súlyos prést.

– Ezzel sajtolom ki a fahéj- és rózsaolajat. Arabok fabrikálták.

– Honnan szerezted?

– Apámé volt. Utolsó spanyol útján bukkant rá. Könyvekkel és egyéb holmikkal egyetemben kaptam egy ládában, melyet kevéssel halála előtt küldött nékem.

Gareth próbálkozva megbökte az egyik csavart. Önfeléd kíváncsiság ült arcán.

– Lenyűgöző!

– Sajnos, most el van törve. Magam nem tudom megjavítani.

– Én tán segíthetnék. Számos arab nyelvből fordított írást tanulmányoztam, melyek mechanikai szerkezetekről szóltak.

– Csakugyan? – villanyozódott föl Clare. Ez oly oldala volt Garethnek, melyet még nem ismert.

– Csakugyan. – Férje meglóbálta a prés egyik sarokvasát.

– Akkor talán benézhetnél apám műhelyeibe is. Ott vannak az udvar túloldalán. Lakat alatt tartom őket, mióta ő egy évnek előtte elhagyta Desire szigetét. Telve vannak mindama dolgokkal, melyekre ő bukkant rá különböző útjai során.

– Nagyon szívesen benéznék apád műhelyeibe.

– Majd odaadom a kulcsokat. Ha netán kedved kerekedne tanulmányozni a könyvet is, melyet írt, az odafent van dolgozószobámban.

– Könyvet írt? – Gareth le volt nyűgözve.

– Különböző receptekből és értekezésekből állította össze, melyeket ő fordított le arab eredetiből. Sajnos, apám nem volt képzett íródeák. Meglehetősen nehéz olvasni írását.

– Már alig várom, hogy nekiveselkedhessem.

Clare ingerülten elhúzta a száját. Most kapott észbe, hogy sikerült elterelni a figyelmét.

– Mindazonáltal egyelőre szeretném folytatni a disputát kapcsolatunk természetéről.

– Mint oly férfiú, ki abból élt, hogy tudta, mikor víjon és mikor tartsa kardját a hüvelyben, annyit mondok, hogy nem óhajtok ily disputát. Most semmi esetre sem.

– Úgy? – kérdezte kihívóan Clare.

– Van az úgy, hogy jobb, ha nem szemből támadunk.

– Lélegzetem akad el ennyi tapintattól, uram! Azt gondolnám, jobb szereted a nyílt viadalt.

– Nem én. Kiviaskodtam magam egy életre.

– Meg kell bocsátanod, ha némileg kételkedek szavaidban, uram.

– Pedig igazat mondtam. Sokkal szívesebben lehelem be illatszereid páráját, mintsem viaskodjam veled.

– Pedig e viadalt nem kerülheted el, uram. Ezt a kérdést tisztáznunk kell. És most tisztázni is fogjuk.

– Úgy hát legyen. Ha viadalt akarsz, megkapod. Az első, mit tudomásul kell vened, asszonyom, hogy nem vagyok a cseléded. Nem vetted bérbe sem szolgálataimat, sem kardomat. A férjed vagyok.

– Erről aligha feledkezem el. Próbálom hozzáidomítani magamat a tisztos feleség szerepéhez, te azonban roppantul megnehezítetted a dolgomat.

– Te pedig egyikünkét sem könnyítetted meg, mikor úgy bánasz velem, mintha alig lennék több, mint zsoldos testőröd.

– Szent Hermione övére, én nem bánok úgy veled, mint egy zsoldossal! – Clare föl volt háborodva. – Én megpróbáltam oly tiszteletet tanúsítani irántad, mi egy férjnek jár. Sőt úgy látom, mindenben én engedtem néked!

– Szóval te így látod? Kényszerítettelek, hogy engedj?

– Igenis hogy így látom!

– És én? Én nem tettem ily engedményeket? Te szerinted olyan egyszerű volt belekényszerítenem magam a férj szerepébe?

– Nem látom, mely nehézségekkel kellett volna megbirkóznod.

– Lajstromba szedjem őket? – Gareth fölemelte a kezét, és számolni kezdte sérelmeit. – Érkezésem pillanatában közölted, hogy nem engem rendeltél.

– Váratlanul jöttél – motyogta Clare. Gareth rá se hederített.

– Az egész ház előtt jelentetted ki, hogy nem óhajtasz tisztos feleségem lenni – emelte föl a második ujját.

– Beleegyeztem, hogy megosztom veled ágyasházamat!

– Megtagadtad, hogy elháld velem a házasságot a nászéjszakán.

– Megmondtam ma reggel, hogy bánom elhatározásomat! – gurult dühbe Clare. – Tévedtem, mikor nem voltam hajlandó teljesíteni kötelességemet. – Mély lélegzetet vett. – Kész vagyok megtenni ma éjszaka.

– Kötelességedet? – sandított rá gúnyosan a férfi. – Már megbocsáss, ha nem lángolok a lelkesedéstől oly asszonyt ölelhetni, ki úgy érzi, kötelességének kényszerítetik eleget tenni az ágyasházban.

Clare-nek most már elege volt. Végigrohant a közben, és odaplántálta magát férje elé.

– Szóval ezért nem voltál hajlandó elhálni házasságunkat, mikor ma reggel följánlottam a lehetőséget? Elvesztetted lelkesedéset a dolog iránt?

– Engem hibáztatasz? – szűkült össze Gareth szeme. Clare-ben elszakadt minden fém.

– Ha nem lelkesedsz többé a dolog iránt, akkor itt súlyos problémával állunk szemben, ugyebár.

– Miféle problémával?

– Megbízható forrásból tudom, hogy a nővel ellentétben a férfi csak akkor tehet eleget férji kötelességeinek, ha bizonyos lelkesedést szít föl magában a dolog iránt.

– Ezt ki mondta néked?

– Margaret főnökasszony – lőtt vissza diadalmasan Clare.

– Aha – bólintott Gareth.

– Vitatod szavait? – kérdezte Clare.

– Nem én. Igazat szóltott.

– Mit leszünk teendők, uram, ha nem nyered vissza lelkesedéset? Netán kénytelenek leszünk semmisnek nyilvánítani a házasságot?

– Szóval ezt tervezed – állapította meg vészjósló nyugalommal Gareth. – Végét akarod vetni házasságunknak, minekelőtte elkezdődött volna.

Clare a szemébe nézett, és meglátta benne a pokoltűz füstjét. Csakhogy őt már túlságosan perzselték a tulajdon mérge lángjai, semhogy vissza tudta volna fogni zabolázhatatlan nyelvét.

– Aligha nem lesz szükség a megsemmisítésre, ha nem vagy képes összekaparni elegendő lelkesedést férji kötelességeidhez.

– Ami a férfiúi lelkesedést illeti, a drága prioritásom valami fontosat elfelejtett közölni veled, asszonyom.

– És mi legyen az, uram?

– Hogy néha a legkülönösebb dolgok lobbantják lángra – mosolygott sötéten a férfi. – Mint példának okáért egy jó kis parázs veszekedés.

Clare túl későn vette észre a szemében fölvilanó vészjelet. Gyorsan hátrált, ám mégsem elég gyorsan. Gareth fölkapta, három lépéssel átszelte a műhelyt, és belevágta a lányt egy virágokkal-füvekkel teli hatalmas dézsába.

Clare visított, ahogy belesüppedt a jó szagú kazalba, rózsát és levendulát röpítve a levegőbe. Magába hörpölte a bódító illatfelhő.

Mielőtt szólni bírt volna, férje utánavetette magát a dézsába, és együtt merültek alá a selymes, illatos szirontengerbe.

– Gratulálok, asszonyom. Nem ismerek senkit, ki így tudna provokálni, mint te. Most el kell szenvedned a következményeket.

– Csakugyan haragszol rám?

– Magam se tudom, mit érzek e pillanatban. – Sötét, nyers és veszedelmes volt a férfi hangja. – Csak annyit tudok, hogy mire végeztünk, nem lesz több szó megsemmisítésről.

– Én sose is akartam a megsemmisítést. Én csak azért vettem föl a témát, mert arra céloztál, hogy esetleg nem leszel képes eleget tenni kötelességeidnek a hitvesi ágyban.

– Hamarosan meg fogod látni, hogy eltökélt szándékom eleget tenni kötelességeimnek. – Gareth megint ráhajolt a szájára. Clare a hajába kapaszkodott, úgy viszonzta a csókot. A férfi rá akar ijeszteni, netán meg is akarja rémíteni egy kicsit. Pedig úgyse fog sikerülni. Éhezte az érintését, és lángra gyúlt a szenvedélyétől.

Gareth a lába közé nyomta a térdét, szétfeszítette a combjait, aztán megragadta a ruháját és felgyűrte a derekáig.

– Olyan harmatos vagy, mint eső után a rózsza – suttozta áhítatosan. Ugyanúgy simogatta, mint az elmúlt éjszaka, addig, míg Clare reszketni nem kezdett.

– Minden szentekre, hogy tékozolhattuk el a tegnapi éjszakát? – súgta rekedten Gareth. – Bolond voltam.

– Az én hibám. Úgy össze voltam zavarodva. Azt hittem, várni akarok.

– Te zavarodott voltál, én pedig hülye. Micsoda pár. – Végigcsókolta a lányt a nyakától a válláig.

– Ó. Ó!

– Milyen szűk. Édes, zárt bimbó.

– Ez lelohasztja lelkesedésedet, uram? – aggodalmaskodott Clare.

Gareth felmordult, és megcsókolta mellének ívét.

– Nem, asszonyom, nem lohasztja.

– Jaj, de örülök!

– Kétlem, hogy e pillanatban a menny és a pokol egyesült erői le tudnák lohasztani lelkesedésemet.

A lány reszketett. Megint hatalmába kerítette a varázs, amelyet tegnap éjszaka ismert meg. Nyughatatlan és türelmetlen lett a vágyakozástól.

– Siess. Kérlek, siess!

Gareth ránézett. Titokzatos volt a szeme, akár a köd, amely néhanapján elborította Desire-t.

– Zsarnokot vettem feleségül!

– Meg kell bocsátanod nékem, uram, de már mondtam, hogy megszoktam az irányítást.

– Ez esetben óhajod parancs. – Megoldotta a ruháját. Clare egy villanásnyi időre látta följajzott testét, és izgalma közepette is kétségei támadtak.

– Még mielőtt továbblépnénk, nem kellene meg^ próbálnunk némileg lohasztani lelkesedésedet?

– Már túl késő bárminemű lohasztásra.

– Nem akartalak megsérteni. Nem te tehetsz róla, ha nem vagy megfelelő méretű. – Odasimult a férfihoz, és megcsókolta a nyakát. – Majd csak elboldogulunk valahogy.

– Majd csak el.

– Most már én is nagyon lelkes vagyok, Gareth.

– Veszem észre. – Rátapasztotta száját a lányéra, és elkezdte belefúrni magát.

Clare-t, aki a korábbiakhoz hasonló élményekre számított, meglepte a nyers keménység. Nemhogy meglepte, megdöbbenetette.

– Gareth!

– Bízzál bennem.

– Várj, ezt meg kell vitatnunk – nyüszítette Clare.

– A vita miatt jutottunk ide.

– Igen, de...

– Bízzál bennem, Clare. Nem lesz mindig ily rossz. – Verejték ütött ki a homlokán. –

Vagy legalábbis ily nehéz.

Clare szorosan lehunyta a szemét.

– Majd szólj, ha vége.

A férfi valami különös, félig elfúló kiáltást hallatott.

– Jó, majd megpróbálom észben tartani. Visszafojtotta a lélegzetét, mintha veszedelmes fegyvertényre készülne, és markolatig beledöfte magát a lányba.

Clare-nek elakadt a szava és a lélegzete. Magához térve belevágta körmeit férje széles vállába. Dühös volt, mert ellopták tőle a lüktető gyönyörűséget, amit várt.

– Ebben Joannának volt igaza. A házasságnak ez a része tényleg utálatos.

– Maradj már veszteg egy kicsit. – Gareth ugyanúgy föl volt dülva, mint ő. – Nyughass.

Ne ficáncolj!

Clare kinyitotta a szemét, és csúnyán nézett rá.

– Azt hittem, azt fogom érezni, amit tegnap éjszaka.

– Majd fogod. Idővel.

– Szent Hermione legkisebb lábujjára, te félrevezettél engem, Ördög.

– Nem vezettelek félre, csak nincsenek tapasztalataim szüzekekről.

– Tudtam, hogy túl nagy vagy – zsörtölődött Clare. – Rögtön tudtam, mihelyt megláttalak.

Gareth gyöngéd, esdeklő csókokkal borította az orrát és az arcát.

– Bocsáss meg nekem, Clare. Nem akartam fájdalmat okozni néked.

– Igazság szerint nem is fáj olyan nagyon – mondta a bocsánatkéréstől megszelídülve a lány. – Most már legalábbis nem. De azért nagyon örülök, hogy befejeztük.

– Clare...

– Most már akár abba is hagyhatod. Rendesen elháltuk a házasságot. Nem kell félned többé, hogy kérni fogom a megsemmisítést.

– Utoljára kérlek, ne mozogj – tagolta rendkívüli gonddal a szavakat Gareth.

– Én csak kényelmesebb fekvést próbáltam találni.

– Majd nekem gondom lesz a fekvésedre.

– El fogsz menni?

– Még nem.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy még nem végeztél? – kérdezte csalódottan Clare.

– Azt. – Lassan, óvatosan elkezdte visszavonni magát.

– Most már értem, miért oly nehéz egy férfinak éjszakáról éjszakára összekaparnia magában a szükséges lelkesedést – motyogta Clare.

– Mindenképpen segít, ha annak a férfinak a felesége nem kotyog egyfolytában.

– Ó! – sértődött meg Clare. – Bocsánatot kérek. Nem akartalak megzavarni. Én csak azt próbáltam...

– A kutya szentségit, most már elég! – A férfi a szájára forrasztotta a száját, ugyanakkor lassan visszafúrta magát belé. Clare nyögött, de nem a fájdalomtól.

Gareth a vállára emelte a lány combjait. Annak szemhéja föl pattant, de mielőtt tiltakozhatott volna az új póz ellen, férje kettejük közé csúsztatta a kezét, és megérintette.

– Gareth!

– Nem megmondtam, hogy bízzál bennem?

Clare sikoltott, de Gareth szája elfojtotta a hangját. Még hallotta a férfi rekedt kiáltását, miközben egyre mélyebbre süllyedtek a szirmok jó szagú tengerében.

Gareth kinyitotta a szemét, és kéjesen nyújtózkodott. Soha életében nem érezte még magát ilyen jól.

Rózsaszírom billegett az orra hegyén. Elfújta és utánaézett, hogyan pilinkél a levegőben. Szó szerint betemették az illatos kelyhek.

A virághegy megremegett és hánykolódott. Clare fölült, a ruháját igazgatta és szirmokat rázott ki a hajából.

Észrevette, hogy a férje nézi. Szégyenlősen rámosolygott, de nem szólt.

– Most már beszélhetsz. Nem örökre akartalak elhallgattatni. – Leemelt Clare ruhájának ujjáról egy sárga szirmot.

– Nem tudom, mit mondjak – mosolygott Clare.

– Én se. – Megfogta a tarkóját, és lehúzta magához egy csókra. Clare virágillatú haja végigsöpört az arcán. Ujjai végigcirógatták Gareth mellét, és lassan elindultak lefelé.

– Úgy hiszem, lelkesedésed fölserkent, uram.

– Úgy hiszem, igazad van. – Belemarkolt a selymes fürtökbe, és közelebb vonta magához a feleségét.

Dörömböltek a műhely ajtaján. Clare összerezzent és fölemelkedett.

– Itt vagy, uram? – kiáltotta Ulrich. – Megjött a kovács.

– Vigye el az ördög! – ült fel vonakodva Gareth. – Jobb, ha kimegyek, különben estebédre az egész kastély tudni fogja, mit míveltünk itt.

Clare elkomorodott.

– De csak nem hiszed, hogy kitalálják, hogy mi...

– De bizony.

Clare bájosan elpirult.

– Szent Hermione hüvelykujjára! Hát itt nincs is más téma az utóbbi időben?

– Tudomásul kell vened, hogy házasságunk részletei mindig rendkívüli érdeklődésre fognak számot tartani az itteniek körében.

– Jobb szeretném, ha embereink más beszélőnivalót találnának maguknak.

– Kétlem, míg ennyi érdekes szórakozást nyújtunk nekik. – Gareth kikecmergett a virágos dézsából.

Emberek, mondta Clare Desire lakosairól. Jó jel.

– Uram! – kurjantotta Ulrich. – Itt vagy?

– Itt! Mindjárt jövök! – kiáltotta, majd visszafordult, hogy segítsen Clare-nek kiszállni a virágtengerből.

Elragadó látvány volt. Gareth megbűvölten bámulta. Mintha egy tündér kélt volna ki illatos, puha szirmokat hullatva erdei ágyából.

– Nagyon fáj?

– Nem – söprögette Clare a szoknyájáról a rátapadt virágszirmokat. – Tisztulj innét. Dolgod van. Nekem rendbe kell szednem a ruhámat.

Gareth nem tudta levenni szemét az asszony ragyogó arcáról. Most már az övé. Őhózzá tartozik, úgy, ahogy még soha férfihoz. Még Coleville-i Raymondhoz, a lovagi erények tükréhez sem.

Lehet, hogy Clare szerelmes volt a Colevilleibe – talán még most is szereti –, de nem adta testét neki. Megőrizte magát urának és férjének, Wyckmere Ördögének.

Én pedig tudom, hogyan védjem, mit megszereztem, gondolta elszántan. És én megvédelek, Desire hölgye-

– Egyszer majd elfelejted, Clare – mondta ki fennhangon.

– Kit? – nézett rá értetlenül az asszony.

Ulrich gyors egymásutánban háromszor megdöngette az ajtót.

– Uram, küldjem el a kovácsot, és mondjam néki, hogy jöjjön vissza később?

– Nem, megyek már. – Gareth elszakította magát a virágokkal borított Clare látványától. Odament az ajtóhoz, és kilépett a ragyogó napfénybe.

– Nos, Ulrich? Hol az a kovács? – Szorosan becsukta az ajtót, hogy barátja meg ne lássa feleségét.

– Az istállóban. Jól elidőztél a műhelyben. Nem tudtam, hogy ennyire érdekelnek az illatok rejtelmei.

– Ismerhetnél, Ulrich. Mindig érdekelt, hogyan működnek a dolgok.

– Bizonyos, hogy nagy kedvvel mélyedsz el a legbensőségesebb részletekben.

– Felelősségeim vannak, úgy is, mint e birtok urának.

– Aha.

– Csak egy bolond nem akarna közelebről megismerkedni a forrással, melyből majdani jövedelme fakad.

– Téged még sose neveztek bolondnak, uram. Fattyúnak talán, Ördögnek, Sátánfajzatnak, Pokolablak Nyitogatójának, de bolondnak soha.

Az emberek utánuk fordultak, ahogy átmentek az udvaron. Gareth észrevette, hogy a báméskodók elkapják a fejüket, és összevonta a szemöldökét. Gyanította, hogy a vigyorgásukat palástolják. E gyanúja még inkább megerősödött, mikor látta, hogy John kovács tátott szájjal bámulja.

– Valami baj van, mester? – kérdezte vészjósló előzékenységgel. Határozottan az volt az érzése, hogy a kovácsból mindjárt kitör a röhögés.

– Dehogy, nagyuram. – John összecsukta száját, majd beletörölgette koszos ingujjába. – Csak nagyon erősen süt a nap máma. Vakítja a szemet.

– Kétlem, hogy a nap fényesebb lenne tűzhelyed lángjainál.

– Igaza van kigyelmednek. De milyen igaza. Meg kellett vón mán szoknom. – John kétségbeesetten nézett Ulrichra, de az csak mosolygott, és nem szólt semmit. Az egyik fegyveres, aki a közelükben ácsorgott, sebesen elfordult, és berohant az istállóba.

Gareth vállat vont, és nem feszegette tovább a kérdést. Tapasztalatból tudta, hogy úgyse értené meg, mit talál olyan nevetetőnek a kovács és a többiek.

– Akkor hát munkára, mester. Nem hoztam magammal fegyverkovácsot, mikor idejöttem Desire szigetére. Szükség esetén felfogadhatnék valakit Seabernből, de úgy hallottam, te módfelett ügyesen bánasz a kalapáccsal és az üllővel.

John rákveres lett a bóktól.

– Így igaz, nagyuram.

– Mit gondolsz, rendben tudnád tartani embereim szerszámaikat és tisztességgel megpatkolni lovainkat?

– Bizonyal, nagyuram – húzta ki magát büszkén a kovács. – Asszem, meg tudom csinálni. Végeztem én mán kényes munkákat úrnőmnek meg a főnökasszonynak. Csináltam még zárat és kúcsot is.

– Kitűnő. – Gareth hátba paskolta a kovácsot, és elindult előtte az istálló felé. – Mindjárt megmutatom, mit kell csinálni. Ha pedig az istállóval végeztünk, mutatok neked egy érdekes gépezetet.

– Mely gépezet lenne az, nagyuram?

– Arab szerkezet, fahéj- és rózsaolaj sajtolására. Most el van törve, de úgy hiszem, meg tudom javítani. Szükségem lesz a segítségedre.

Eltelt húsz perc, ám a pukkadózás és vigyorgás továbbra sem szűnt meg teljesen.

Gareth hagyta dolgozni a kovácsot, és odament barátjához, ki az egyik álláshoz támaszkodott.

– Elmondanád a tréfát, melyet mindenki oly példa nélkül mulattatónak talál ma délután? – kérdezte halkán.

– Elmondhatom, bár nem hiszem, hogy te szórakozni fogsz rajta.

– Mindazonáltal kíváncsi lennék, mi ad okot ily általános vigalomra. Csak annyit mondj: miért van a közelemben minden embernek fetrenghetnékje a röhögéstől?

– Azt hiszem – köszörülte meg a torkát Ulrich –, a rózsaszirmokhoz lehet köze, melyek hajadba gabalyodtak és hátadra tapadtak, uram.

– A kutya mindenségit! – horkant fel Gareth, és beletúrt a hajába. Sötétpiros szirmok peregtek az istálló padlójára.

– Úgy festesz, mint aki belebucskázott úrnőm egyik virágkosarába – jegyezte meg Ulrich.

– Hacsak nem baleset folytán pottyantál bele, márpedig elismerem, hogy balesetekre hajlamos vagy az utóbbi időben, akkor csekély kétség fér hozzá, hogy mit míveltél az illatszeres műhelyben.

Gareth csípőre tette kezét, és körbehordozta tekintetét a vigyorgókon. Nyomban lehervadt minden arcról a mosoly.

Az eredménnyel elégedetten, fejét hátravetve mennydörgő kacajra fakadt.

Három nappal később Clare, szokása szerint, lesétált a szirteken át a faluba. Nagy meghökkenésére és titkos örömére ez alkalommal nem Joanna kísérte el, hanem Gareth. Odaintett neki az udvarról, amikor ő lejött a lépcsőn.

– Csatlakozom hozzád, asszonyom. – Ulrichra bízta, hogy felügyelje a kőműveseket, akik az új falat jöttek építeni. – Meg akarom nézni a szirteket a két kis búvóöböl felett.

Hirtelen fényesebben sütött a nap.

– Jer, uram. Nagyon boldog leszek, ha elkísérsz. A remeteasszonynak viszek gyógyfüves kenetet.

Ahogy mentek a sziklákon, az asszonynak föltűnt, hogy még sohasem volt pezsdítőbb a sós tengerszag és üdőbb a délelőtti illata.

Szokatlan és fölzaklató indulatok hálójában vergődött, amióta Gareth betette a lábát Desire-re. Három napja értette meg, mit jelentenek, akkor, amikor elhálták a házasságot a virágos dézsában. Ahogy utána nézett, mikor Gareth kiment a műhelyből, akkor ismerte be maga előtt, hogy beleszeretett az Ördögbe.

Az elmúlt két éjszakán oly szenvedélyek ismeretlen birodalmát kalandozta be, melyeknek létezéséről nem is álmodott. Férje láthatólag roppant örömét lelte benne, hogy fölsodorja őt a csúcsra. Addig nem nyugodott, amíg ki nem fárasztotta a karjaiban vacogó-jajgató asszonyt.

– Intézkednél, hogy szagosítóidat és keneteidet átvigyék Seabernbe? – kérdezte szórakozottan Gareth, amikor megállt a szirt tetején.

– Igen, hajóval viszik át a vásár első napján. – Elárnyékolta szemét a tenyerével, úgy figyelte férjét, aki a szirt lábánál habzó vizet bámulta. – Joanna és én velük megyünk.

– Embereim majd segítenek. – Néhány lépést tett a sziklákon, aztán megállt és megint lenézett. Elkomorodott az arca. – Van két sátrunk, ha gondolod, azt is használhatjátok.

– Csodálatos! – Clare tétovázott. – Mit nézel? – Ulrich fölvetette, hogy a kikötőn kívül van itt egy-két hely a sziklák között, ahova be lehet futni egy kis hajóval. Igaza volt.

– Ezen aggódsz? – Odament a szirt pereméhez, és lenézett. Apály volt. A part közelében két apró beszögellést látott a sziklák között.

– Nem oktanul. Az nyilvánvaló, hogy számosabb csapatot nem lehet itt partra tenni.

– Desire szigetén még sohasem járt ellenséges had.

– Tapasztalataim szerint jobb felkészülni minden eshetőségre.

– Óvatos ember vagy.

– Az bizony, ha valami nagyon értékeset kell megóvnom.

Clare egy lapos oldalpillantást vetett rá, és azon töprengett, vajon órá gondolt-e a férje vagy új birtokára. Nyilvánvalóan a birtokra. A föld volt a csali, ami idecsábította Desire szigetére.

Gareth nem látszott észrevenni asszonya fürkész tekintetét. Mélységes elégedettséggel, ugyanakkor ragadozó éberséggel nézte az előtte elterülő tájat.

Még nem szokta meg, hogy van egy hely, ami az övé, gondolta Clare. Most is úgy néz, mintha azt várná, hogy valaki el akarja ragadni tőle Desire-t. Pedig csak egy bolond próbálkozna vele. Itt az Ördög vigyáz.

Még ilyenkor is félelmetesnek tűnt, amikor csak a feleségét kísérte le a faluba. Éjsötét haja vadul lobogott a tengeri szélben, arca kemény, akár az éles sziklák odalent.

Clare elfojtott egy vágyakozó kis sóhajt. Garethet természetesen Desire védelme aggasztja. Persze, őt is meg akarja oltalmazni, de csak azért, mert ő is hozzátartozik az alkuhoz. Valami semleges téma után nézett.

– Úgy látom, William és Dallon jól haladnak a testedzéssel.

– A fiúk így szokták, ha bátorítják őket. Ulrich azt mondja, hogy Dallon még mindig morog, de sohasem késik el a gyakorlatról. Annyi esze mindenestre van, hogy nem énekel többé balladákat felszarvazott urakról.

– Igen, az utóbbi időben eléggé szelídek a balladáit. Úgy is mondhatnám, unalmasak.

– Úgy véled?

– Kezdem unni ezen édes dalocskákat szépséges rózsákról, melyek kitarják szirmaikat a hajnali harmatnak – mondta mosolyogva Clare. – Híján vannak a korábbi balladák tüzének.

– Tüzének?

– Annak. Semmi veszély, semmi leleplezés, semmi izgalmas cselekmény. Dallon új balladáinak nincsen sava borsá.

– Ugratsz, asszonyom?

– Meglehet.

– Figyelmeztetlek, többször mondták már rólam, hogy nemigen értem a tréfát.

– Ostobaság. Hallottalak nevetni, uram. Szeretném, ha megtanulnád örömet lelteni Dallon merészebb énekeiben tiltott szerelemről és agancsolt urakról.

Garethnek földbe gyökerezett a lába. Megmarkolta felesége állát, és villogó szemekkel nézett rá.

– Jól figyelj rám, Clare. Én sose fogok kacarászni attól a gondolattól, hogy a feleségemet más férfi tartja a karjaiban, sokkal inkább fizetek vérrel az ily ámulásért.

– Mintha én azt fontolgatnám, hogy eláruljak! Én tisztességes asszony vagyok, uram!

– Az vagy – mondta szelíden Gareth. – És én hálás is vagyok érte.

– Ha már a témánál tartunk – mondta durcásan Clare –, szeretném leszögezni, hogy én se veszem könnyebben a férjem ámulását, mint te a feleségedét.

Gareth felvillantotta ritka mosolyát.

– Nincs kedvedre a gondolat, hogy más asszony ágyában fekszem?

– Nem, a legkevésbé sem, uram! – Érezte, hogy elpirul, de nem engedett. – Nékem is megvagyom a magam büszkesége, uram.

– Büszkeség. Ezért nem túrnéd, hogy más asszonnyal háljak? Mert sértené a büszkeségedet?

Clare keményen nézett rá. Most bizonyosan nem fog neki szerelmet vallani. Az Ördög nyomban kihasználná, ő pedig még sebezhetőbb lenne vele szemben, mint eddig.

– Mi más okom lehetne rá, mint a büszkeség, uram? – kérdezte ártatlanul. – E tekintetben nem különbözöm tőled. Te is bizonyosan büszkeséged okán veszed a lelkedre a felszarvaztatást.

– Bizonyosan. A férfiúi büszkeség komoly dolog.

– Akár a női.

– Na szóval, fűjja csak tovább a dalt az ifjú Dallon az esőről és más ily unalmas tárgyokról. – Lehajolt, és könnyedén végighúzta száját az asszonyén.

– Gareth...

– Gyere. Későre jár, és nekem még sok a dolgom. – Kézen fogta, úgy repítette magával a sziklák között. Tíz perc múlva ott álltak a falu közepén a kolostornál.

Zsúpszalmával megpúpozott kordé csörömpölt el mellettük. A zsúpkészítő udvariasan meghajolt előttük. Követte példáját a pásztor, aki nyáját terelgette az utca közepén. Mindenki odafordult, hogy lássa Desire urát és úrnőjét, amint kézen fogva sétálnak át a kis falun.

– Beadom Beatrice-nek a gyógyfüves kenetet – mondta Clare, mikor odaértek a remeteasszony cellájához. – Csak egy perc.

Gareth ránézett az ablakra.

– A függöny össze van húzva. Talán még alszik. – Nemigen – kuncogott Clare. – Beatrice mindig zöld hajnalban kél. Általában ő húzza félre elsőnek a függönyét, nehogy bármit is elszalasszon.

Odament az ablakhoz. Nem volt bekallantyúzva, és résnyire nyitva állt; mintha Beatrice nemrég kukkantott volna ki az utcára.

– Beatrice! Semmi válasz.

– Beatrice? – Clare tétovázott, aztán benyúlt a résen, és félretolta a vastag gyapjúfüggönyt. – Rosszul vagy? Nem kell segíteni?

Csupán a csönd felelt a sötét cellából. Clare bekukucskált a házikóba. Először nem látott semmit. A másik ablak függönyét is összehúzták. Árnyék feküdt a szobán. Aztán megszokta szeme a homályt, és az első, amit meglátott, Beatrice papucsos lába volt a padlón.

– Beatrice! – Belekapaszkodott a kő ablakpárkányba, úgy próbálta jobban látni az arcra borult alakot odabent.

Gareth elkomolyodott, és közelebb jött.

– Mi a baj?

– Nem tudom. Ott fekszik a padlón. Nem moccan. Szerintem súlyosan megsebesülhetett.

Gareth szemügyre vette a remetelak belsejét.

Az ajtó zárva. A kulcs ott lóg a falon.

Hogy jutunk be?

Szalassz el valakit John kovácsért! Gyorsan, Clare!

A kovács beékelte egy feszítővasat a kőfal és az ajtó rése közé, majd a két férfi nekivetette vállát a tömör fának. A harmadik próbálkozásra az ajtó leugrott a sarokvasárol. Gareth belépett a szűk cellába. Egyetlen pillantást vetett a földön heverő alakra, és megcsóválta a fejét.

– Meghalt. Méghozzá nem természetes halállal.

- Meggyilkolták? – meredt férjére Clare döbönt hitetlenkedéssel.
- Nem hiszem! – Margaret, akit nyomban odacitáltak, magánkívül volt. – Ez lehetetlen. Tizenöt éve, mióta én állok e zárda élén, itt még sohasem történt gyilkosság!
- És Desire-en sem, mióta én élek – csóválta a fejét lassan Clare.
- Márpedig ez gyilkosság. – Gareth belenézett a remeteasszony nyitott, üveges szemébe. Elég sokszor találkozott az erőszakos halállal, hogy felismerhesse.
- Bizonyos vagy benne? – kérdezte komoran Margaret. – Talán csak rosszul lett az éjszaka közepén, segítséget akart hívni, de nem ért el az ajtóig.
- Gareth odakuporodott a tetem mellé. Megérintette a halott asszony egyik ujját. Ernyedt volt. A halált követő merevség már elmúlt.
- Éjszaka halt meg, de nem betegség miatt. Szokása volt fátyolban aludni?
- Nem tudom – mondta Margaret. – Úgy tűnik. Tán jámborságból tette.
- Inkább hiúságból – szólalt halkán Clare. – Beatrice-t igen bántotta, hogy az állán megereszkedett a hús. Nem akarta, hogy lássák.
- Szeretett pletykálni, és módfelett kedvelte Clare illatvizeit és keneteit. Mindent összevetve, csekély gyarlóságok ezek. Bár mi se követnénk el ennél súlyosabb bűnöket.
- Hálóingben van – töprengett Clare. – És mégis rajta a cipője és a fátyla.
- Egészen bizonyos, hogy nem valamely súlyos betegség végzett vele, nagyuram? – pillantott aggodalmasan a főnökasszony Garethre.
- Gyilkosság volt. – A férfi a fátyolra mutatott. A vékony vászon meg volt törve, és csúnyán összeráncolódott a torok tájékán. – Látod e nyomokat?
- Látom – hajolt közelebb Margaret. Gareth fölemelte a fátyol szélét.
- Mit művelsz, uram?
- Látni akarom a nyakát. – Aztán visszahajította a fehér vásznat. Csúnya, sötét véraláfutások húzódtak alatta.
- Szent Hermione oltalmazza – suttogta Clare.
- Nyugodjék békében – lehelte Margaret.
- Máskor is láttál már ily nyomokat? – pillantott Clare a férjére.
- Láttam. – Gareth leengedte a fátylat. – A remeteasszonyt megfojtották.
- De hiszen ez lehetetlen! – méricskélte Clare a súlyos ajtót, amelyet az imént feszítettek ki. – Az ajtaja belülről volt bezárva. Az ablakok pedig túlságosan szűkek, semhogy egy ember átférhessen rajtuk.
- Férje az ajtó felé pillantott. A nyíláson túl látni lehetett az összeverődött kíváncsiakat. Apácák, novíciák és falusiak ácsorogtak odakint, és mind igyekeztek bekukucskálni a cellába.
- Szólj nekik, hogy menjenek dolgukra – kérte Gareth a főnökasszonyt. – Nem akarom, hogy még ennél is jobban összetapossák a cella elejét.
- A menyegzőnk előtti napon Beatrice váltig állította, hogy látta Barthoiomew testvért, amint bemegy a kolostorba, át a csukott kapun.
- Barthoiomew testvért? Á, persze, a kísérteteti Még nem is mesélted, miféle történet is ez!
- Csak egy régi legenda, uram – vágott közbe Margaret. – Barthoiomew testvér vándorszerzetes volt. Sok évvel ezelőtt eljött Desire-re, hogy prédikáljon a falusiaknak és e rendház lakóinak. Rebesgetik, hogy szigeti tartózkodása alatt elcsábított egy fiatal apácát, és rábeszélte, hogy szökjék meg véle.
- Viharban szöktek meg – magyarázta Clare. – Csónakjuk felfordult a viharos tengeren, és mindketten vízbe fulladtak.

– Ez a te vezetésed alatt történt, asszonyom? – érdeklődött Gareth.
– Távol légyen! – Margaret ugyancsak megsértődött. – Én nem türtem volna ily ostobaságot! Nem, a rege még jóval az én időm előttről származik.

– És még az én születésem előttről – tette hozzá Clare. – A legenda szerint Bartholomew testvér vissza szokott járni, hogy meglátogassa szerelmesét. Állítólag szerencsétlenséget jelent, ha feltűnik a kolostorban.

– Hát pedig állítom, hogy Beatrice-t nem kísértet ölte meg. Ezeket a nyomokat hús-vér ember keze hagyta a torkán.

Odament az ajtóhoz, és ránézett a letiport fűre.

– A kutyafáját, hogy miért is nem tartottam távol a kíváncsiakat! Most aztán képtelenség megállapítani, hogy volt-e idegen csizma nyoma a cella előtt!

– Uram – mondta Clare halkán és töprengve –, van itt valami különös.

– Van. A gyilkosság mindig különös.

– Én különös szagra gondolok.

– Minden elismerésem az orrodé, asszonyom. Minek a szagát érzed?

– Mentáét.

– Mentáét? – Gareth közelebb lépett a halotthoz, és mély lélegzetet vett. – Aha. Fölötte halványan.

Margaret értetlenül ráncolta a homlokát.

– Mi oly különös a menta illatában? Talán Beatrice mentával fűszerezte nemrég az ételét.

– Nem, a hálóruhájának van mentaillata – szimatolt Clare.

Gareth fél térdre ereszkedett a halott mellett.

– Igazad van. Ott ni, a ruhája szegélyén. És a lábbelijén. Clare karba fonta a kezét.

– A kolostor kertjében van egy jókora mentaágyás. Gondolod, hogy Beatrice ott járt az éjszaka?

– Soha nem lépett ki a cellájából – tiltakozott Margaret. – Egyszer se az évek során, mióta ismerem. Ne feledd, remete volt. Ő akart bezárkózni. Egyszer mondta nékem, hogy fölöttébb ódzkodik a külvilágtól.

– De ha valóban azt képzelte, hogy Bartholomew testvér szellemét látta volt – vitatkozott Clare –, ez talán oly kíváncsiságot ébreszthetett benne, hogy mégis elhagyta celláját, és követte a kísértetet.

– Clare, csak nem hiszed e régi regét? – kérdezte Margaret.

– Én nem, de Beatrice hitte.

– Hitvesemnek igaza van – mondta Gareth. – Beatrice tán látott valakit elmúlt éjszaka, valakit, akit szellemnek nézett. És talán kiment, hogy lássa, mit mivel a kísértet.

– Ennek így nincs értelme – csóválta a fejét Margaret. – Ha látott volna valakit, kit szellemnek hisz, akkor bizonyára nagyon megrémül, és idebent marad, zárt ajtó mögött.

– Ki tudja? – tűnődött Clare. – Beatrice igen kíváncsi teremtség volt, és tudta, senki sem hiszi el neki, hogy valóban Bartholomew testvér szellemét látta. Talán bizonyosságot keresett meséjéhez, és életével fizetett érte.

– De itt e szigeten nincsen senki, kinek oka lenne megölni Beatrice-t – mondta a főnökkasszony.

Gareth szúrósan figyelte felesége zavart arcát.

– Nézzük meg azt a mentaágyást.

– A könyvtár közelében van – bólintott Clare. Megfordult, és elsőnek ment ki a cellából. Margaret követte.

Gareth még egy utolsó pillantást vetett a megölt remeteasszonyra, aztán felesége és a főnökkasszony nyomán odaballagott a kerti ösvényen a kőfal tövébe ültetett menta jókora, sötétzöld négyszögéhez. Rögtön látta, hogy a veteményt legázolták. A széttiport menta áthatóan illatozott.

– Valaki nemrég állt itt – jelentette ki Gareth. Megkerülte, minden oldalról szemügyre vette az ágyást, azután fölnézett a falba vágott ablakra. – Eme fal túloldalán van a könyvtár?

– Igen – felelte halkan Margaret.

– Szeretnék benézni, ha nincs ellenedre, asszonyom.

– Dehogyan van, bár nem értem, mi célból. – Kiválasztott egy kulcsot az övének csörömpölő karikáról.

– Még egy zárt ajtó – dünnyögte Clare, amikor a priorissza beledugta a kulcsot a könyvtár ajtajába.

– Aha – mondta Gareth. – Szinte azt gondolná az ember, hogy valóban szellem volt a gyilkos.

– De te csak nem hiszed ezt? – vont össze a szemöldökét Clare.

– Távol álljon tőlem. Ámde úgy látom, valaki azt szeretné, hogy ezt higgyük.

Margaret benyitott a könyvtárba, gyorsan körülnézett, és hangosan felsóhajtotta megkönnyebbüléstől.

– Minden rendben. Darab ideig attól tartottam, hogy kiraboltak bennünket.

– És a remeteasszony azért halt meg, mert látta a tolvajokat? – Gareth bólintott. – Ésszerű föltételezés.

Belépett a könyvtárba, Clare követte. Együtt nézték végig a súlyos fóliánsoktól roskadozó polcokat. Sok drága borítójú könyvet elővigyázatosan odaláncoltak a falhoz.

A férfi le volt nyűgözve.

– Tömerdek pompás könyvek van, priorissza.

– Úgy bizony, és örömmel mondhatom, hogy mióta én állok e zárda élén, egyszer sem loptak a könyvtárból – mondta büszkén Margaret. – Bár oly értékes holmikkal, mint a könyvek, az ember lánya sose lehet elég óvatos.

– Uram! – szólította Clare az utolsó polctól. – Van itt az egyik asztalon egy nyitott könyv.

– Az lehetetlen! – Margaret riadtan sietett végig a polcok között. – Használat után minden könyvet visszateszünk a helyére. Szigorú parancsot adtam rá.

Gareth végigment a közön, oda, ahol Clare állt a nyitott könyv mellett. A gyönyörű cifrázatokkal ékes lapon elegánsan kalligrafált szavak sorakoztak. Az aprólékosan kidolgozott iniciálé arany, élénkpiros és mélykék színekben tündökölt.

– Értekezés a növényekről – magyarázta Clare. – Többször forgattam magam is.

– Nem tudom elhinni, hogy a zárda valamely lakója hagyta volna így kinyitva az asztalon – mondta Margaret. – Túlságosan értékes, semhogy ilyen hanyagul bánjanak vele.

Gareth a menta ágyásra néző ablakra pillantott.

– Vajon nem ezt a könyvet akarta ellopni a tolvaj, mikor észrevette, hogy kintről lesi valaki?

– Úgy véled, megölte szegény Beatrice-t, aztán elfutott? – kérdezte Clare.

– Meglehet. De mielőtt elmenekült volna, vette magának a fáradságot, hogy visszahurcolja a remeteasszony tetemét a cellába.

– Ámde hogyan tudta belülről rázárni az ajtót? – firtatta Clare. – Az ajtó kulcsa még mindig ott lóg a falon. És a gyilkos nem jött vissza a könyvtárba a könyvért, mit oly mohón kívánt.

– Talán félt, hogy észreveszik – vélte Margaret.

– Talán, vagy pedig nem is ezt a könyvet kereste – nézegette Gareth a nyitott kötetet. – Ha ez igaz, akkor fölöttébb izgalmas feladattal állunk szemben.

– Úgy érted, találnunk kell egy gyilkost? – kérdezte Clare.

– Úgy. Méghozzá olyat, aki tud olvasni.

Gareth meztelen lábával félretolta a függönyt. Holdfény tűzött be az ablakon, és hidat vert az ágyon.

Clare sokáig hevert némán és mozdulatlanul. Férje azt hitte, elaludt. Annál jobban meglepődött, amikor megszólalt a karjaiban.

– Te úgy ölelsz engem, mintha attól félnél, ha nem fárasztasz ki, elszökök tőled éjszaka – mondta halkán. – Minden férj így bánik a feleségével?

– Nem tetszik, ahogy szerelmeskedem?

– Te is tudod, hogy tetszik. – Clare felkönyökölt, és az arcát fürkészte a fakó fényben. – Vannak pillanatok, amikor nem értelek, uram.

– Mit kell itt érteni? Újházias vagyok, ki élvezzi a hitvesi ágy örömeit. Ebben nincs semmi különös vagy rendkívüli.

– Úgy vélem, ennél többről van szó. Mitől félsz, uram?

Csak jóval később, amikor azt hitte, hogy Clare elaludt végre, engedte meg magának Gareth, hogy eltöprengjen a túlságosan is az elevenére tapintó szelíd kérdésen.

– Mitől félsz, uram?

Még akkor se adott volna rá feleletet, ha képes beismerni ilyen gyöngeséget. Nem volt mit válaszolnia. Kívülről nézve mindene megvolt, amiért egész életében küzdött. Volt földje, felesége, saját háza. De még mindig hiányzott valami. Nem tudta, mi, de érezte, hogy Clare-nél van a kulcsa.

– Halált jósolt – szólalt meg Clare az árnyékban. Gareth oldalra henteredett, és magához ölelte az asszonyt.

– Hát már sose fogsz aludni ma éjszaka?

– Remélem, hogy igen – ásított az. – Pihennem kell. Nagyon sok dolgunk lesz a vásáron.

– Ki jósolt halált? A remeteasszony?

– Igen, de ő mindig is égszakadásról-földindulásról huhogott. Ez alkalommal sajnos igaza lett. Hogy akarod megtalálni a gyilkost?

– Azt fogom tenni, amihez leginkább értek. Felállítok néhány csapdát. Úgy tűnik, a gyilkos nem tudta ellopni, amit a könyvtárban keresett, így megint próbálkozhat. És ha ezt teszi, akkor készen fogjuk várni.

– Mivel?

– Minden éjszakára öröket állítok a kolostor köré, és megparancsolom nekik, hogy rejtezenek el az árnyékban. Onnan láthatják, ha a zsvány megpróbál átmászni a falon vagy bejutni a kapun.

– Bizonyos vagy benne, hogy férfi a gyilkos? Gareth a véraláfutásokra gondolt Beatrice torkán.

– Bizonyos. Talán egy rendkívüli erejű asszony végezhetett volna vele. Azonban én úgy vélem, hogy az vonszolta volna a tetemet vissza a cellába, Beatrice-t pedig ölben vitték.

– Aha. A virágágyásokon nem látszott vonszolás nyoma.

– Sem a kavicsos ösvényeken.

– Jó megfigyelő vagy, uram.

– Úgy véled, egy zápeszű, behemót lovaghoz képest?

– Csitt! – Clare lezárta a száját ujjjaival. – Sose neveztelek úgy.

– Bocsánatodért esedezem. Tévedésben voltam. Nem is tudom, miként gondolhattam erre.

– Ne ugrass tovább, uram. Elegendem volt.

– Parancsodra, hölgyem.

Clare hallgatott néhány pillanatig, aztán felsóhajtott.

– Oly nehéz elképzelni, hogy valaki képes megölni oly ártalmatlan öregasszonyt, mint Beatrice.

Gareth visszagondolt azokra az évekre, amikor gonosztevőkre vadászott.

– Sajnálatos módon nagyon is könnyű elképzelni, hogy valaki gyilkoljon. Az igazi kérdés az, hogy miért.

– Hogy könyvet lopjon?

– A könyvek valóban értékesek, de csak tudósoknak, róluk pedig nem hiszem, hogy sokuk lenne hajlandó gyilkolni egy könyvért. És még ha akadna is valaki, akinek eltökélt szándéka megkaparintani egy könyvet, nem utazna el érte a világ végére, ily isten háta mögötti helyre, mint Desire.

– Csakhogy bizonyos könyveket megkeríthessenek, sok tudós ember hányt már fittyet mindama veszedelmekre, melyek a Spanyolországba és Itáliába vezető utakon lesnek rájuk. Ha úgy vesszük, apámat is az arab traktátusokban rejtekező kincsek utáni mohó vágya vitte a sírba.

– Igazad van, bár ez így még eszembe se jutott. Sir Humphrey az életét tette kockára a könyvekért. Talántán valaki más ugyanerre készül.

– Ily alkalmakkor, mint ez a mostani, mérem föl igazából, mit vesztettem, amikor nem nyertem el Desire úrhölgyének kezét – mondta gyászos képpel Seaberni Nicholas. – Remélem, méltányolod szerencsédet, Ördög.

Követve a lovag pillantását, Gareth odanézett a sárga-fehér csíkos sátorra, amely előtt Clare alkudozott egy kalmárral. A néhány szófoszlányból, ami megütötte a fülét, megállapíthatta, hogy felesége ugyancsak köti az ebet a karóhoz.

– Valóban méltányolom – felelte a seaberninek. Forró öröm áradt el benne Clare láttán, aki olyan üde és eleven volt, akár a tavasz. Izgalomtól csillogott a szeme, és kecses kézmozdulatokkal tette nyomatékosabbá mondanivalóját. Néhány hajtincse kiszabadult a sárga hálóból. – Tudom, hogy a szerencsét meg kell becsülni.

– Zsíros kis hasznót fog lefölni neked ebből az üzletből. – Nicholas meghúzta fűszeres borral teli kupáját. – És még két napig tart a vásár. Mielőtt véget érne, gazdagabb leszel annál a londoni kövér kalmárnál.

A szóban forgó kalmár Londonból utazott idáig, hogy megvásárolja Desire illatszerzeit. Középkorú, alacsony, köpcös ember volt. Ravasz szeme parázslott az örömtől, hogy emberére akadt az alkudozásban.

Tőlük nem messze, egy zöld-fehér sátor előtt Joanna tárgyalt elmerülten két másik kereskedővel. Joanna gyönyörűen hímzett szagosító párnácskákat-tarsolyokat árult, és ugyanolyan remekül szórakozott, mint Clare.

A két sátor között Ulrich ácsorgott Gareth egyik fegyveresével. Forró lepényt majszoltak, és ügyeltek a Desire portékáival megrakott asztalokra. A zsebmetszők és tolvajok ugyanúgy hozzátartoztak a vásárhoz, mint a házalók, kereskedők, kóklerek és akrobaták.

Kezével a Pokol Ablakának markolatán, Gareth végignézett a Seabern Keppel szemben fölállított sátrak és asztalok tarka folyamán.

A seabernieken és a szigetieken kívül több mérföldről is eljöttek az emberek a vásárra. Zászlókat lobogtatott a szél. Kobzosok és dobosok sétáfkáltak a tömegben. Árusok kínálgatták a harapnivalót, a fűszeres bort és a sert. Nyüzsgött, pezsgett a vásár, és fialta az általános hasznót.

– Nekem csak ne nyavalyogj veszteségről. Seabern gömbölyű summácskát fog besöpörni eme vásárból. Itt mindenki keres, és el is költi a pénzt.

– Öhöm – vigyorgott Nicholas. – Majd a szebbik oldaláról nézem a dolgot. Így élvezhetem hölgyed talentumait anélkül, hogy el kéne viselnem hegyes nyelvét és tudákos esztét.

– Örvendek, hogy nem hánytorgatod fel a szerencsédet.

– Nem én. – Nicholas még egyet húzott a kupából, és bölcsekedő képet vágott. – Én meg azon örvendek, hogy nem tartod szükségesnek kipróbálni rajtam a Pokol Ablakát.

– Maradéktalanul meggyőztek róla, hogy nem szükséges megölnöm téged.

– Nem megmondtam? – paskolta hátba Nicholas. – Szóval szeplőtelen volt a hölgy, he? Bevallom, volt eszembe, hogy a Coleville-i mégis megudvarolhatta, ám nem lep meg, hogy ő se tudta elcsábítani. Clare olyan dölyfös, mint egy királyné.

– Aha.

- És ha tudni akarod a véleményemet, jeges víz folyik az ereiben.
- De nem akarom ám tudni a véleményedet. Mintha a falnak beszélt volna.
- Ugyancsak hálás lesz majd, ha elmész. Úgyse tudja mire használni a férjét.
- Valamire csak tudja talán.

Nicholas úgy röhögött, hogy majdnem cigányútra ment a fűszeres bor.

– Teremburáját, uram, hiszen ez jeles éle. Nem gondoltam volna, hogy van humorérzéked. Nohát, mivel szomszédok volnánk és mindketten Thurston of Landry hűbéresei vagyunk, miért ne lehetnénk barátok?

– Ez érdekes ötlet.

– Meg ne sértődj, de hölgyed pokollá tette volna az életemet. Ez mind attól van, hogy úgy felokosították kölyökkorában. A tanulás megrontja az asszonynevet. Képes volt olyan férjet kérni, ki tud olvasni. Hát hinnéd?

– El vagyok hülve.

– Minek egy lovagnak olvasni, ha van neki jó erős karja és kardja?

– Te nem értesz az olvasáshoz? – kérdezte hanyagul Gareth.

– Nem én. – Nicholas böffentett. – Sose láttam értelmét. Fogadhatok annyi deákot meg klerikust, ahány csak számadásaimhoz meg a többihez kell. Férfiembernek idő- és erőpocsékolás az olvasás.

Egy gyanúsított törölhető a lehetséges gyilkosok lajstromából, gondolta savanyúan Gareth. Seaberni Nicholas, kétség nem fér hozzá, hajlamos lekasabolni mindenkit, aki az útjában áll, de nemigen fojtaná meg a remeteasszonyt egy könyv miatt, amelyet még csak el se tud olvasni.

– Uram! – intette oda Clare a zöld-fehér sátorhoz. – Idejőnnél egy percre?

– Megbocsátasz – mondta Gareth. – Hölgyem szólít.

– Aha! – hümmentett zordul Nicholas. – És ez még csak a kezdet. Jól jegyezd meg, amit mondok! Ez csak rosszabb lesz az évekkel. Nagyon is megszokta a parancsolgatást. Egész nap ide-oda futkosol majd, ahogy néki tetszik.

– Úgy gondolod?

– De úgy ám. Máris látni lehet. Úgy fog ugráltatni, akár egy cselédet.

– Egy férfinak fizetnie kell mindenért – mondta Gareth, és odasétált Clare-hez, aki jóakarátú mosollyal fogadta, szeme azonban figyelmeztetően villogott.

– Uram, ez itt Edward Kingsgate, fölöttébb eszes kalmár, ki Londonban szokta árusítani illatszereimet. Kingsgate lekapta bársonyfövegét, és mélyen meghajolt Gareth előtt.

– Ez az én Kingsgate barátom – folytatta Clare metsző mosollyal –, magának akarja lefölözni az üzlet jövedelmét, én pedig érjem be csipet haszonnal.

– Távol légyen tőlem, úrnóm – tiltakozott Kingsgate –, épp hogy kigyelmedé a haszon. Nekem alig marad néhány garasocska, útiköltségeim levonása után.

Clare ujjaival dobolt az asztalon.

– Kingsgate még lejjebb akarja faragni az árakat, arra hivatkozva, hogy visszafelé Londonba zsványoktól kell tartania.

– Fegyveres öröket kell felfogadnom – magyarázta a kalmár sima hangon. – Kigyelmed, nagyuram, tudja, milyenek az utak. Roppant veszedelmesek, a legenyhébben szólva! Én pedig fölöttébb értékes szállítmányt leszek viendő, melyet meg kelletik oltalmaznom.

Gareth végre felfogta, mire megy ki a játék.

– Nem kell aggódnod a szállítmányt vigyázó fegyveresek zsoldja miatt. Három legjobb emberem kísér vissza téged és javaidat Londonba.

– Tulajdon embereid, uram? – pislogott a kereskedő.

– Azok. – Rátette kezét a Pokol Ablakának füstkvarc gombjára. Kingsgate szeme követte a mozdulatot. – Biztosíthatlak, hogy harcedzett férfiak, és tudják, hogyan kell elbánni latrokkal és zsványokkal.

– Nem kétlem. Kigyelmed hírneve szavatolja e szavak igazságát.

– No látod? – csapott le rá Clare. – így megtakaríthatod, hogy néked kelljen testőröket bérelned. Ugyanakkor biztonságban érezheted magad ama tudattól, hogy a hírneves Ördög emberei vigyázzák javaidat, sőt, életedet. Ember kívánhat ennél többet?

– Ahogy mondd, asszonyom – köszörülte meg a torkát Kingsgate –, ember kívánhat ennél többet? Nagyon helyes, ha tehát ti adjátok az öröket, akkor megegyeztünk.

– Pompás! – ragyogott föl Clare szeme. – Már alig várom, hogy ősszel is üzletet köthessek veled, uram.

– Én is, asszonyom. Jó napot, nagyuram. – Kingsgate mélyen meghajolt a házaspár előtt, és elégedetten eltrappolt.

– Köszönöm, uram – mormolta Clare. – Remekül intézted.

– Igyekszem hasznossá tenni magam, asszonyom. Clare szúrós pillantást vetett rá, aztán ellágyult a tekintete.

– Szavamra, remek csapat vagyunk mi együtt, uram.

– Örülök, hogy örülsz.

Gareth már kérdezni akarta, ne hozzon-e neki valami harapnivalót, amíg a vevőkkel tárgyal, amikor észrevette a sátor felé nyargaló Williamet.

– Nagyuram! – hápogta William. – Jöjjön valaki! Dallon összeverekedett egy zsebmetszővel! A tolvajnak tőre van, és meg fogja szúrni Dallant.

– Ezt majd én elintézem – mondta Gareth Ulrichnak. – Ti maradjatok itt, és legyen a szemetek az árun.

– Igenis, uram – vigyorgott Ulrich. – Vigyázz a tőrre. Újabban ügyetlenül bánsz vele.

Rögtön látni lehetett, hogy Dallan kétségbeejtő hátrányban van. A szíjas-csontos zsebmetsző nem sokkal lehetett idősebb a dalnoknál, nehéz szakmája azonban nem csak megacélozta, de megtanította a késelés alapelemeire is, és lehántott róla mindennemű lovagiasságot. A legkevésbé sem látszott törődni vele, hogy ellenfele fegyvertelen.

Dallannek valahogy mégis sikerült sarokba szorítania egy serföző jókora sátra megett. A fiú karja vérzett, ám ez inkább orrából származott, mint késvágásból. Gareth örült. Nagyon nem szerette volna azt hozni Clare tudomására, hogy dédelgetett dalnokát megszábták.

Dallan konok elszántsággal pótolta járatlanságát. Rettenthetetlenül támadta a zsebmetszőt, harciasan, mint ifjú kopó az első vadkanját.

A tolvajt, aki megszokta, hogy ily dolgokat inkább suba alatt szoktak intézni, zavarba hozta ellenfele fáradhatatlan rohama; a verekedés keltette közfeltűnés pedig egyáltalán nem volt ínyére.

Ott lebzseltek a sátor sarkánál a serföző vendégei, és bámulták a harcot. Hangos éljenzés és bátorító bödülések közepette kerülgette egymást a két siheder, és most az egyszer Dallan se rezzenett össze az erősebb hangoktól.

A zsebmetsző pillantása idegesen ugrált ide-oda. Nyilván az alkalmat leste, hogy kitörhessen Dallan mellett, és eliszkolhasson a tömegben.

Gareth végighordozta tekintetét a közönség gyűrűjén, Dallan újkeletű vakmerőségének okát kutatva.

Meg is találta nyomban. Kék szemű, csinos lány volt, vidámzöld főkötővel göndör szőke fürtjein. Kipirult arcának ujjongó elragadtatása többet mondott minden szónál. Dallan rátalált a hajadonra, akit meg kell menteni.

– Hé, hagyjátok abba!

Gareth berontotta küzdelem közepébe, és galléron ragadván a két suhancot, kurtán, gorombán megrázta, majd addig tartotta egymástól távol őket, míg megértették, hogy erősebb kívülálló avatkozott a viadalba.

– Ezzel a csetepatét befejeztük.

– Ő kezdte! – törölgette vérvörös orrát a dalnok ruhája ujjával. – El akarta csenni Alison erszényét!

– Nem is akartam! Hazudik! – méregette Dallant vasvillaszemekkel a zsebmetsző, kinek töre mintegy varázsütésre eltűnt vedlett gúnyjának ráncai között.

Gareth úgy okoskodott, hogy a közelben ácsorgó leányzót hívhatják Alisonnak.

– Megvan az erszényed? – kérdezte.

Alison először visszahökölt, aztán szörnyű zavarba jött Desire urának megszólításától, és lángvörös lett az arca.

– Igenis, nagyuram. Semmi baja – ütögette meg az övéről függő apró bőrtarsolyt. – Hála légyen Dallannek – vetett egy asszonyi rajongástól lobogó pillantást bajnokára.

– Hozzá se nyúltam a bukszájához! – A zsebtolvaj szemében kihamvadt a harci düh ősi lángja, és helyét gyanakodó óvatosság vette át. Gyorsan, latolgatva végigmérte Garethet. Hivatásos tolvaj létére korán megtanulta, hogy fölismerje embereit a tömegben, nehogy drágán kelljen megfizetnie valamely téves becslésért. Az ő műfajában elég volt egy balszerencsés választás, hogy csúnya véget érjen. – Ártatlan vagyok, nagyuram! Anyám sírjára esküszöm!

– Lator és tolvaj! – szögezte le Dallan.

– Meglehet – mondta nyugodtan Gareth. – A férfinak azonban nemcsak azt kell tudnia, mikor kezdjen csatát, hanem azt is, mikor fejezze be. Megmentetted Alison erszényét. Egy

napra egy hőstett épp elég minden férfiúnak. – A zsebmetszőre pillantott. – Te meg kotródj innen. És vigyázz, nehogy még egyszer összeakadj leendő fegyvernökömmel.

– Leendő fegyvernököddel? – bámult el a zsebtolvaj. – Esküszöm, nagyuram, asse tuttam, hogy a kigyelmed embere.

– Most már tudod.

– Tévedés vót! – óbégatott a siheder. – Bárkivel megeshetett vóna!

– Lódulj!

A zsebmetszőt nem kellett biztatni. Sarkon fordult, és nyomtalanul eltűnt a tömegben.

Csalódottan, hogy a dolgok ily békésen végződtek, a szájtátók visszaszállingóztak a sersátorba, hogy újra megtölthessék korsóikat.

Dallan ránézett vérfoltos ruhaujjára, aztán Garethre emelte hüledező pillantását.

– Komolyan mondtad, nagyuram? Én leszek fegyvernököd?

– Nagy öröömre volna ily bátor embert bírhatni szolgálatomban. – Gareth kinyújtotta a kezét. – Akarsz-e hűséget fogadni nékem, Desire-i Dallan? jól gondold meg, mielőtt esküt teszel rája. Feltétlen és tántoríthatatlan hűséget követelek mindenektől, kik engem szolgálnak.

– Desire-i Dallan! – ismételte a fiú, mint egy varázsigt. Kezét Garethébe tette, térdre borult, és lehajtotta a fejét. – Nagyuram, esküszöm, hogy e naptól szolgálom.

– Úgy legyen. – Alisonra és Williamre nézett, akik áhítattal bámulták a kised szertartást. – Ti vagytok tanúim. Mostantól fogva ez ifjú neve Desire-i Dallan, és az én szolgálatomban áll. Jussa van védelmemre, és cserébe hűséget fogadott nékem.

– Igenis, uram – suttogta izgatottan William. – Alig várom, hogy elmondhassam anyának és Clare úrasszonynak.

Alison úgy tekintett Dallanre, akárha legenda hőségé lett volna hirtelen a bátor dalnok.

– Wyckmere Ördögét szolgálod! – susogta elragadtatással.

Gareth visszafojtotta kikíváncozó széles mosolyát, amikor Dallan feltápászkodott.

– Menj és mosd le a vért, leendő fegyvernököm, nehogy megijesz a hölgyeket.

– Igenis, uram – feszítette ki az vézna vállát.

– Majd én segíték tisztálkodni! – jelentkezett buzgón William.

– Hozok törülőkendőt – csatlakozott Alison.

Gareth nézte, hogyan kísérik rajongói Dallant. Ismeretlen ruganyosság volt a dalnok járásában, és férfias büszkeséggel szegte föl állát.

Elképesztő, mennyire másképp látja az ember önmagát és a világot, ha tudja, hogy tartozik valahová.

– Végre egyedül – dőlt le Gareth a jókora, tarka csíkos kendőre, amelyet Clare terített le a fűben, és könyökére támaszkodva figyelte a vásár nyüzsgését. – Azt hittem, már sose szabadulok Dallantól. Mint az árnyék, úgy kísért egész délután.

– Csodálkozom, mily buzgón sietett szolgálatodba állni. – Clare odanyújtott neki egy vagdalt hússal és dióval töltött forró pitét, amelyet az imént vásárolt egy közeli asztalnál. – Sose hittem volna, hogy ennyire föllelkesíti, ha fegyverhordozó lehet.

– Csak lesz a fegyverhordozóm – dűnnyögte a férfi.

– Mi a különbség?

– Az, hogy Dallannek nagy utat kell még megtennie, amíg képzett fegyverhordozó válik belőle. Egyelőre a lándzsa két végét sem tudja megkülönböztetni egymástól.

– Szavamra mondom, hatalmas változás történt véle a mai napon.

– Ez történik a férfival, ha egy pillanatra hős lehet.

– Fölötte igen nemes lelkű vagy, hogy engedted hőssé lenni, uram – mosolyodott el Clare.

– Az embert senki sem változtathatja hőssé. Magától kell megtennie. Dallanben van bátorság. – Gareth derekasat harapott a pitéből. – Nagyon nem szívesen adom tudtadra, asszonyom, de elveszítetted egyik csodálódat. Attól tartok, más hölgyet választott, kit szolgáljon.

– Láttam: ifjabb, ráadásul szőke és kék szemű. – Clare lelkesen falt a pitéjét. A délelőtti szenvedélyes alkudozás után félhalott volt az éhségtől. – Hogyan is versenghetnék véle?

– Sehogyan. Be kell érned unalmas férjeddal, ki nem költ balladát, és egy hangot se tud eldalolni.

Clare-nek fülig szaladt a szája. Garethre, amint ott hevert a napfényben, akár egy nagymacska: lustán, könnyedén, kecsesen, félelmetesen, mindent lehetett volna mondani, csak azt nem, hogy unalmas.

Kora reggel óta, amikor megjöttek, hogy fölverjék a sátrakat és mindent előkészítsenek, jóformán alig váltottak szót, Clare azonban érezte, hogy férje vigyáz rájuk. Egy-két embere mindig ott volt a közelben, nehogy a tolvajok megdézsmálják a portékájukat.

– Te és Sir Ulrich jó hatással voltatok Dallanre és a kis Williamre, uram – mondta halkan. – Bevallom, Joannát és engem kezdetben fölzaklatott néhány döntésetek.

– Amint az is, hogy férjhez kell menned.

– Aha. – Clare bekapta az utolsó falatot. – De úgy tűnik, elég takarosan helyrerázódnak a dolgok.

– Persze hogy helyrerázódnak. Miért ne rázódnának? Nem látom be, mi oly nehéz a házasságban. Nékem fölöttébb egyszerűnek tűnik.

– Valóban annak tűnik, uram? – rezegtette Clare a szempilláit gúnyos csodálattal.

– Valóban. Annyi az egész, hogy légyen ember, ki elvezesse a házat, és megszabjon néhány szabályt. És ha mindenki betartja e szabályokat, úgy fog menni minden, mint a karikacsapás.

Clare fölkapta és fenyegetően megrázta a tarsolyt, amelyben a kendőt s a süteményt hozta.

– Hogy mondád? Ember, aki parancsol a háznál?

– Persze, nem holmi akárki fia – emelte föl békíthetően a kezét Gareth. – Oly ember, ki tud olvasni.

Clare a fejéhez vágta a tarsolyt, ő meg hanyatt dőlt, mint aki halálos sebet kapott.

– Vannak férjek, kik megneheztelnek az ily bánásmódtól – mondta sértődött hangon.

– De nem te, uram. Te nem vagy rendes férj.

– Rendes férj mellett unatkozni, asszonyom.

– Aha. – Clare behunyta a szemét, és mélyet sóhajtott. De jó is volt vele megosztani a délutánt!

Gareth várt néhány szívdobbanásnyi időt, mint aki hosszabb válaszra számított. Amikor csak nem jött, fölemelte a bőrtarsolyt, amit a felesége vágott hozzá.

– Maradt még valami ebben a szatyorban.

– Aha.

– Netán még egy falat? – Belekukkantott a tarsolyba. – Elbírnék egy második pitével.

– Nem, uram. Nincs itt semmi pite. – Clare összeszedte magát, hogy nagyon könnyed legyen a hangja. – Ajándék néked.

– Ajándék? – Gareth hihetetlen gyorsasággal kapta föl a fejét. Minden egykedvősége tovatűnt. – Nékem?

– Igen, uram. – Clare a térdére támasztotta az állát, úgy figyelte a férfit. Először látta zavartnak.

– Köszönöm – mondta az végül.

– Ne köszönd, míg nem láttad. Lehet, hogy nem is fog kedvet találni előtted.

Férje belenyúlt a tarsolyba, előhúzott egy finoman megmunkált, szorosan bedugaszolt üveget, és gyönyörködve nézte.

– Illatszer? Nékem? Clare elpirult.

– Ez egy különleges recept, melyet néked és csakis néked állítottam össze, uram. Remélem, kedvelni fogod.

Gareth óvatosan kihúzta a dugót, és az üveg fölé hajolt, hogy beszívja az illatot.

– Várj! Majdnem feledtem megkérdeni, uram, nem szoktad-é rosszul érezni magadat a fekete ürömtől vagy a mentától vagy a szegfűszegtől vagy más ilyesmitől.

– Nem én. Miért kérded? Clare megkönnyebbült.

– Semmi különös. Csak ismertem valakit, ki egyáltalán nem bírta a fekete ürömet.

– Én igen kellemesnek találom. – Mélyet szippantott. – Ez a keverék nagyon, de nagyon finom, asszonyom.

– Csakugyan szereted?

– Csakugyan. – Megint szippantott egyet. Olyan illata van, mint az üde pirkadatnak és a tengernek, melyek mindig nagy gyönyörűségemre voltak. Ruhásládámban fogom tartani.

– Örülök, hogy tetszik. Nem minden férfi ad rá, hogy köntösének és alsóruhájának jó szaga legyen.

– Korábbi foglalatosságom miatt számtalan oly szagot kellett beszívnom, melyet szívesen felejtenék. Ez illat majd elfedi őket.

– Mily szagokat kellett elviselned, míg latrokat úztél?

– Ha múltamra gondolok, felperzselt tanyák és halott emberek dögletes bűzét érzem. E szagról mindig tudtam, hogy elkéstem. Már csak annyit tehettem, hogy üzőbe vettem azokat, kik ezt a bűzt hagyták maguk után.

– De borzasztó ez, uram. Nem is csoda, ha annyira szerettél volna saját hajlékot.

– Rád gondolok majd, ahányszor beszívom ez illatot – mondta csendesen Gareth.

– És Desire-re, uram, új otthonodra.

– Természetesen gondolni fogok Desire-re is. – Fürkészőn nézett az asszonyra. – Volt valami különös oka ez ajándéknak?

– Semmi, uram – mondta Clare. – Csak a szokásos.

– A szokásos? És mi legyen az?

– Hogy mutassam tiszteletemet, természetesen.

– Tiszteletedet?

– Azt. Mi más okból adna egy feleség ajándékot urának?

– Jó kérdés, asszonyom.

– Dallan, segíts Ranulfnak összehajtogatni a sátrat! Dallan ugrott egyet, mintha belecsíptek volna.

– Igenis, uram.

Gareth elkomorodva nézte, miként rohan a dalnok, hogy segítsen Ranulfnak elcsomagolni a sárga-fehér csíkos sátrat.

Valami baj volt.

A vásár utolsó napján, kevéssel dél után vette észre, hogy a fiú megváltozott. Járásából kikopott a vidám hetykeség, és lelkesedése lehervadt a fegyvernökség iránt. Mintegy varázsütésre foszlottak szét pár kurta óra alatt, és csüggeteg szorongás lépett helyükbe. Nyomasztó töprengés lett úrrá rajta. Összerezent, ha szóltak hozzá. Továbbra is teljesítette Gareth parancsait, ám elröppent derűs buzgalma, melyet azóta árasztott magából, hogy hűséget esküdött új urának.

Gareth úgy vélte, érti, mi baja. Azt már kevésbé tudta, mit tegyen. Nem értett a szerelmi kórság kezeléséhez.

Megvárta, míg berakodnak a csónakokba, hogy visszatérjenek a szigetre, azután félrehívta Dal lant.

– Rosszul csináltam valamit? – dörgölte idegesen ruhájába kezét a fiú.

– Nem, csak beszélni akarok veled.

– Igenis, uram. – Dallan engedelmesen elindult. Gareth azon törte a fejét, hogyan közelíthetné meg legtapintatosabban a kényes kérdést.

– Sok éneket mondtál a szerelemről, dalnok, de talán-tán nem tudsz eleget e tárgyról.

– Parancsolsz, uram? Gareth megköszöri a torkát.
– Az első kóstoló a szenvedélyből ugyanúgy felzaklatja a férfit, mint mikor először kóstol bele a háborúba. Mindkettő hatalmas a maga módján, és megvan ama tulajdonságuk, hogy egy időre másképp látod tőlük magadat és a világot.

Dallan udvariasan és értetlenkedve nézte. Gareth sóhajtott, és még egyszer nekiveselkedett.

– Tudom, azt hiszed, beleszeretél szép Alisonodba. Bizonyára elszomorít, hogy meg kell válnod tőle.

– Hiányozni fog – komorodott el Dallan.

– Igen, ez érthető, mindazonáltal...

– De nem vagyok szerelmes belé.

– Nem?

– Nem. Kellemesen múltunk együtt az időt, de megmondtam néki, hogy én még nem szerethetek asszonyt.

– Előbb vinnem kell valamire, és csak azután gondolhatok ily dolgokra.

– Ahá! – Gareth mérhetetlenül megkönnyebbült. – Rendkívül érett álláspont a korodhoz képest. Le vagyok nyugözve józan eszedtől. Ismertem náladnál kétszerte idősebb embereket, kik bolondot csináltak magukból egy szoknya miatt. Nem volt szép látvány.

– Csak ezt akarta mondani kigyelmed?

– Csak ezt. Szaladj, segíts becsomagolni a sátrakat.

– Igenis, uram.

Nézte, hogy fut oda Dallan a többiekhez. Rosszul ítélte volna meg a kedélyállapotát? Lehet, hogy kizökkent testnedveinek egyensúlya? Az ilyen kór halálos lehet. Ismert egyszer egy embert, akire oly végzetes hatást gyakorolt testnedveinek kiegyensúlyozatlansága, hogy végül megölte magát. Elhatározta, hogy szemmel fogja tartani leendő fegyvernökét.

Három nappal később Clare az asztalánál ült, és a pennája végét rágta. Legújabb receptjét fogalmazgatta magában. Kemény dió pontosan szavakba önteni, mely fokozatok szerint kell elegyíteni az alkotóelemeket, hogy megkapjuk a kívánt eredményt. Átolvasta, amit eddig írt.

Öntsél vizet egy serpenyőbe, és tedd a tűzre. Mikor a serpenyő áthevült és a víz csendesken buzog, végy derekasan a legjobb rózsalevélből, és tedd a serpenyőbe.

A derekasan elég pontatlannak tűnt. Helen apátnő azt tanácsolta, hogy mindig legyen nagyon szabatos, ha receptet ír.

Kitörölte a „derekasan”-t, és beírta a helyére: „két marékkal”.

Egyetlen, parancsoló koppantás után kinyílt az ajtó, és bejött Gareth. Az a könyv volt a kezében, amelyet Clare apja írt.

– Van nekünk itthon kénünk, Clare?

– Van, uram. Apám derekasan tartalékolta belőle, más egyéb elementumokkal együtt. Az arab traktátusokban sűrűn szerepelnek ként is tartalmazó receptek.

– Apám többször emlegette, hogy szeretne kísérletezni véle. Engem magamat sose érdekelt. Nem szívelhetem a szagát.

– Remek, remek. Majd utánanézek. – Összevont szemöldökkel böngészte még egy darabig az olvasmányt. – A faszén nem gond. Könnyű csináltatni.

– Találtál valami érdekeset?

– Apád néhány fölöttébb különös keleti receptet írt össze ebben a könyvben.

– Olyanokat, melyekhez kén szükséges?

– Aha. Majd később kipróbálom őket. – Összecsukta, és a hóna alá csapta a nehéz kötetet.

– Mit mívelsz?

– A magam könyvén dolgozom.

– Á, igen. Az illatszeres receptékn. – Gareth végigfuttatta tekintetét a dolgozószoba polcain sorjázó köteteken. – Majdnem annyi könyved van, mint a kolostornak.

– Nagyon büszke is vagyok rá. Természetesen a legtöbbjét apám gyűjtötte össze, de egyet-kettőt magam szereztem. Különösen ennek örülök, amelyet az ainsleyi Helen apátasszony írt. A legtudósabb fűvészkönyv, mit sűrűn használok magam is.

– Az ainsleyi Helen apátasszony? – ismételte férje különös^ fahangon.

– Ő. – Clare büszkén mosolygott. – Ki oly kegyes volt, hogy válaszolt levelemre.

– Te egy apátnővel levelezel?

– Egész rendszeresen. Felbecsülhetetlenül értékes tanácsokat szokott adni a növények tulajdonságairól. Egyébként rövidesen ideérkezik látogatóba.

– Ide? – lepődött meg a férfi. Clare bólintott.

– Úgy izgulok! Ma reggel üzent Margaret priorissza, hogy bármelyik nap számíthatok Helen apátnőre. Te is megismerheted, uram. Bizonyosan a kastélyban fog megszállni, mint mikor utoljára járt itt. Fölötte igen nagy megtiszteltetés!

– Az. – Gareth letelepedett az ablakmélyedésbe. – No-de ez most nem tartozik ide. Egyelőre Dallanról szeretnék beszélni véled.

– Miért? Azt hittem, elégedett vagy leendő fegyvernököddel. Légy véle türelmes. Idő kell néki.

– Jól és készségesen végzi feladatait. Nem ez a baj. Fokozódó mélakórja aggaszt.

– Tudom, mire gondolsz. Fölöttébb nyugtalanító. Már majdnem olyan rossz, mint mikor ideérkezett Desire-re. Egy időben feltűnően megjavult, de a vásár óta megint eluralkodni látszik rajta a gyötrő szorongás.

– Te mit tudsz Dallan életéről?

– Keveset. Fattyú, mint te is tudod. Azt állítja, előkelő ember házában nevelkedett, ahol gyanúm szerint nem bánhattak véle valami jól.

– Ez minden? Clare eltűnődött.

– Azt hiszem, ennyi. Sose emlegeti a múltját.

– S az embert, ki fölnevelte?

– Azt se. Úgy érzem, jobb szeretné feledni mindkettőt.

– Talán nem tudja, bármint erőlködjék.

– Vannak dolgok, melyeket nem lehet elfelejteni.

– Igaz. Ám a férfi, ki nem bír felejteni, tanuljon meg bánni ördögeivel, kik marcangolják.

– Légy türelmes véle, uram. Oly kevés ideje van még itt nálunk.

– Engem ama hirtelenség nyugtalanít, mellyel ez az új mélakóros roham eluralkodott rajta. Víg és nyájas volt a vásárban, egészen az utolsó napig. Először azt hittem, szerelmi bánattól szenved.

– A kis Alison? – mosolygott Clare.

– Igen. Beszéltem a fiúval, de ő azt állítja, nem kapta meg a kórságot. Hála legyen a szenteknek. A legcsekélyebb fogalmam sincs róla, miként lehet gyorsan kúrálni e nyavalyát, és doktort se ismertem, ki sikerrel birkózott volna meg véle.

– Mintha mondtad volna egyszer, hogy jómagád évek óta nem veszködtél ily dologgal.

– Nem én – vontam meg vállát a férfi. – A szerelmi kórság poétáknak és szamaraknak való.

– Csakis.

– Férfiember az én állapotomban nem engedhet meg magának ily nyavalyát.

– És miért nem, könyörgöm? Mit árthat?

– Mit? – komorodott el Gareth. – De hisz ez nyilvánvaló. Ez a legveszélyesebb hagymáz. Tönkreteszi az ép ítéletet és a józan ész.

– Persze. Nem is tudom, mi jött rám, hogy ily oktalanságot kérdeztem. Akkor térjünk vissza Dallanhoz. Mit javasolsz?

– Kétségtelenül az lenne a legjobb, ha kapna valami feladatot, amin törhesse a fejét, és ne azon töprenkedjék, ami kínozza.

– Kitűnő terv, uram. Már megfigyeltem, miként söpörnek félre az emberek sürgetős kérdéseket fölöttébb nagy ügyességgel, hogy más tárgyakkal múlassák magukat.

– Mondtam volna valami sértőt, asszonyom? – vonta fel a szemöldökét Gareth.

– Távol légyen – nyugtatta meg mézédeseen Clare.

– Mit gondolsz, mivel lehetne sikeresen elterelni Dallon gondolatait arról, bármi legyen is az, mi megbontja testnedveinek egyensúlyát és mélakórt idéz elő?

A férje belepillantott a könyvbe.

– Talán megkérem, hogy segédkezzék kísérletezmem a kénnel és a faszénnel.

– Szerintem ez nagyon fogja érdekelni – mondta fellobbanó kíváncsisággal Clare. – Majd szólj, mikor bemutatod, mire jutottál, uram. Magam is szeretném látni, noha nem nagyon kedvelem a kénbűzt.

– Megüzenem, ha elkészültem a kísérlettel. – Azzal fölállt az ablakfülke üléséről, könnyedén szájon csókolta az asszonyt, és az ajtó felé indult.

Clare utánanézett. Beszélgetésükre gondolt, és egy pillanatra őt is megcsapta a mélabú. A szerelmi kórság poétáknak és számaraknak való.

S nem volt sem poéta, sem számar, de igencsak tartott tőle, hogy szerelmi kórságtól szenved, és nem volt ínyére, hogy egyedül kell betegeskednie.

Két nappal később megint az asztalánál ült, amikor mennydörgést hallott az udvarból.

Riadtan pattant föl, és az ablakhoz sietett. Összeszaladt a szemöldöke, amikor látta, hogy egyetlen viharfelhő sincs a láthatáron.

Értetlenül nézett le az udvarba. Valaki ordított. Egy szolgálólány visított. A pallérok abba hagyták a munkát az új falon. Riadt emberek rajzottak elő az istállóból. Ló nyerített, rémülettől megbokrosodva. Veszettül kotkodáló tyúkok szaladgáltak az udvaron.

Aztán kövér füstfelhők gomolyodtak elő apja műhelyének ablakán. Felpattant az ajtó, és két alak tántorgott ki a napfényre. Gareth és Dallon volt az, hamutól szürkén.

Clare megpördült, kiviharzott a szobából, és meg sem állt, amíg le nem száguldott a torony lépcsőjén.

– Gareth! Nincs semmi bajod, uram? – süvöltötte, kimentve a csarnok elé. Szúrós kénzag facsarta az orrát.

Dallon bágyadtan mosolygott. Kábának tűnt, de sértetlen volt.

Gareth fogai diadalmasan villogtak szürke álarcában.

– Működött!

– Szent Hermioné hálóköntösére! – pihegte Clare. Férje odafutott hozzá, és fölnyalábolta.

– Mi működött?

– Apád egyik kénes receptje! – Megpörgette a levegőben, és úgy kacagott, hogy visszhangzott belé az udvar. – Működött, Clare. Tényleg működött!

– Azt látom. De mire lehet használni a kénes kevercsét?

– Egyelőre fogalmam sincs. A fontos az, hogy a recept jó.

Clare fölneézett a mocskos, vigyorgó arcba, és hirtelen jött megértéssel elmosolyodott. Gareth mámoros volt a fölfedezés izgalmától. Hányszor érezte ezt maga is, noha kevésbé látványos formában!

– Bizony, uram. Recepted valóban működött. Netán alkímiára kéne adnod a fejed.

– Feltétlenül sokkal érdekesebb, mint latrokra vadászni, mit egykor mívelék.

Clare csukott szemmel próbálta kizárni gondolataiból a kőművesek szerszámainak csörömpölését és a munkások rikkantásait. Odakint sebesen és fülhasogató ricsajjal haladt a kastély új kőfalának építése.

Csak este, miután a seaberni pallérok letették a munkát, szállt le megint az áldott csönd. Clare abban reménykedett, hogy hamarosan befejeződik az építkezés.

Belenyúlt a padon álló fazékba, vett egy marékkal az új keverékből, és az orrához emelte a szárított füveket virágokat. Az üröm Coleville-i Raymondot juttatta eszébe. Annak könnybe lábadt tőle a szeme, tüszögött és levegő után kapkodott.

Arra a napra gondolt, amikor illatszeres golyót ajándékozott neki, amelybe fekete ürmöt is töltött más fűszerekkel és virágokkal együtt. Az volt az egyetlen alkalom, amikor dühösnek látta Raymondot.

– A Megváltó vérére, elvidd innen ezt a szagosítót! – tajtékzott. – Biztosan fekete ürm van benne. Miben sántikálsz? Meg akarsz ölni?

Clare elrémült. Dehát honnan tudhatta volna, hogy a férfi nem bírja az ürmöt? Nem győzött mentegetőzni, míg eltüntette az illatszeres gömböt, Raymond pedig azonnal visszaváltozott megszokott elragadó önmagává, és nem beszéltek többé a dologról.

Elkomorodott. Miért jutott ez eszébe éppen ma? Nem sokat gondolt Coleville-i Raymondra, amióta Gareth betette a lábát Desire szigetére.

Igazság szerint ezekben a napokban nehéz is lett volna más férfiemberre gondolnia a férjén kívül. Gareth túlságosan hatalmas volt, túlságosan parancsoló, túlságosan érdekes, semhogy helyet hagyott volna másoknak felesége gondolataiban. Törpének és meglehetősen köznapinak tűnt mellette minden férfi, főleg az az emlékké fakult ember, aki valamikor hazudott neki.

– Clare! – Joanna tűnt fel a műhely nyitott ajtajában, és bekukkantott az árnyékba. – Itt vagy?

– Itt, Joanna. – Visszaejtette a szárított növényeket a fazékba. – Valami baj van?

– Nem, csak azért jöttem, hogy nézd meg a legújabb hímzésmintámat. Szerintem igen csinosan festene a nagyobb vánkosokon. – Odamutatott egy jókora darab vásznat, hölgye előtt térdeplő lovag vázlatos rajzával. A párocska valami lugasfélében enyelgett.

– Csodaszép, Joanna. Az ilyen ábrándos jelenetek fölöttébb kapósak. És mi az a teremtmény ott a háttérben?

– Egyszarvú – hajtogatta össze elégedetten a kelmét Joanna. – A londoni dámák rajonganak az egyszarvúkéért. Akkor, ha jóváhagyod, nekiültem a falusi asszonyokat és az apácákat, hogy tüstént kezdjenek el dolgozni az új vánkoson.

– Remek.

– Jó sokkal el akarunk készülni, hogy Szentivánskor legyen mibe töltogetni szárított növényeidet és virágaidat.

– Legalább ez a szállítmány célba fog érni. Lord Garethnek gondja lesz rá.

– Hát az bizonyos, hogy az Ördög meg szolgálja a kenyerét. Vajon itt marad nálunk a télen?

– Mit?! Hát persze, hogy vélünk marad! Most már ez az otthona. Miért menne el?

– A férfiak el szoktak menni, amint gondoskodtak jószágaik védelméről és az örökösről. Most, hogy férjhez mentél, Desire biztonságban van Nicholastól meg a többi tilosban járó úrtól.

– Igaz, de mi lesz a rablókkal, kik állandóan fenyegetik szállítmányainkat? – Clare meg volt döbbenve, és furcsán összeszorult a szíve.

– Lord Gareth vélhetőleg el tudja intézni, hogy néhány fegyverese itt maradjon a szigeten, vigyázni a szállítmányokra. – Joanna sóhajtott. – Gondolom, Sir Ulrich is elmegy véle együtt. Kár. William nagyon kedveli. A testgyakorlásnak valóban üdvös hatása van a fiamra, úgy ahogyan Lord Gareth megjósolta.

– Ugye, nemcsak a kis William kedvelte meg Sir Ulrichot? – kérdezte gyöngéden Clare.

– Joanna elpirult.

– Annyira látszik?

– Annyira. És ő szintúgy kedvelni látszik téged. Joanna a füves-virágos fazekat tanulmányozta.

– Azt mondja, szeret.

Boldog Joanna, gondolta Clare. Ez jóval több, mint amit Gareth valaha is mondott öneki.

– Tegnap este megcsókolt. – Egy pillanatra fölnézett barátjánőjére. – Most értettem meg, hogy a szerelem ugyanoly öröm lehet a nőnek is, mint a férfinak.

– Igaz. Bár föltételezem, hogy csak az igazi férfival. Joanna lerogyott egy zsámolyra, és összekulcsolta ölében a kezét.

– Nagyon magányosak leszünk itt, ha elmennek, úgy-é?

– Nékem Lord Gareth egy szót se szólt távozásról.

– Tudod, mily ritkán beszélnek meg terveiket a férfiak az asszonyokkal. Bátyád talán nem volt mindig fél lábbal kívül az ajtón, mire méltóztatott közölni véled szándokát?

– Ő igen, de Lord Gareth más.

– Férjed még mindig abban a szakaszban tart, amikor mulatságát leli benne, hogy kényeztesse a feleségét, de ez hamarosan megváltozik-mondta szomorúan Joanna.

– Mindig meg szokott változni.

Clare-nek görcsbe rándult a gyomra. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy Gareth elmenjen, épp most, mikor kezdenek ismerkedni, szólani egymással. Épp most, mikor kezdi remélni, hogy talán ő is tud majd szerelmet ébreszteni a férjében.

– Ezt én rögtön tisztázom – indult el az ajtó felé.

– Hová mész?

– Megkeresem a férjemet. Beszélni akarok véle. – Most sok a dolga – komolyodott el Joanna.

– Micsoda?

– Azt hiszem, a szélmalom reparálását ellenőrzi. Az egyik vitorlát ki kell cserélni.

– Ez csak egy perc.

A szélmalom az udvar túlsó végében állt, mozdulatlan vitorlával. Emberek ácsorogtak mellette, köztük Gareth és Ulrich. Komor ábrázatukból ítélve akárha nyitott sírt álltak volna körül.

Clare-nek átsuhant az agyán, hogy azért vágnak-e ily gyászos ábrázatot a férfiak törött gépezetek láttán, mert mélyebb hatást akarnak gyakorolni egymásra, vagy tényleg aggasztja őket az elvégzendő javítás?

– Uram! – álli meg néhány lépésre a férfiúi seregléstől.

– Beszélni kívánok véled!

Gareth vonakodva elszakította tekintetét a tépett szélvitorlától.

– Később, asszonyom. Láthatod, hogy dolgom van.

– Ez nagyon fontos! – Tudta, hogy a kiseded tömeg minden tagja a fülét hegyezi. – Csak egy perc!

– Hát ha olyan fontos, akkor rendjén vagyon. Odabiccentett Ulrichnak.

– Folytasd a munkát. Mindjárt jövök.

– Igenis, uram. – Ulrich rosszul palástolt mosollyal fordult vissza a lifegő szélvitorlához.

Gareth néhány lépéssel ott termett a felesége mellett.

– Nos, Clare? Mi az a sürgetős, ami nem várhat? Clare hirtelen nevetségesnek érezte magát. Ezt a kérdést azonban föl kell tennie.

– Csak azt szerettem volna tudni, hogy szándékszol-é elmenni Desire-ről a közeli jövőben.

– Elmenni?

– Igen. Vannak itt, kik úgy sejtik, hogy el fogsz menni, mihelyt biztonságba helyezted jószágaidat, engem pedig anyává tettél. Tudni szerettem volna, hogy ez-é szándékos.

– Várandós vagy? – meredt rá Gareth.

– Izé, nem. – Megköszöri a torkát. – Legalábbis nem hiszem, hogy az lennék. Nem erről akarok beszélni, Gareth. Azt kérdezem, tervezed-é, hogy itt hagyod a szigetet.

Gareth szája vészjóslóan elkeskenyedett.

– A kutyafáját, ez nem a megfelelő pillanat a téma megvitatására. Most azt a bestye szélmalmost akarom megreparálni.

– Fontosabb a malom, mint jövőd, uram? Gareth a hajába túrt.

– Mi a csuda ütött beléd, hogy elrángigálsz és ilyeneket kérdezel?

– Ne törődj velem, uram. Te csak felelj. Tervezed-é, hogy hamarosan elmész?

– Netán azt akarod, hogy menjek?

– Nem, uram. őszintén szólva, inkább nagyon is hasznosnak vélem, hogy itt légy, és nem vágyom látni távoztodat.

– Hasznos vagyok?

– Úgy van, uram. Hasznos.

– Miben?

– Nos hát, nagyszerűen megreparáltad a masinát, mellyel a rózsából és a fahéjból sajtolom ki az olajat. Most már tökéletesen működik.

– Köszönöm – szúrta a fogain keresztül Gareth. – Örülök, hogy meg vagy elégedve szolgálataimmal.

Clare megértette, hogy a férje dühös. Ő is megharagudott.

– En csak azért akarom ismerni terveidet, hogy azokhoz tarthassam magam. Oly nagy kérdés ez?

Gareth hűvös, elutasító pillantással mérte végig.

– Nem szándékszol elhagyni Desire-t addig, míg apám nem szólít. Mint hűbérese, minden évben, ha kéri, meghatározott napokig tartozom szolgálni Thurston of Landryt. Te szintoly jól tudod ezt, mint én.

– Én nem vagyok ostoba, uram, és nagyon jól értem, mit mondasz. Nem kötelességedet firtatom, hanem a tulajdon terveidet kérdeztem.

– Terveim pillanatnyilag arra irányulnak, hogy a lehető leghamarabb megreparáljam azt a kutyautó malmot. Azután szeretnék utánanézni, mint haladnak a pallérok. Ha ezzel végeztem, visszavonulok műhelyembe, és folytatom a kísérleteket. Elegendő válasz ez kérdésedre?

– Akkor tényleg nem tervezed, hogy elmegy Desire-ről?

– Nem.

– Szavadat adod rá?

– Szavamat.

Clare próbálta nem mutatni, mennyire megkönnyebbült.

– Nagyon helyes, csak ezt akartam tudni. Gareth csípőre tette a kezét.

– Ha elégedett vagy, asszonyom, úgy visszatérhetek-é a szélmalom vitorlájához?

– Természetesen. Bocsásd meg, ha zavartalak munkádban.

– Clare!

– Tessék?

– Azt mondták, hogy a falusiak ingyen használhatják malmodat.

– Így van. Tudomással bírok róla, hogy sok földesúr megfizeteti parasztjaival az őrletést, de énnékem nincs reá szükségem. A falusiaktól kapjuk a lisztet, amire szükségünk van a kastélyban, úgyhogy szerintem ez így becsületes.

– Aha.

– Remélem, uram, nem akarsz bevezetni, hogy pénzért öröljük meg pórjaim gabonáját? – sandított rá gyanakodva Clare.

– Nem, asszonyom. Ebben a családban néked van érzéked az üzlethez. Ha te ezt így tisztességesnek tartod, ki vagyok én, hogy véled ortályozzam?

– Érzékem az üzlethez? Igen, mindig is mondták. – Fanyarul pillantott a férfira. – Úgy tűnik, mindkettőnknek megvagyon a maga haszna, uram.

– Férfi nem kívánhat hasznosabb hitvest, mint aminő te vagy, asszonyom – csillant föl Gareth szeme. – Most pedig, könyörgöm, bocsáss meg. Ideje, hogy visszatérjek a dolgomhoz. – Megfordult, és visszasietett a malomnál ácsorgó csoporthoz.

Clare bánatosan nézett utána egy kurta pillanatig. Hasznos.

Világéletében hasznos volt. Hasznos volt az anyjának, aki hurcolta vállán a birtok terhét, miközben tudásra szomjazó ura odaát lebzelt a kontinensen.

Hasznos volt szórakozott, könyvmoly apjának, aki jobban szerette a párizsi és spanyolhoni tanulmányokat a férji, atyai és földesúri állapottal járó kötelességeknél.

Hasznos volt a fivérének, aki mohóbban vágyott a lovagi tornák izgalmára és dicsőségére, mint örökségére.

Hasznos volt Coleville-i Raymondnak, aki csekély enyelgésre vágyott, szórakozásra a tanulmányok szünetében.

Seaberni Nicholas is úgy képzelte, hasznos feleség lesz belőle, ki degeszre tömi zsebeit.

Hasznos Thurston of Landrynek, aki magasra taksálja Desire jövedelmét.

És úgy látszik, hasznosnak véli az Ördög is.

Nem volt szívderítő gondolat, Clare azonban attól félt, hogy van, ami rosszabb még a hasznosságnál is. Például olyan férfiba belészeretni, aki haszontalanságnak tartja a szerelmet.

Aznap délután Clare végre időt szakított magának, hogy fölkapaszkodjék a toronybéli dolgozószobába. Mikor a lépcső tetején sietve megkerülte a sarkot, egyenesen beleszaladt a dalnokba.

– Hoppá! – hőkölt vissza.

– Esedezem, bocsáss meg, Lady Clare! – Valami lobbant Dallon szemében, ami több volt meglepetésnél; lehetett félelem is.

– Mit mivelsz itt, Dallon? Azt hittem, Lord Garethnek segédkezel a kísérletekben.

– Bocsáss meg, úrnőm! – Dallon nyugtalanul pillogott végig a folyosón, azután tekintete visszatért az asszonyhoz. – Nem hallottalak a lépcsőn.

– Dolgozószobámba megyek.

– Ó! – Dallon a ruhájához dörgölte tenyerét. – Nem ütöttelek meg?

– Ne aggódj! – Elkomolyodott. – Valami baj van, Dallon?

– Nem, asszonyom.

– Csakugyan? Mind lehangoltabb vagy a tavaszi vásár óta. Biztos, hogy nem a szép Alison után epekedel?

– Alison után? – Dallon zavarba jött egy pillanatra. – Nem, úrasszonyom. Nem epekedem.

– Biztos?

– Igenis, asszonyom. Egészen biztos.

– Akkor talán valami máson örlódsz?

– Dehogy, asszonyom. – Dallon tétovázott, aztán kihúzta magát. Szomorú, szinte kétségbeesett fény gyúlt a szemében. – Lady Clare, én még sose köszöntem meg néked irántam való nagy jószágodat. Most szeretném megtenni.

– Nékem kellene köszönetet mondanom, Dallan – mosolygott Clare. – Felvidítottad itteni életünket szép zenéddel és költeményeiddel. És azt is tudom, hogy Lord Gareth ugyancsak meg van elégedve műhelybéli segítségeddel.

– Uram nagyon bölcs – suttogta Dallan. – És te is, úrnőm. Megtiszteltetés, hogy néktek szolgálhattam.

– Köszönöm, Dallan.

– Esedezem, bocsáss meg, asszonyom – mondta halkán a fiú. – Most el kell mennem. Őlordsága vár.

– Akkor futás. Estebédnél találkozunk.

– Isten áldjon, úrnőm. És még egyszer köszönöm irántam való jószágodat. Nem érdemlem meg.

– Szamárság, dehogynem érdemled.

Végigment a dolgozószobájához vezető folyosón. Már lépett volna be az ajtón, amikor megtorpant. Hátrafordult és visszanézett. Dallan őt figyelte mérhetetlenül szomorú tekintettel. Clare megnyugtatóan még egyszer rámosolygott, azután belépett a szobájába, és becsukta maga után az ajtót.

Odaült az asztalához, és tenyerébe támasztotta az állát. Sokáig tűnődött azon, hogyan hálálkodott Dallan az ő jószágáért.

– Roppant különös volt, Gareth – mondta aznap este, mikor egyedül maradtak a hálószobában. – Mintha búcsúzott volna tőlem.

– Ki búcsúzott? – Gareth föl se nézett a vaskos fóliánsból. Clare apja jó munkát végzett, amikor latinra fordította az arab szöveget, de nem volt képzett íródeák. Garethnek véres verejtékkal kellett fejtegetnie az elemekről szóló traktátus szavait.

Noha napközben derűs volt az idő, estére jobban lehült, mint ilyenkor szokott. Vidáman pattogott a tűz a hálószoba kandallójában. Odakint szél huhogott, viharosnak ígérkezett az éjszaka.

– Dallan. Uram, idefigyelsz egyáltalán?

– Persze, hogy figyelek. Mindig odafigyelek, amikor beszélsz, asszonyom. Nem otthagytam ma is a malmot, csak hogy terád figyeljek? – Összehúzott szemmel silabizált egy macskakaparásos szót. Nem tudta kibogozni, hogy pára-e vagy póre. Párának kell lennie. A póre itt értelmetlen. A heves hőtől felforr a folyadék és pára fejlődik, mely visszaváltozik folyadékká...

– Szóval mindig idefigyelsz rám? Akkor most mit mondtam?

Gareth elmerült a tűz, a föld, a víz és a levegő bonyolult tulajdonságaiba.

– Valami olyasmit, hogy Dallan búcsút mondott neked. #

– Úgy látszott, mintha búcsút mondana. Akárha távozni készülne Desire szigetéről.

– Már mondtam, hogy nem óhajtok távozni a szigetről.

– Nem te, uram. Dallan. No látod? Tudtam én, hogy nem figyelsz ide.

Gareth nem viaskodott tovább az arabról fordított értekezéssel. A tűz felé nyújtotta lábait, hátradőlt a székben, és Clare-t nézte. Attól, ahogy ott ült, térdén a könyvvel, okos arcán mély aggodalommal, Gareth nyomban elfelejtette az elemeket.

A feleségem, gondolta ámulattal. Még mindig nem bírta elhinni, hogy ez a nő az övé.

Sötét haja csillogott a lángok fényében, bőre akár a tejszín. Drágakő-szeme komolyan szegeződött Garethre, arra gondolt, mennyire föl tudja gyújtani ezt az asszonyt az ölelésben, és nyomban elkezdett merevedni. Mindig ez történt, ha elképzelte meztelenül a karjaiban.

– Mi ebben a rossz? – kérdezte.

– Attól félek, hogy még mindig valamely szörnyű gondolat marcangolja. Jobban szorong, mint valaha. Méla kórja sem javul.

– Aha. – Gareth a tűzbe bámult. – Különös legény. Ulrich is aggódik miatta. A kis William beleszaladt ma délután, épp mikor kijött az egyik pervátából, és tele volt könnyekkel a szeme.

– Dallon sírt? De miért?

– William, mint Ulrichnak elmondta, ugyanezt kérdezte tőle, ám Dallon letorkolta, hogy semmi köze hozzá.

– Hát ez borzasztó. Dallon nem fogja elmondani, mi örli. Mit tanácsolsz, mit cselekedjünk, uram?

– Semmit sem tehetünk azonkívül, hogy rajta tartjuk a szemünket. Ulrichnak majd gondja lesz rá.

– De miért? Attól félsz, kárt tesz magában?

– Meglehet. A mélakór sajátságos és időnként veszedelmes állapot.

– Ez roppant nyugtalanító, uram.

– Ma éjszaka ne edd magad rajta. Mondtam már, hogy Ulrich majd szemmel tartja a legényt. – Visszamerült a könyvbe. – Clare, van nekünk itthon kénesőnk⁴?

– Igen, uram, apámnak volt valahol. Van valami ötleted, hogy ki ölhetette meg Beatrice-t?

– Nincs.

– Még mindig úgy hiszed, hogy a könyvlopáshoz lehetett köze?

Gareth a hatalmas robbanásra gondolt, amit a kén és a faszén elegyével idézett elő.

– Csak most jöttem rá, mily hatalmas titkok rejlenek ez ősi írásokban, melyeket apád lefordított.

– Ez kétségtelenül igaz, ám a zárdai könyvtár kötetei nem Keletről származnak. Többnyire angol fűvészkönyvek és egyháztörténeti munkák. Bizonyára egy sem rejt oly titkot, melyért érdemes lenne gyilkolni.

– És ha a tolvaj nem tudta, mit fog ott lelteni? – húzta végig Gareth az ujját az egyenetlenül vágott pergamenlapok élén. – Ha azt hitte, valamely drága kincsre bukkan az egyik könyvben?

– Mely titok volna az?

– Talán a csodaszer, mely arannyá változtatja a közönséges fémeket.

– Áh, az! – mondta lenézően Clare. – Az alkimisták számolatlan évek óta kutatnak utána. De apám mindig azt mondta, hogy nincs is olyan.

Kevéssel pirkadat előtt kopogtattak az ajtón. Gareth fölriadt nyomasztó, zűrzavaros álmából, amelyben alkimista receptet próbált elolvasni egy könyvben, de még mielőtt kibetűzhette volna, a szavakat elöntötte a vér.

Rögtön felébredt a kopogtatásra, szeméből kiröppent az álom. Rég beidegződött mozdulattal nyúlt le az ágy mellé, és markolta meg a Pokol Ablakát.

– Mi az? – dűnnyögte Clare álmosan. – Mi baj?

– Valaki van az ajtóban. – Félrerántotta az ágy függönyét, és karddal kezében az ajtóhoz trappolt. – Ki az?

– Ulrich, uram.

Gareth ajtót nyitott. Kezében gyertyával Ulrich állt a folyosón. Tetőtől talpig fel volt öltözve.

– Ne haragudj, hogy zavarlak – pillantott Garethre, ki a kardot leszámítva anyaszült meztelen volt.

– Mi a baj?

– A dalnok, mint előre mondtad, valóban elhagyta a kastélyt.

– Dallon? – lesett ki két súlyos függönyszárny között Clare. – Te azt mondtad, hogy el fog menni?

Gareth nem figyelt oda.

– Üres kézzel távozott?

– Nem tudom. Azonban Lady Clare dolgozószobájának ajtaja résnyire nyitva áll.

– Úgy. Hát mégis hajlik az árulásra – mondta halkan Gareth.
– Én intettelek, hogy még veszélyes lehet – felelte ugyanolyan halkan Ulrich.
– Valóban. – Készült erre, sőt, várta is, látván, mily különösen viselkedik a dalnok az utóbbi néhány napban. Valami megmagyarázhatatlan módon mégis elszomorította Dallon cselekedete. Akkor szoktuk ezt érezni, ha egy barát méltatlannak bizonyul.

És még ő győzködte magát, hogy kettejüket összekapcsolja a törvénytelen születés közös terhe és a kísérletek iránti érdeklődésük. Nyilvánvalóan tévedett.

– Azt mondtad, hogy ha ilyesmi adódik, magad akarod elintézni. – Ulrich nem nézett az ágy felé.

– Úgy bizony. Felöltözöm. Nyergeltesd az egyik lovat.

– Véled megyek – szólalt meg Clare.

– Vihar tört ki kevéssel ezelőtt, uram. – A jól nevelt Ulrich továbbra sem vette le szemét Garethről. – Kutyavilág van odakint.

– Egyedül megyek – mondta Gareth.

– Nem, uram! – Clare félrerántotta a függönyt. Hálóinge térdig föllebbent, ahogy kipenderedett a magas ágyból. – Megyek véled.

– Tüstént feküdj vissza, asszonyom! – mordult rá a férje. – Nyergeltesd – szólt oda Ulrichnak. – Mindjárt odalent leszek.

– Igenis, uram. – Ulrich kihátrált a folyosóra. Gareth becsukta az ajtót. Három lépéssel átvágott a szobán, és ruhákat kapkodott elő egy ládából.

– Véled akarok menni, Gareth! – Clare kiugrott az ágyból, és rohant a ruhásládájához. – Várj meg!

– Nem. Ezt én intézem. – Befejezte az öltözködést, összezsugorította bőrövét, felkapta törétkardját, és indult kifelé.

– Szerinted miért illant el Dallon ily alattomban? cibálta magára a köntösét Clare.

– Talán mert rálelt a könyvre, melyet elcsenni érkezett ide – felelte a férfi a nyitott ajtóból.

– Mire? Nem bírom elhinni, hogy ily dologra vetemedne!

– Akkor tán azért menekül, mert nem akarja, hogy kérdéseket tegyenek föl néki Beatrice meggyilkolásáról – mondta Gareth, azzal határozott kézzel rácsukta az ajtót elszörnyedt hitvesére.

A ló már odalent várta az udvaron. A szél bömbölése és a villámlás nyugtalanította a heréltet. Táncolt és ágaskodott. Gareth felszökkent a nyeregbe, erős kézzel fogta a kantárt, és az állat rögtön megnyugodott.

– Kaput nyiss! – parancsolta az őrnek.

– Igenis, uram! – rohant Ranulf a kapusház felé.

– Bizonyosan egyedül akarsz menni? – kérdezte Ulrich.

– Én akarom elintézni a trubadúrt. Milyen rég hagyta el a kastélyt?

– Nem egészen fél órája. Elrendeltem, hogy félóránként nézzenek be a szobájába, ahogy parancsolád. Az őr, amint üresen találta, rögtön szólott nékem, én pedig egyenest mentem hozzád.

– Gondolom, nem a kapun távozott, hol az őrök tüstént meglátták volna.

– Meg bizony. Érdekes lenne tudni, hogyan jutott ki észrevétlenül az udvarból.

– Majd ezt is kiderítjük, csak kapjam el. – Vágtába ugratta a heréltet. A nagy ló a nyitott kapu felé dübörgött.

Esősüzkén hasadt a hajnal a szigeten, amikor Gareth lefelé vágtatott a faluba vezető úton. A kikötőbe tartott. A szigetről csak hajóval lehet elmenni. A vízi alkotmányok pedig a falu rakpartjánál horgonyoznak.

A herélt végigrobajlott az úton, el a rétek és elszórt tanyák mellett. Gareth látta a pitymallat fényében a szélben hajladozó virágokat.

Még zárva volt a kolostor kapuja, mikor elnyargalt mellette. Utcán-piactéren sehol egy lélek.

A kikötőhöz érve nyomban meglátta a rakparton a magányos alakot. Köpenye vadul lobogott vékony testén, miközben egy apró csónak kötelével viaskodott. A ladik hányta-vetette magát a kikötő viharkorbácsolta vizén. Jókora iszák hevert a rakpart kőből rakott párkányán.

– Megállj, dalnok! – ordította túl Gareth a szelet. – Mint hűbérurad parancsolom, hogy állj meg!

Dallan rémült arccal pördült meg a sarkán.

– Ne! Engedj elmenni, uram, könyörgök! El kell mennem! Meg fog ölni, ha nem viszem el néki a könyvet!

Gareth leugrott a heréltről, a kantárt egy cölöp köré tekerte, és hosszú léptekkel elindult a rakpart felé.

– Tedd, amit parancsolok, Desire-i Dallan, különben itt és most tudod meg, hogyan szoktam elbánni a tolvajokkal és gyilkosokkal!

– Nem! – A fiú szeme tágra meredt az iszonyattól. Felkapta az iszákot, és beleugrott a sekély, bukdácsoló csónakba.

Elvétette a közepét. A ladik veszedelmesen oldalra billent.

Dallan sikoltott, és a csónakba ejtette a bőr átalvetőt. Kétségbeesetten hadonászva próbálta visszanyerni egyensúlyát.

Még egyet billent a csónak, és ő belezuhant a fortyogó tengerbe.

Gareth futásnak eredt. Épp odaért a rakpart szélére, amikor patkódobogás hangzott fel az úton. Hátranézett, és Clare-t pillantotta meg, aki feléje nyargalt poroszkája nyergében. Csuklyáját hátrafújta a szél, haja az arcába csapzott.

– Mit akarsz csinálni?! – kiáltotta.

– Kihalászom ölebecskédet a tengerből, aztán megtanítom, mely fizetség jár az árulásért.

– Nem szabad bántanod, uram! Bizonyosan megvan a magyarázata viselkedésének!

– Azt lefogadom. És hallani is akarom, mielőtt felkötném.

– Nem, nem kötheted fel! – rikoltotta Clare.

– Miért nem? Általában így szoktam elbánni a tolvajokkal.

Dallan megint sikoltott. Gareth lenézett és látta, milyen kétségbeesetten kapálózik a hullámokban. Nyilvánvalóan nem tud úszni.

Lecsatolta hosszú bőrvétét, végét kétszeresen rácsavarta a csuklójára, aztán áthajolt a rakpart kőpárkányán.

– Kapd el az övem, Dallan!

– Jobb nekem, ha belefúlok.

– Meglehet, de nem fogsz vízbe fúlni. Más terveim vannak véled, hűbéres. Kapd el az övem!

Dallan az öv után nyúlt.

Clare kínosan érezte magát a lángok fényében fürdőszoba vészjósló csöndjében, és tudta, hogy Dallannek még nála is rosszabbul lehet dolga. A fiú rettegett. Mozdulatlanul kuporogtak zsámolyukon, és várták, hogy Gareth szóljon.

Az asszony bátorítóan rámosolygott a dalnokra, ő azonban nem mosolygott vissza.

Gareth semmit se tett, hogy enyhítse a nyomasztó hangulatot. Kényelmesen elterült a kandalló melletti karszékben, és a lángokat nézte, sötét, borús arccal, amely nem ígért semmi jót. Clare kezdte gyanítani, hogy szándékosan nyújtja a feszültséget. Összerezzen, amikor férje végre megszólalt.

– Mi a neve ama másik úrnak, akit szolgálsz, Desire-i Dallan?

A fiú összerázkódott. Szája idegesen nyílt-csukódott, keze reszketett az ölében.

– Uram, könyörgöm, ne kérdezd a nevét! Ha csak kimondom, bajt hozok a szigetre!

– Oly hatalmas úr? – kérdezte szelíden Gareth.

– Igenis.

– Vitéz lovag?

– Igenis.

– Egyszer mesélted, hogy harcolt a Szentföldön.

– Igenis.

– Jobban félsz tőle, mint tőlem? Dallan a kezét bámulta.

– Uram, te nem tehetsz mást, mint felakasztasz. Az én uram ennél sokkal rosszabbra képes.

– Mi rosszabb az akasztásnál, dalnok?

Dallan szeme odavillant az asszonyra. Megnedvesítette ajkát.

– Azt ígérte, hogy megöli úrnőmet, ha elárulom.

– Valóban e szavakat mondta? – kérdezte Gareth háborzongató nyugalommal. – Név szerint fenyegette meg Lady Clare-t?

Dallan vacogott, pedig már melegben volt és szárazon.

– Esküvel fogadta, hogy megöl mindenkit, akit szeretek. És megígérte, hogy utánuk engem fog megölni a legiszonyúbb halállal. Már meg ne haragudjék kigyelmed, de inkább haljak meg kötélen, mint varázslattól.

Varázslattól – ismételte a férfi, mintha ízlelgetné a szót. – Tehát ez az Úr, kitől így félsz, nagy varázsló?

Dallan összekulcsolt kezére szögezte a szemét.

– Igenis. A fekete mágia mágisztere. Át tud menni a bezárt ajtón. El tudja tüntetni a tárgyakat. Ismeri a régiek titkait.

– És eme hatalmas varázslónak, ki át tud menni a bezárt ajtón, és el tudja tüntetni a tárgyakat, egy tizenhat esztendősi sihederre van szüksége, hogy könyvet lopasson egy dámától? Miért nem jelent meg hitvesem dolgozószobájában, hogy maga válassza ki a könyvet, majd pedig eltűnjék, mielőtt bárki megorrontaná ottjártát?

– Uram, én nem ismerem esze járását – mondta kétségbeesetten Dallan. – Sose avat be terveibe se engem, se mást. Nem szokása. A maga feje után szokott menni.

– Egészen pontosan mire utasított? Mit kellett tégy ittléted alatt? – kérdezte Gareth.

– Megparancsolta, hogy jöjjenek ide Desire-re, és szegődjenek el a kastélyba dalnoknak. Azt mondta, barátokozzam össze a ház népével. Azt mondta, várjak, míg jelt ad.

– Tudta, hogy szívesen látnék egy dalnokot? – komorodott el Clare.

– Igenis. Uram... – félbehapta a szót, és riadt, rémült pillantást vetett Garethre. – Mármint előző uram azt mondta...

– Mit mondott? – noszogatta gyengéden Clare.
– Azt mondta – nyeldekelt könnyeit a dalnok –, hogy bárgyú verselményeim bizonyára kedvet találnak előtted, úrasszonyom. Azt mondta, szívesen látsz majd, mert igencsak tetszésedre vannak az ábrándos bugyutaságok.

– Egy dologban igaza volt – mondta Clare. – Itt csakugyan szívesen látunk, Dallon.
– Szívesen láttuk – igazította ki nyugodtan Gareth. – Míg el nem árulta e házat és engem.
– Meg kellett tennem – suttogta Dallon. – El kellett vennem a könyvet. Megparancsolta, hogy ezt tegyem.

– Mikor parancsolta ezt? – kérdezte metsző pillantással Gareth.
– A tavaszi vásárban jelent meg, az utolsó napon. Megkeresett a tömegben, és leírta a könyvet, melyet akar. Azt mondta, ha nem hozom el néki egy héten belül, eltörli a föld színéről e hajlékot és minden lakosát.

– A tavaszi vásáron? Ott volt Seabernben?
– Igenis. – Dallon ismét szipogott. – Házaló alakjában.
– Szóval ezért eresztetted bűnnek a fejed oly hirtelenséggel a vásár utolsó napján – állapította meg Clare.

– Már kezdtem hinni, hogy elfelejtett – suttogta Dallon. – Valóban, az utóbbi két hónapban elhittem magammal, hogy mivel nem tudja hasznomat venni, most már tán szabad vagyok.

– Ezért esküdtél hűséget nékem, Desire-i Dallon? – kérdezte Gareth. – Mert úgy gondoltad, hogy a varázsló feloldott fogadalmad alól?

– Ő sosem kérte hűségeskümet, nem úgy, mint kigyelmed. – Dallon siralmasan bámulta a padlót. Néki én mindig csak cseléd voltam. Cselédétől nem vesznek fegyvernöki esküt.

Clare a könyvet nézte az asztalon.

– Honnan tudtad, hogy apám mely könyvét akarja ellopatni véled a varázsló?

– Pontosán leírta, mikor rám talált a vásárban. Azt mondta, jókora fóliáns, benne számos recept, ügyetlen kézzel írva. Azt mondta, kétségen fölül ott lesz ama holmik között, melyeket Sir Humphrey küldött haza, még mielőtt meghalt.

– Te tudtad, hogy én nemrég ugyanily könyvet tanulmányoztam, mert segédkeztem némely kísérleteimmél – mondta Gareth.

– Igenis, uram.

– Még gondoltam is, mely ritka talentumod vagyon a kísérletezéshez. Fogadni mernék, azért, mert időről időre famuluskodtál varázslód mellett.

– Igenis. – Dallon kínosan nyelt. – Tanított dolgokra, melyeket tudnom kellett, hogy segíthessek bűvárlataiban. Uram, tudni szeretném, ma este fog-é felkötni kigyelmed?

– Miért kérde?

– Nem akarnék feloldozatlanul meghalni. Tudom, hogy semminő kegyet nincsen jogom kérni, de igen hálás lennék, ha papot hívatnál, mielőtt fölakasztasz.

– Szent Hermione irgalmas szívére, Lord Gareth senkit se fog felkötni ma este – vágott közbe Clare. – Ugyebár, uram?

Gareth nem válaszolt. Nézett tovább töprenkedve a lángokba.

Dallon az ajkába harapott, és remegő ujjait bámulta.

– Imádkozom, hogy egy napon meg tudj nékem bocsátani, Lady Clare.

– Ügyet se vess uramra. Harapós kedvében van. Nem fog felakasztani, Dallon.

A fiú úgy nézett rá, mintha úrnője megbolondult volna.

– Uram, volnál oly kegyes kijelenteni, hogy nem fogod felkötni e gyerkőcöt? – fortyant fel türelmetlenül Clare.

– Még fontolgom a kérdést – dünnyögte Gareth.

– Uram, te nagyon is tisztában vagy velem, hogy nem lógatod fel reménybeli fegyverhordozódat. – Clare rámosolygott a suhancra. – Én tudom, Dallan, hogy csak azért vetted el a könyvet, mert engem akartál megtalmozni. És Lord Gareth is tudja.

A dalnok láthatólag nem volt meggyőzve.

– Uram, én tudom, hogy szerinted árulás volt, mit elkövettem. Tiszta szívből kívánom, bár szolgálhatalak volna tovább mint leendő fegyverhordozód. Ám te magad mondtad volt egyszer, hogy egy férfinak mindent meg kell tennie a reá bízottak védelmére. Nékem meg kellett oltalmaznom Clare úrnőt.

– Egy férfi nem szolgálhat két urat, Desire-i Dallan.

– Tudom, uram, hogy nem. Ámde mikor én esküt tettem néked, komolyan azt hivém, hogy szabadon szolgálhatlak. A varázslónak én nem voltam senki, csak egy fiú, kit megvett pár garason. Miután egy időt eltöltöttem Desire-en, oly könnyű volt elhinnem, hogy elfeledett, vagy nincs már reám szüksége. Azt gondoltam, már nem fog eljönni éretem.

Gareth szeme olyan volt, akár a fakószürke füst.

– A varázsló nevét akarom, Dallan.

– Esküszöm, nem merem elmondani! – nézett rá a fiú egy űzött nyúl tekintetével. – Ha megtenném, szörnyű veszélybe sodornálak mindnyájatokat, de mindenekelőtt Lady Clare-t!

– Lady Clare már így is veszélyben forog – mondta Gareth. – Egyetlen módon tudom megvédeni őt, e házat és minden lakóját: ha minél többet tudok meg a mesteredről.

– De ő nem közönséges lovag, uram, hanem varázsló! – jajveszékelt Dallan.

– Ördögöt meg a fülét! Alkimista, amennyire megítélhetem. Közönséges halandó, ki betanult néhány keleti fortélyt. Semmi több. A nevét akarom!

Clare megérintette a fiú kezét.

– Mondd el nekünk a varázsló nevét, Dallan. Az lesz a legjobb. Lord Gareth majd kimódolja a megoldást. Nagyon ért az ilyesmihez.

Dallan szeme rémulten villant ide-oda Gareth sötét, engesztelhetetlen arca és Clare megnyugtató mosolya között.

– Bocsássatok meg. Tudom, hogy te jeles lovag vagy, nagyuram, de még kigyelmed se védekezhet a varázsló tudománya ellen.

– Szamárság! – mondta Clare. – Lord Gareth nagyon is el tud bánni holmi csip-csup varázslóval.

A férfi kifürkészhetetlen tekintete röpke időre megpihent a felesége arcán.

– Köszönöm bizodalmat, asszonyom. Clare elpirult a fanyar hangtól.

– Nincsenek kétségeim, hogy meg tudod oltalmazni e hajlékot, uram.

– Meg tudnám – felelte közömbösen Gareth –, ha leendő fegyvernököm is ennyire bízna bennem, mint te.

Dallan egy pillanatra fölragyogott, aztán ismét magába roskadt a kétségbeeséstől.

– Én már nem leszek a te fegyvernököd, uram.

– Azt mondtad, sose esküdtél hűséget e varázslónak?

– Nem, uram.

– Nékem viszont igen, és tanúk előtt.

– Igenis.

– Nem fogadtam-é el esküdet, és nem adtam-é a magamét cserébe?

– De igen.

– Mit ígértem néked, becsületes szolgálatodért cserébe, Desire-i Dallan?

– Oltalmadat, nagyuram.

– Én még sose szegtem meg eskümet, dalnok. Szavam az egyetlen, mit mindig a magaménak mondhattam. Nem adogatom könnyen, de ha egyszer adtam, akkor tartom magamat hozzá.

– Értem, uram. De nékem nincs többé jussom oltalmadat kérni.

– Van, ha nem szegted meg esküdet – mondta szelíden Gareth.
– De én azt tettem! – kapta föl a fejét Dallan. – Kigyelmed legalábbis úgy hiszi, hogy ezt cselekedtem.

– Én azt hiszem – tűnődött a férfi –, te olyannyira rettegtél ez alkimistától, hogy tetted, mit rád parancsolt.

– Igenis.

– De azt is hiszem, hogy azért engedelmeskedtél neki, mert meg akartad oltalmazni Lady Clare-t.

– Ez az igazság – suttogta Dallan. – Esküszöm.

– Úgy hát nem árultál el engem – mondta Gareth. – Tévelyedett és badar dolgokat míveltél, de nem szegted meg esküdet. Még mindig leendő fegyvernököm vagy, én pedig hűbérurad.

Dallan lehunyta szemét, és mély, reszketeg lélegzetet vett.

– Nemes, nagy lélek vagy, uram. Nem érdelek én ily kegyet.

– A nevét, Dallan. – Keze ökölbe szorult a szék karfáján. – A varázsló nevét akarom.

– Lucretius, nagyuram. – Dallan szoborrá dermedt; szemét szoroson lehunyta, mintha azt várná, hogy rögtön belecsap a mennykő. Amikor semmi sem történt, gyanakodva föl nézett. – A neve Valemont-i Lucretius – mondta szilárdabb hangon.

– Valemont-i Lucretius – ismételte halkán Gareth. – Sose hallottam hírét.

– Én se – mondta Clare. Dallan a tenyerébe temette arcát.

– Isten irtalmazzon nekünk, mert mindönket meg fog gyilkolni.

– Hogy jutott ki Dallan az udvarból anélkül, hogy az őr észrevette volna? – kérdezte Ulrich, miközben fénylő tar fejét az asztal fölé hajtva tanulmányozta a szétterített pergamentérképet.

– Kivárta, amíg az őr elmegy körbe. – Gareth ujjával követte a partvonalat, keresve a két búvóöblöt, ahol ki lehet kötni egy kis csónakkal. – Aztán létrát támasztott a falhoz az istálló mögött. A palánk tetejéről pedig kötéllel ereszkedett alá.

– Trubadúrhoz képest ugyancsak eszes.

– Az. – Gareth kinézett az ablakon, amelyen túl már kivilágosodott. A vihar elvonult, de nyomasztó volt a levegő. – Ha valaki ily könnyen kijuthat, másvalaki ugyanily könnyen bejuthat. Állíts még egy őrt a kastélyhoz, Ulrich!

– Majd visszavonok egyet a zárdától.

– Nem hinném, hogy a zárda veszélyben forog. Az alkimista tudja, hogy a könyv itt van a kastélyban, és megtalálta a beugrókat a parton. Éberen figyeljétek ezeket az öblöket és a falusi kikötőt. Minden apálynál ellenőrizzétek a kis barlangokat!

– Fölöttébb gyéren leszünk a szigeten, uram. Ama három, kiket elküldtél, hogy vigyáznák a szagosítókat, miket a londoni kalmár vásárolt, még nem jött vissza. Kevés az emberünk.

– Te és én is kimegyünk örködni. Leendő fegyvernököm szintúgy.

– Őrséget bízol Dallanre? – furcsálkodott Ulrich.

– Dallan az én emberem. Halálosan retteg korábbi gazdájától, de nem őt szolgálja. Engem szolgál.

Ulrich tétovázott, aztán bólintott.

– Helyesen vagy. Mindig értettel hozzá, hogyan ítéld meg az embereket. Odaengedjük örködni a kolostor mellé.

– Én itt maradok a kastélyban – mondta Gareth. – Te a kikötőbe mész, két emberrel.

– Igen, uram. Mit gondolsz, ez a Valemont-i Lucretius meg fogja kísérelni, hogy fegyveresekkel csapjon le Desire-re?

– Nem tudom. Tisztában kell lennie véle, mily nehéz lenne észrevétlenül partra szállni egy fegyveres csapattal.

– Ő azonban nem gyanítja, hogy te ismered őt vagy szándékait.

– Hamarosan által fogja látni. – Gareth a térképet böngészte. – Úgy sejtem, ha nem kapja meg Dallantól a könyvet, maga fog idejönni érte. Egyszer már megfordult szigetünkön.

– Mikor? – nézett föl elkomolyodva Ulrich.

– Azon éjszakán, amikor átkutatta a kolostor könyvtárát.

– Úgy véled, ő gyilkolta meg a remeteasszonyt?

– Úgy.

– No lám. A mi titokzatos kísértetünk, ki átmegy a bezárt ajtón – tűnődött Ulrich.

– Sokkal inkább egy ember barátcsuhában, ki érti a zártörést. Gyanítom, hogy apró csónakkal jöhetett-mehetett, melyet e két hely valamelyikén kötött ki. – Rábökött a két kis búvóöbölre.

– Ha másodszor is visszatér a varázsló, el fogjuk kapni – mosolygott egy szemernyi derű nélkül Ulrich.

– El bizony. Ember csak ő, akármit higgyen is Dallan.

– Hol a dalnok?

– Clare kivitte megetetni a konyhába. Hirtelen farkaséhes lett, amint magához tért kalandjaiból, és nem tartott többé az akasztófától.

– Szeretnék többet tudni e varázslóról – vonta össze a szemöldökét Ulrich.

– Én is. Dallan azonban annyira retteg tőle, hogy alig bír szólni. Clare szerint beszédesebb lesz, mielőtt jóllakott.

– Hölgyedet bíztad meg, hogy faggassa ki a fiút?

– Az ő ötlete volt – vallotta be Gareth.

– Varázsló? – tátotta el száját a meglepetéstől Joanna.

– Biztos?

– Dallan azt állítja – pillantott Clare a síhederre. – Nem így van?

– De igenis, úrnőm. – A fiú a kecskelábú asztalnál ült, és úgy falta a maradék csirkesültet, mint aki egy hete nem evett. William vele szemben sajtot majsolt.

– Sir Ulrich azt mondja, nincs is olyan, hogy varázslat

– közölte. – Azt mondja, hogy Valemont-i Lucretius nem is igazi varázsló, hanem biztosan egy alkimista.

– Valemont-i Lucretius keresztül tud menni a zárt ajtón! – makacskodott Dallan.

– Tényleg? – támadt fel Williamben a kíváncsiság.

– Láttam, hogyan ment be egy zárt szobába anélkül, hogy kulcsot használt volna – mondta tele szájjal Dallan. – Azt is láttam, hogyan varázslott elő és tüntetett el dolgokat. Tudom, hogy Lord Gareth nem hisz nekem, de ez akkor is így van.

– Fogadni mernék, hogy nem is olyan jeles lovag, mint Lord Gareth és Sir Ulrich – mondta magabiztosan William.

A dalnok abbahagyta az evést. Elhomályosodott a tekintete.

– Valemont-i Lucretius volt keresztes hadjáratban is! Félelmetes lovag ő, noha azt mondja, csak az ostoba használja kardját akkor, mikor használhat varázslatot is.

Van olyan hatalmas és erős, mint Lord Gareth és Sir Ulrich? – harapott még egyet a sajtból William.

– Nincs. – Dallan mintha felvidult volna egy pillanatra. – Nem oly hatalmas, mint uram. – Ismét elborult az arca. – De fölöttébb ügyesen forgatja a kardot. És roppant okos. Azt mondja, a nagy embereket könnyű megverni, mert mindég izmaikban bíznak az eszük helyett.

– A varázsló nyilván nem találkozott még Lord Garethtel, igaz? – Clare leereszkedett a padra William mellé.

– Nem. – Dallan mintha kissé megnyugodott volna ettől a gondolattól. – Lord Gareth nagyon okos, úgy-é? Talán még okosabb is, mint a varázsló.

– Úgy vélem, igen. – Clare szelt magának egy karéjt a frissen sült kenyérből. – Van felesége ennek a varázslónak?

– Nincs. Az asszonyok szépnek találják. Igazán rajonganak érte. Gyakorta láttam, hogyan versengtek figyelméért. Ő azonban azt mondja, hogy nem sok hasznát veszi az asszonyi állatoknak.

Joanna és Clare összenézett.

– Úgy hát jobban kedveli a férfiak társaságát? – vetette oda hanyagul Joanna, miközben kimért egy tányér tejelevest.

A siheder vállat vont.

– Nem.

– Netán a kisfiúkét? – kérdezte halkan Joanna. Clare-nek a lélegzete is elakadt, mikor megértette, mire céloz barátnője.

Dallan azonban csak rázta zavartan a fejét, és nekiesett a tejelevesnek.

– Azt sem. Az az igazság, hogy a varázsló nem szível senkit. Egész életét a fekete mágia tanulmányozásának szenteli. Bár én láttam, mily rendkívül gáláns a hölgyekhez, amikor akar tőlük valamit.

Clare-nek a szeme se rebbent.

– Hogy érted ezt?

– Érzelmes ajándékokat ad nekik, így ejtvén meg őket és csalván ki szolgálataikat.

– Miféle ajándékokat? – kérdezte Clare.

– Egyetlen szál vérvörös rózsát. Néha verseket is ír hozzájuk, ámbátor ezt bárgyúságnak tartja. – Elfintorította az arcát. – A hölgyeknek fölöttébb tetszenek az ily ajándékok, és nem tudják, hogy a varázsló semmit sem érez irántuk.

– Egyetlen szál vérvörös rózsát. – Clare könnyedén dobolt ujjaival az asztalon. – Mondd csak, Dallan, illatosítja-e köntösét a varázsló, vagy használ-é szagos szappant?

– Nem. Nem szíveli az illatszereket. Azt mondja, az ilyesmi asszonyoknak való, bár én azt hiszem, azért nem szereti őket, mert vannak olyanok, melyektől prűszkölni szokott.

Clare összenézett Joannával.

– Milyen színű haja van a varázslónak?

Szőke. Miért kérded?

– A szeme pedig aranybarna?

– Igen. – A fiú elkomorodott. – Honnan tudtad?

– Csak találgattam... annak alapján, mit mondtál volt róla.

– De hogy találtad ki a szeme színét, Lady Clare? – firtatta álmélkodva William.

– Azt hiszem, William, mi ismerjük eme varázslót.

– Találkoztunk véle? – bámult rá a kisfiú.

– Úgy bizony.

– De hát az lehetetlen!

– Kegyelmező Úristen – suttozta Joanna, és ébredező iszonyattal nézett a barátnőjére. – De csak nem hiszed...

– De bizony, hogy hiszem. Gondolkozz csak, Joanna! Szokása egyetlen szál vérvörös rózsát ajándékozni a hölgyeknek. Verseket ír hozzájuk. Gáláns lovag, ki arab írások titkait fürkészi. Közepes termetű, és orrát fintorgatja az erejükben bizakodó nagydarab emberekre. És nem szíveli a szagosítókat, mert prűszköl némelyiktől.

– És – szólt közbe halkan a küszöbön álló Gareth – fölöttébb jól ismeri e szigetet és e kastélyt. Elég jól, hogy ideküldhesse Dallant, kiokosítván, miként férközhet be a házba.

– Uram! – pattant föl a fiú. – Nem hallottam, hogy bejöttél!

– Én nem értem – szontyolodott el William. – Ki ez a varázsló?

Clare a férjére nézett. Gareth szeme ugyanolyan sűrű volt, mint háta mögött az ég. Szúrós szemmel figyelte az asszonyt, várva a feleletet.

– Mi úgy ismertük, mint Coleville-i Raymondot – mondta Clare.

– Minden szentekre! – suttozta Joanna. – A te szép Raymondod?

– Ő. Hát ez nagy megkönnyebbülés, úgy-é?

– Miért? – kérdezte Dallan.

– Mert én színtolyan jól ismerem Sir Raymondot, mint Lord Garethet. – Fölállt, és nyugodt mosollyal körbehordozta tekintetét a várakozó arcokon. – És bizony mondom néktek, hogy a varázsló nem ér föl a mi Ördögünkkel.

Gareth a dolgozószoba ablakában állt, és a tengert bámulta. Csúnya szürke pára lebegett az acélszín hullámok fölött. Sűrű ködnek tűnt, amely hamarosan elboríthatja a szigetet.

– Az eszményi lovag, az erények tükre, kiról a férj receptjét vetted – mondta fahangon.

– Igazad van, Coleville-i Raymond volt a mintám. – Clare nyársegyenesen ült a székén, és összekulcsolta kezét az asztal lapján. – Nem sok lovagot láttam én, uram... ama kevés pedig, kiket ismerek, felettébb gyatrának mutatkozott. Vagy Sir Nicholasra hajztak, vagy a bátyámra. Apám is lovag volt, és én nagyon szerettem őt, ám bizonyosan nem akartam magamnak oly férjet, aki szintúgy kibújjék felelősségei alól.

– Aztán pedig megjelent szigeteden a varázsló, és elvarázsolt téged.

– Azért ez nem egészen így volt – fintorgott Clare.

– Egyetlen dolgot szeretnék csak tudni.

– Éspedig, uram?

– Még mindig szereted? Clare megmerevedett.

– Nem. Nem szeretem Coleville-i Raymondot vagy Lucretiust, vagy bárminek hívatja is magát.

Gareth szembefordult vele. Keményen összeharapta a fogát.

– Bizonyos vagy benne? Mert nagyon úgy fest, hogy meg kell majd ölnöm, Clare.

Az asszony összeborzongott.

– Jobb szeretném, ha nem ölnél meg senkit.

– Én is. Ez a varázsló azonban gyilkos.

– Beatrice?

– Csakis ő fojthatta meg.

– Nem bírom elképzelni Raymondot gyilkosnak.

– Pedig azzal az eshetőséggel is szembe kell nézned, hogy megölte apádat.

– Apámat! De hát apámat útonállóként ölték meg Spanyolhonban!

– Mije volt apádnak, ami megért egy életet? – kérdezte szelíden Gareth. – Gondolkozz, Clare!

– Az alkímiai receptek fordítása! – suttogta az asszony. – Ugyanaz, amit a varázsló keres.

– Bizony. Egy ízben már ölt érette. Netán két ízben is.

– Alig bírom fölfogni. – Clare behunyta szemét a fájdalomtól. – Úgy sajnálom, hogy ily borzasztó nyűg lett Desire-ből, uram. Tudom, hogy nyugalmas, békés életet reméltél.

– Semmit se adnak ingyen. A nyugalmas, békés életet sem. Kész vagyok fizetni azért, amit akarok.

– Tudom. Csak azért fohászok, hogy egy nap megtaláld, mit keresel.

– Én is. – Gareth pillái mögé rejtette tekintetét. – Bizonyos vagy benne, hogy nem szereted a varázslót?

– Tökéletesen bizonyos, uram. Rég tudom, hogy nem is szerethettem soha.

– Hogyan... – Félbeharapta a mondatot, mintha keresgélne a szavakat. – Miből gondolod, hogy nem szereted? Hogy nem szereted még most is?

– Két okból. Az elsőt bizonyosan nem fogod megérteni.

– Mi az?

– Sose éreztem jónak a szagát – vont vállat Clare.

– Tessék? – pislogott Gareth. – Netántán nem fürdött rendszeresen?

– Ó, dehogy! Nagyon is finnyásán ápolta magát – mosolyodott el halványan Clare. – De én akkor se éreztem jónak a szagát, ha érted, mire célzok.

– És a másik ok?

Clare vett egy mély lélegzetet.

– Nem szerethetem a varázslót, uram, mert én téged szeretlek.

– Engem?!

– Téged. Tenéked jó a szagod. Tudtam már az első napon, mikor leemeltél a kolostor faláról, és odaültetted magad elé. Azt hiszem, abban a szent pillanatban szerettem beléd.

– Ne tréfálgj! – Pár lépéssel ott termett az asztalnál, megkerülte, és két kézzel kapott Clare után. – Ezzel ne!

– Mit mívelsz, uram? – Az asszony arcáról szempillantás alatt lehervadt a mosoly. Kapálózva próbált kikecmeregni a székből. Gareth megragadta a karját és fölkapta, hogy a szemük pontosan egy magasságba került.

– Már figyelmeztettelek, hogy nem találok semmi mulatságosat az elmés évődésekben és alattomos célzásokban, melyeken mások nevetgélnek.

– Szent Hermione hüvelykujjára, én nem tréfáltam, uram! Azonnal tégy le! Pontosan ez ama felfuvalkodott magaviselet, mit oly visszataszítónak találok a nagyra nőtt férfiakban!

Gareth rá se hederített.

– Mondd ezt még egyszer.

– Azt mondtam, pontosan ez ama felfuvalkodott magaviselet...

– Nem ezt a marhaságot! A másikat!

– A másik marhaságot? – ismételte meg gyöngé hangon Clare.

– A gyehenna tüzére, asszonyom, most nincs hangulatom az ilyesmihez!

– Szeretlek – mondta Clare, a szája szögletében bujkáló mosollyal.

– Mert édesen illatozom?

– Nem mindig illatozol, de mindig jó volt a szagod.

– Jó? Jó?

– Tudom, hogy ezt aligha különösnek nem találod, uram, de én olyasvalaki vagyok, ki sok dolgot a szaga után ítél meg.

– A férfiakat is?

– Tudtam, hogy magyarázatom léhán fog csengeni füledben – pirult el Clare.

– Ez több, mint léhaság. Ez inkább arcpirító hazugság. Négynapos lovaglás után voltam, mikor leszedtelek a kolostor faláról, és ez idő alatt egyáltalán nem fürödtem, legföllebb ha arcot kezet mostam. Lószagom volt, búzlóttam a verejtéktől és az úti portól.

– Igaz, de volt ott valami más is. Valami, amit én felismertem.

– Nem olyan szagom volt, mintegy szeretőnek.

– Miért, milyen szaga van egy szeretőnek, uram?

– Mit tudom én! Gondolom, rózsa, levendula meg szegfűszeg.

– Más szeretőket illetőleg nyilván igazságod vagyon, uram. Én nem tudom. – Gyöngéden tenyerébe fogta a férfi arcát. – Én csak a te szagodat ismerem. Felismertem már azon az első napon, bár nem tudtam, hogy ez a szerető szaga. Én csak azt tudtam, hogy jó.

– Hát milyen szagom van nékem?

– Olyan, mint a szeleken lovagoló viharok, olyan, mint a hajnali tengernek. Vad, izgalmos illat, mely elkábítja érzékeimet és dalra gyűjtja a vérem.

– Clare. – Leengedte az asszonyt a padlóra. – Clare! – Ajkára forrasztotta száját.

Nyilván érzékei hitetik el véle, hogy szerelmes belém, gondolta Gareth. Még mindig új neki a szenvedély. Vagy azt az ösztönös hajlandóságát hiszi szerelemnek, amellyel fedelelet nyújt az otthontalanoknak.

Vagy talán...

Igen, talán csakugyan szereti.

Félt megengedni magának, hogy ezt elhiggye. Clare a nyaka köré fonta a karját, szája elnyílt az övé alatt. Ujjait belefúrta Gareth hajába. Az reszketett. Megint föltámadt benne a mohó éhség, mint mindig, ha a karjaiban tartotta az asszonyt, és az éhséggel együtt a

szenvedélyes vágy, hogy megvédje. Vigyáznia kell rá. Ő a legfontosabb a világon. Erősebben és elszántabban kell fognia, mint a kardját.

A Pokol Ablaka végül is csak a halál eszköze. Clare pedig az élet.

– Átkozott köd – morogta Ranulf. – Oly vastag, hogy nem fogjuk meglátni, ha a szirteknél vigyázó örök meggyújtják a jelzőfáklyát.

– Úgy bizony. – Gareth két kézzel markolta a vén óratorony korlátját, és belebámult a ködleples éjszakába. – Másrészt, épp azért, mert ily sűrű, egyetlen épeszű ember se fogja megkísérteni, hogy áthajózzon Seabernből Desire-re ezen az éjszakán, hiszen bizonytalantól eltévedne e kásában.

– Épelméjű ember valóban nem. De egy varázsló talán megkísérli.

– Azt ne mondd már, hogy te is kezdesz hinni leendő fegyvernököm badar meséiben! Nem varázslóra lesünk, Ranulf, csak egy fölöttébb fortélyos emberre, kit semminő gát nem tart vissza, hogy megszerezze, amit akar.

– Ha te monddod, uram.

– Félsz, hogy nem bírunk elbánni Valemont-i Lucretiusszal?

– Nem. – A közeli paraszas kosár fénye megvilágította a fiatalember feszült arcát. – Mint úrasszonyom is monda, te bőven fölérsz egy varázslóval, uram.

– Köszönöm, Ranulf.

– De akkor se bírok nem gondolni arra, hogy mennyivel jobb lenne, ha nem kéne hiányolnunk azokat, kik még nem tértek vissza Londonból.

– Épp ez emberhiány miatt hiszem, hogy a varázsló hamarosan próbálkozni fog – mondta Gareth.

– Kigyelmed úgy véli, ő tudja, hogy szűkölködünk emberekben? – komorodott el Ranulf.

– Úgy.

– Oly hatalmas lenne hát, hogy ily dolgról is tudomást szerez a fekete mágia segítségével?

– Dehogy! Kétségen fölül a szokott módon szerzett tudomást róla. Pusztán megfigyeléssel. A varázsló ott volt a seaberni vásárban. Minden nehézség nélkül kiszimatolhatta, hogy fegyveres kíséretet akarunk adni a Londonba visszatérő kalmár mellé. Ezután közönséges kivonással megállapíthatta maradék erőnk nagyságát.

Lépéseket hallott a torony falépcsején, és megfordult. Kezében két gőzölgő bögrével Clare tűnt fel az ajtóban.

– Gondoltam, jólesne egy kis meleg innivaló.

– Köszönetem. – Gareth megsimogatta a kezét, miközben elvette az ibriket, melengetve magát az asszony szemének szelíd lángjainál.

– Köszönöm, úrasszonyom – vette át Ranulf a másik bögrét. – Te aztán tudod, hogyan enyhítsd az örökös fáradalmait.

Clare odament a korláthoz, és belekémlelt a fekete homályba.

– Még néhány óra, és hajnalodik, de még ha fölkel is a nap, ily ködben akkor se látni semmit. Hogy fogjátok észrevenni a jelzőfáklyát?

– Sehogy – kortyolt férje a forró levesbe. – Ha történe valami, fullajtárt szalajtanak ide a hírral.

– Okosan! – dicsérte Clare. – Nekem eszembe se jutott volna ez az egyszerű megoldás.

– Nem a te dolgod, hogy ilyesmin törd a fejed – mondta Gareth. – Bíz az egyszerű dolgokat rám. Nekem megvan hozzájuk a szerszámom.

Ranulfnak cigányútra ment a leves. Ura hideg, helytelenítő pillantást vetett rá. A fiatal ör gyorsan összeszedte magát, és komoly képet vágott. Clare nem látszott észrevenni a közjátékot.

– Ti nem érzitek, milyen kellemetlen szaga van a ködnek? – dörgölte fázósan karjait.

– Nem. – Gareth a Pokol Ablakának markolatára csúsztatta a kezét. – Olyan szaga van, amilyen a ködnek szokott. Éj- és nyirokszaga.

– Szerintem valami más büze is van – szimatolt Clare.
– Miféle büze, úrnőm? – kíváncsiskodott Ranulf.
– Nem ismerek rá – mondta Clare –, de nagyon nem tetszik.
Patkódobogás hangzott fel a távolban. Fáklya izzott a kavargó ködben.
– Kaput nyiss! – harsogta egy ismerős hang az úton. – Újságot hozok!
Ranulf kihajolt a korláton, és a szemét meregette a ködből kibontakozó lovasra.
– Ez Maidén Comstock, uram!
– Kaput nyiss! – parancsolta Gareth. Lenézett a lovasra, aki akkor ügetett be a fáklyafényes udvarra. – Mi újság, Maidén?
– Uram, a köd leple alatt öt fegyveres érkezett ladikkal a kikötőbe. Kettőt megöltünk, de a többiek bevették magukat egy csónakházba.
– Tehát a varázsló utat talált a ködben! – motyogta Ranulf. – Talán tényleg ért a fekete mágiához.
Gareth elengedte a füle mellett a megjegyzést.
– A másik hármat miért nem fogtátok el, Maidén?
– Ügyes íjászok, uram. Mindmostanáig sikerült sakkban tartaniuk a mieinket. Sir Ulrich megparancsolta, hogy várjuk ki, míg el nem használják vesszeiket. Azt mondja, hamarosan elkapjuk őket.
– Magam is azt hiszem. Mindjárt odalént leszek, és ki megyek a kikötőbe. Te – nézett Ranulfra – itt maradsz a toronyban.
– Igenis, uram. – Ranulf csalódottnak tűnt, de nem vitatkozott. – Gondolod, hogy akiket Sir Ulrich és a többiek csapdába ejtettek, azok között ott van a varázsló?
– Még nem tudom. Amikor alkímistával van dolgod, semmiben sem lehetsz biztos.
Clare megmoccan az árnyékban.
– Uram, kérlek, vigyázz. Nem tetszik nékem ez. Gareth odalépett hozzá, és fölemelte az állát.
– Hajnalra vége lesz. – Futó csókot lehelt a szájára. – Menj vissza a csarnokba, és torlaszoldjátok el az ajtót. Semmi esetre se gyere ki, míg vissza nem térek! Megértetted?
Clare gyöngéden megsimogatta az arcát:
– Meg, uram.
A férfi hirtelen rengeteg mindent szeretett volna mondani neki, de sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas, így csak nézett rá néhány pillanatig.
– Később. Később még beszélünk. – Elengedte az állát, és indult a lépcső felé.
A nyergelt ló már várta. William tartotta a kantárt.
– Véled mehetek, uram?
– Nem. – Gareth fellődült a nyeregbe, és átvette a gyeplőt. – Te itt maradsz Clare-rel és anyáddal és a cselédekkel. Te belülről őrzöd a kastélyt, Ranulf pedig kívülről vigyáz. Megértettél?
– Igenis, uram! – feszítette ki a vállát William. Gareth elfordította a lova fejét, belevágatott a ködbe, Comstock pedig magasba emelve fáklyáját követte.
Az egyik szolga jó szorosan bezárta mögöttük a kaput.
Ulrich éppen végzett a munkával, amikor Gareth és Maidén Comstock megérkezett a kikötőbe. A sercegő szöveteknek sátáni izzásba vonták a két betolakodó hulláját. A másik három mogorva csöndben, hátrakötözött kézzel ácsorgott. Egy falkára való falusi is előszállingózott csudát látni a kunyhókból.
Gareth leugrott a nyeregből, és odavetette a kantárt Maldennek.
– Jó munkát végeztél, Ulrich! – Végigmérte a három életben maradt íjászt. – Melyik közületek Valemont-i Lucretius?
A foglyok bámultak. Az egyik megrázta a fejét.
Gareth eltűnődve méricskélte őket.

– A halál sok úton jár, és nem mindegyiken jó gyorsan. Válaszoljatok kérdéseimre!
– Embereid Wyckmere Ördögének hínak – sandított rá az egyik íjász, hordómellű, középkorú ember. – Igazat szólnak?

– Igazat.

– Azt is mondják, szavad oly egyenes, akár a kardod.

– Igen.

– Szavadat adod-é, hogy gyors halállal fogunk meghalni, ha megmondjuk az igazat?

– Szavamat.

Az íjász tépelődött egy darabig.

– Az úgy van, uram, hogy nem ismerünk mi semmiféle Lucretiust. Ez az igazság. Megesküszöm rá.

– Ki fogadott fel?

– Egy kóbor lovag, ki Sir Raymondnak mondja magát. Jól megfizetett bennünket, hogy szálljunk partra ma éjszaka. Azt mondta, át tud hozni a ködben.

– Miért akarta, hogy ide gyertek?

– Azt mondta, könnyen ejthetünk zsákmányt a faluban. Ám esküvel mondom, szót se szólt arról, hogy az Ördög emberei védik a szigetet.

– Miként vezetett át a ködön? Az íjások kínosan fészkelődtek.

– Sir Raymond eljött velünk – mondta a szószóló. – Ő irányított bennünket, miután belenézett bűvös eszközébe, melyet köpenyében rejtegetett.

– Varázslat! – köpött ki undorral az egyik íjász. – Nem megmondtam, hogy sose lett vón szabad közösködnünk ily fajzattal? Én sose szíveltem e dolgot, hiába ígérte azon átkozott kóbor lovag, hogy a klastrombul annyit prédálhatunk, mit nem bír el a hajó.

– Azér csak szívelted annyira, hogy belevidd Brockot meg Daggetet meg minket is – acsargott a harmadik. – Aszontad, hóttunkig uraskodhatunk belülié. Ehelett most fel fognak kötni, hála néked.

Gareth a kardja markolatára tette a kezét. A veszekedők nyomban elnémultak.

– Hol ez a Sir Raymond?

– Mint Brock mondta vót, nem tudjuk, nagyuram – felelte az egyik íjász.

– Innét néhány ölre kiszállt a csónakbul – feszengett a szóvivő. – Átalszállott egy kisebb ladikba, améket azér hoztunk, hogy legyen mivel vinni a prédát. Aszonta, később találkozik velünk a klastrom kapujánál. Oszt avval el is tűnt a ködben.

– Ti öten pedig jöttetek tovább a kikötőbe?

– Egen. Nem mintha lett vón választásunk. Ily ködbe úgyse mehettünk vóna vissza Seabernbe Sir Raymond és bestye bűvös szerszáma nélkül. – Az íjász belenyugvóan vonogatta a vállát. – Osztán a parton embereid vártának ránk, és ezzel vége is vót a dalnak.

– Anyámasszony váltig mondta, hogy kötélén végzem – jegyezte meg a másik íjász.

– Ezek hárman hazudhatnak is, uram – mondta Ulrich.

Gareth végigpásztázta az íjások arcát, de nem látott a szemükben mást, mint butaságot és fásult lemondást. A két hullára pillantott.

– Hozzátok ide Dallant.

– Igenis, uram. Az előbb csatlakozott hozzánk. Ulrich a közelben csoportosuló emberek felé fordult.

– Dallan! Gyere csak ide, legény! Szükségünk van a segítségedre.

Nem jött felelet.

– Nincs itt, uram! – szólt az egyik fegyveres, és zavartan nézett körül. – Tán sebet kapott valamelyik nyíltól.

– Megnézem a falusiak között – szólt Maidén, és a szájtatók kised csoportjához ment. Egy perc múlva jött is vissza, komor tekintettel.

– Nos? – kérdezte Gareth.

– Úgy veszem észre, Dallon elpárolgott, uram.
– Én figyelmeztettelek, uram, hogy az a suttyó még bajt hozhat ránk! – szólt gondterhelten Ulrich. – Meglehet, egész idő alatt hazudott néked.
Clare megpiszkálta az üszköt a parázstartóban. Ez tartotta melegen a szobát, ahol Joannával és Williammel üldögéltek.
– Néked nem tűnt fel, milyen hideg ez az éjszaka, Joanna?
– Hamarosan itta nyár. – Joanna megtekintette hímzését a lámpafénynél.
William az ablakban állt, és a fáklyákkal megvilágított udvart leste.
– Vajon kifüstölték már a varázslót? Tiszertetek az íjászok közül, kiket a kikötőben sarokba szorítottak, az egyik tényleg Valemont-i Lucretius?
– Sir Raymond sose mondta, hogy értene az íjhoz – komorodott el Clare. – Az nem lovagnak való mesterség.
– Mily igaz! – nézett rá Joanna. – Lovagok nem is gyakorolnak véle. Az új közrendű fegyvereseknek való.
– Lord Gareth pedig azt mondja, hogy ez butaság – szólt közbe William. – Azt mondja, ha egy férfi életben akar maradni, akkor számos fegyverhez kell tudnia, beleértve az íjat is. Ranulf és a többiek bennünket is tanítanak nyilazni.
– Nyilazni? – riadt meg Joanna. – Erről nem is hallottam! Nem hiszem, hogy az íjászat oly igen hasznos testgyakorlás.
– Talán azok között volt Valemont-i Lucretius, kiket megölték a kikötőben – tért át sietve Clare más témára.
– Nemigen – mondta William. – Dallon fölismerte volna, és megüzeni Maidén Comstockkal.
– Hmmm. Igazságod vagyon – ismerte el Clare. – A varázsló azok között lehet, kiket beszorítottak a házba.
– Aha – bólintott elégedetten William. – Sir Ulrich és a többiek biztosan elfogták őket, mire Lord Gareth odaért.
– Imádkozom, hogy minél előbb vége legyen e dolognak – suttogta Clare.
– Hát persze, hogy hamar vége lesz! – öltött egyet Joanna. – Lord Gareth és Sir Ulrich majd tesznek róla.
– Nem is tudom. Túlságosan egyszerűnek tűnik az egész. – Clare karba fonta a kezét, hogy ne vacogjon látványosan a hidegtől, amely borzongatta.
– Miért mondd ezt? – nézett rá szúrósan Joanna. – Ennyi kavardás után, amit mívelt, nem hinném, hogy Raymondot – vagyis Lucretiust – ily könnyedén meg lehetne állítani.
– Sir Ulrich azt mondja – szorult ökölbe William keze –, hogy alighanem e varázsló ölte meg Sir Humphreyt.
– És mindezt egy alkimista receptura miatt! Ez a Raymond vagy Lucretius vagy minek hívják, nyilvánvalóan örült.
– Én sose bíztam abban az emberben – dőfte bele tűjét a kelmébe Joanna.
Clare és William savanyúan összenézett. Egyikük se emlékeztette Joannát, hogy ő magasztalta az égig Coleville-i Raymondot.
Clare odament az ablakhoz. Bámultak a kisfiúval az éjszakába, és várták, mikor tűnik fel az úton a fáklyaláng. Valamivel később Clare fölrezzent.
– Te nem úgy látod, William, hogy ott az őrtoronyban kihunyóban a fáklya?
– De bizony igen. Ranulfnak tán nincs tartalék fáklyája. Menjek oda és kérdezzem meg, nem kell-e néki új?
– Nem, majd én megyek le a csarnokba, és megkeresem Eadgart. Ő átküldheti valamelyik szolgát az őrtoronyba egy friss szövétnekkal.
Az ajtó felé indult, boldogan, hogy csinálhat valamit.

– Megkérnéd Eadgart, hogy hozzon valamit enni? – reménykedett William. – Szavamra, meghalok éhen.

– Jól van – mosolygott Clare, és nyúlt a kilincs után.

– Lady Clare, gyere csak gyorsan! – mondta William a rémülettől éles hangon.

Clare sarkon fordult. William mindkét tenyerével az ablakpárkányra támaszkodva bámult le az udvarra.

– Mi az? – kérdezte az asszony. – Mi baj?

– Nézd csak! Emberek vannak az udvaron. Pedig a kapu be van zárva!

– Szent Hermione varrótűjére! – Clare átviharzott a szobán. – Miről beszélsz te? Lord Gareth jött vissza?

– Ez nem Lord Gareth, és ezek nem az ő emberei. Idegenek – nézett rá ijedten William. – Egy perce még nem voltak sehol. Te is láttad, hogy üres az udvar. És senki se nyitott kaput. Ez varázslat!

Joanna elejtette a hímzését. Arca dermedt volt a rémülettől.

– A varázsló!

Clare lebámult a fáklyafényes udvarba. Alig hitt a szemének. Csuklyás fekete palástba öltözött fél tucat kardos ember igyekezett hosszú léptekkel a nagyterem bejárati lépcsője felé. Néhányan átvették vállukon a palástot. Páncéljuk csillogott a fáklyafényben. A csoport vezetője ismerős alakot lökdösött maga előtt, tört szegezve a torkának.

– Ez Dallon! – suttogta William. – Elkapta Dallon!

– Uramisten! – csuklott el Joanna hangja. Dallon fogvatartója jelt adott egyik társának. A palástos alak fölment a lépcsőn, és megdöngötte kardja markolatával a csarnok ajtaját.

– Kinyitni, a Csillagos Kő Rendje nagymesterének nevében! Nyissátok ki, vagy meghaltok!

Clare megmarkolta reszkető ujjával az ablakpárkányt, és kihajolt.

– Ki vagy?

Az ember, aki tört szegezett Dallon torkának, föltekintett a nyitott ablakra. Hátradobta csuklyáját, elmosolyodott, és Clare megpillantotta a férfit, akit valaha úgy ismert mint Coleville-i Raymondot.

– Szép jó estét kívánok, Lady Clare. – Sima hangja, ragyogó mosolya pontosan olyan elbűvölő volt, mint régen. Clare merően bámulta, egy pillanatig nem akarózott elhinnie, hogy valóban itt van, belül a falakon. Azonban tudomásul kellett vennie az igazságot.

A varázsló szép sólyomarca gonoszul izzott a fáklyák veres fényében. Karcsú volt és kecses, szakasztott olyan, amilyennek Clare emlékeiben élt: szédületesen vonzó férfi, hosszú, elvékonyodó ujjával. Fekete palástja úgy csapkodott, mint egy nagy ragadozó madár éjszínű szárnya.

– Hogy jutottál be a falon? – kérdezte Clare.

– Minő oktan kérdés. Varázsló vagyok – mosolygott tündöklően Lucretius. – Nyisd meg csarnokod, asszonyom. A könyvet akarom, mit ez ostoba fiú nem volt hajlandó elhozni nékem.

– Ne tedd, Lady Clare! – ordította Dallon. – Be ne engedd! – Fuldokolni kezdett, amikor Lucretius megszorította a torkát.

Clare fürkész szemmel nézte a férfit.

– Ha valóban oly nagy varázsló volnál, uram, miért nem varázsolod be magad csarnokomba, és veszed el a könyvet?

Lucretius csak mosolygott tovább.

– Megjelenni és eltűnni nehéz dolog, asszonyom, még a magamfajta mindenható varázslónak is. Inkább választanám ez egyszerűbb utat.

– Megbolondultál?

– Kihozod nékem apád könyvét a receptekkel, vagy most és ehelyt ölöm meg dalnokodat.
– Kezében megvillant a tör. – Aztán pedig bemegyek csarnokodba, és egyenként, szemed láttára végzek mindenkiddel, míg ide nem adod a könyvet.

– Hagyd, hogy megöljön, Lady Clare! – esdekelt Dallan. – Könyörgöm, hagyd, hogy megöljön! Nem szabad kinyitnod néki a termet!

– Gratulálok, Clare – mosolygott hidegen Lucretius. – Nem hittem volna, hogy ily könnyedén magadhoz hajlítod a kis Dallant, de most már valósággal istenít téged. Azt hittem, több esze van, semhogy ellenem forduljon, ám úgy látszik, tévedtem.

– Oda ne add néki a könyvet! – kiáltotta Dallan. – Öljön meg, bánom is én!

– Rosszul ismered úrasszonyodat, fiú. Túlságosan is lágyszívű. Sose engedné, hogy meghalj egy közönséges földián miatt. Nem igaz, Clare? Nincs az a könyv, mely fölérne valakid halálával, akit szeretsz.

– Odaadom néked a könyvet, ha megígéred, hogy elereszted Dallant.

– Visszakaphatod trubadúrodát, mielőtt megkaptam Sir Humphrey könyvét. Egyébként is, sose vettem valami túlságos hasznát az ügyetlen kölykének.

– Jól van, mindjárt alávetem az ablakból.

– Nem, asszonyom. Kihozod. Téged is akarlak, nem csak a könyvet.

– Engem? Miért akarsz engem?

– Óvatos ember vagyok. Dallannál használhatóbb tússzal kívánom fedezni visszavonulásomat. Vélem fogsz jönni addig, míg biztonságban el nem hagytam Desire szigetét.

– De miért? – kérdezte kétségbeesetten Clare.

– Valami azt súgja nékem, hogy az Ördög sokkal komolyabban veszi a te életedet, mint a fiúét. Te hallatlanul fontos vagy Sir Garethnek, nemde? Végül is, te volnál a kútfeje a sziget gazdagságának.

– Viszem a könyvet. – Clare megpördült, és rohant az ajtóhoz.

– Clare, nem szabad kinyitnod a csarnok ajtaját! – könyörgött Joanna. – Kockára vetted valamennyiünk életét!

– Talán tényleg varázsló – mondta óriásira nyílt szemekkel William. – Akkor pedig mindönknek végünk.

– Nevetséges, dehogyan varázsló! Nincs is olyan, hogy varázslat. Igaza volt Lord Garethnek. Lucretius csak egy fortélyos alkimista. – Kinyitotta az ajtót, és a folyosón a dolgozószobájába futott. Joanna és fia utána.

– William, hozzád csak nékem egy jókora iszákot, olyat, amelyiknek hajtókája van – rendelkezett Clare.

– Hozom! – száguldott el a fiú az ellenkező irányba. Clare berontott a dolgozószobába, és lekapta a polcról a bőrkötésű nehéz könyvet. Fölpattintotta a kapsokát, és belemarkolt egy szárított virágokkal teli fazékba.

– Mit mívelsz? – meredt rá Joanna.

– E keverékben bőven van fekete üröm. – Clare marokszámra hintette a száraz elegyet a súlyos földián lapjaira. – A varázsló nem bírja az ürömet. Csillapíthatatlanul prüszköl tőle.

– Itt az iszák! – tűnt fel az ajtóban William.

– Add csak ide! – Kikapta a fiú kezéből az átalvetőt, és beleürítette a fazékban maradt minden virágot. Aztán ráhajtotta a leffentyűt, vállára dobta, és két kézre fogta a könyvet.

– Lucretius bizonyosan látni akarja, mielőtt betenném az iszákba, hogy nem vezettem-é félre.

– Clare, kérlek, ne tedd ezt, könyörgöm! – suttogta Joanna. – Túlságosan veszedelmes.

– Egyedül fogok kimenni. Abban a pillanatban, ahogy kiteszem a lábam a lépcsőre, csukjátok be mögöttem az ajtót, és tegyétek rá a keresztvasat. Ki ne nyissátok, míg Lucretius és emberei el nem mentek!

– De mi lesz véled? – jajveszékelt Joanna.

– Lord Gareth hamarosan rá fog jönni, mi történt. Hazatér és visszafoglalja a kastélyt. Aztán pedig el fog jönni érettem. – Fájdalmasan elmosolyodott. – A varázslónak igaza van. Bírok valamelyes értékkel az Ördög szemében. E földek sokkal csekélyebb hasznot hajtának nélkülem.

Sebesen elsuhant Joanna és William mellett. Puha topánja nem ütött zajt a folyosó kövén, ahogy futott a toronylépcső felé.

Odalent a csarnokban Eadgar és a szolgálók egy kupacban roskadoztak a kandalló mellett. Arcuk merev volt a rettegéstől.

– Vedd le a keresztvasat, Eadgar – mondta Clare.

– De úrnőm...

– Kérlek, tedd, amit mondok.

– Igenis, úrnőm. – Eadgar bólintott, és az ajtóhoz ment. Eunice és Ágnes a kezét tördelte. Eadgar fölemelte a főbejárat súlyos keresztvasát. Clare kilépett az éjszakába.

– Csukd be, Eadgar! Gyorsan!

Az ajtó becsapódott mögötte. Hallotta, amint a keresztvas a helyére kattant. Soha életében nem érezte még magát ilyen egyedül.

– Itt a könyv? – kérdezte Lucretius.

– Itt. – Clare fölemelte a kötetet, hogy a varázsló láthassa. – És egy iszák is, hogy vihesd. – Fölemelte a hajtókát, és beleejtette a könyvet az átalvetőbe. A fóliáns elhelyezkedett az ürmös keverékben. – Most bocsásd el Dallant.

– Gyere ide, Clare – parancsolta Lucretius.

– Ne! – rimánkodott Dallan. Clare elindult lefelé a lépcsőn.

E pillanatban tüzes ívet húzó nyílveszők záporoztak az udvarba. A fekete palástos lovagok figyelmeztetően és összezavarodva rikoltoztak.

– Mi az ördög ez? – fújt Lucretius lobogó paláستtal fordult hátra, hogy lássa, mi történik.

Gareth bukkant fel embereivel Clare műhelyének tetején. Hármójuknak új volt a kezében.

– Gareth! – suttogta Clare.

– Átkozott Ördög! – Lucretius. Félrelökte Dallant. – Öljétek meg őket! – ordította. – Mik ezek a Csillagos Kő lovagjainak! Öljétek meg őket, parancsolom!

A palástos lovagok kardot rántottak, és óvatosan elindultak a műhelyek felé. Alig tettek három lépést, amikor mennydörögve pukkantak szét a tüzes nyilak, amelyek a közelükben csapódtak be az udvarra.

– Miféle varázslat ez? – rikoltotta az egyik ember. Ködnél sűrűbb füst gomolyodott elő, és elsötétült a fáklyafényes éjszaka. Egy ember sikoltott.

Dallan felrohant a lépcsőn Clare mellé.

– Ez Lord Gareth szenes-kénes kevercse, úrnőm! Mondtuk, hogy működött!

– Aha – mondta Clare –, azt mondtátok. Csak azt nem említettétek, hogy azt is kifundáltátok, mire használjátok.

Újabb mennydörögések sorozata reszkettette meg az udvart. Pánik tört ki a palástos lovagok között. Üvöltözésük versenyt visszhangzott a felrobbanó nyilak pufogásával.

– Ez az átkozott Ördög az igazi varázsló! – ordított az egyik lovag. – Fusson, ki merre lát!

Még vastagabban gomolygott az udvaron a füst. Hirtelen Lucretius bontakozott ki belőle. A lépcső felé vetette magát, és nyújtotta a kezét, hogy elkapja Clare-t.

– Ne merj hozzányúlni! – Dallan megragadva úrnője kezét, félrerántotta, hogy Lucretius ne érhesse el.

– Úgy bizony, figyelmezz csak rá, varázsló! – Akár a pokol szájából is eldördülhetett volna ez a testetlen parancs. – Nehogy rá merészed tenni kezed a feleségemre! '

A füstfelhő kavargott, kettévált. Gareth hosszú léptekkel közeledett a lépcső felé, úgy törve át az alvilági füstön, mintha az az ördög lenne, kinek nevezték.

– Miféle alkímia ez? – meredt rá Lucretius. – Mely titkokat tanultál a könyvből, te fattyú?
Gareth úgy vigyorgott, hogy az a sátánnak is becsületére vált volna.

– Csak nincs valami baj, varázsló? Azt képzelted, te vagy az egyetlen lovag, ki tud olvasni?

Nem is lett volna semmi baj, ha e pillanatban William, sarkában Joannával, elő nem rúgta a csarnokból.

– William, gyere vissza! – sikoltotta Joanna.

– Clare, Clare, jól vagy? – bömbölt William, és még mielőtt Gareth közbeavatkozhatott volna, egyenesen beleszaladt Lucretiusba.

A varázsló azonnal bebizonyította, hogyan tett szert félelmetes hírnevére.

– Egyik pajzs csakolyan jó, mint a másik. – Fél kézzel magához rántotta rúgkapáló áldozatát, a másikkal kivonta kardját. – Ne gyere közelebb, Ördög!

Joanna felsikoltott, és ájultan esett össze az ajtóban. Senki se figyelt rá. Gareth a szeme sarkából látta, amint felesége ösztönösen elindul Lucretius felé.

– Tedd, amit mond! – kiáltott rá Gareth. – Ne menj közelebb!

– De Gareth...

– A legtöbb, mit remélhetsz, hogy elillanhatsz ez átkozott könyvvel a szigetről, Lucretius – mondta Gareth.

– Ennyit akartam – mosolygott zordonan a varázsló. – Dallan, te hülye kis korcs, dobd ide az iszákot!

Dallan Garethre nézett.

– Engedelmeskedj – mondta Gareth.

A dalnok fölemelte a bőr átalvetőt, odalökte Lucretiusnak, aki ügyesen elkapta anélkül, hogy elengedte volna Williamet, majd átvette vállán a hosszú szíjat.

– Nohát, akkor meg is volna minden, mit akartam. Most már csak el kell tűnnöm.

– A régi palánk rejtekajtáján, mit az egyik pallérral nyitattál magadnak? – kérdezte nyájasan Gareth.

– Hát ezt is kitaláltad? – kuncogott Lucretius. – Az az ember tartozott nékem valamivel. Az életével, pontosabban szólva. Azzal a feltétellel hagytam tovább létezni, ha megépíti faladban a rejtekajtót.

– Roppant okos, varázsló, ámde jobb lenne, ha sietnél. Embereim csaknem legyűrték már utolsó lovagodat is. Csupán a füst és a köd fedezi visszavonulásodat.

Lucretius a füstfátyolos udvarra vetett egyetlen pillantással fölmérte a helyzetet. Látni nem nagyon lehetett, a kardcsattogás azonban gyorsan vesztett erejéből. Ulrich a csörömpölést túldordítva szólította fel a betolakodókat, hogy adják meg magukat.

– Inkább egy biztosabb pajzsot választanék magamnak – pillantott Lucretius az asszonyra. – Gyere csak ide, Clare. Kicserélem rád a kis Williamet.

– Ne! – kiáltotta Gareth. – Rá nincsen szükséged! Szavamat adom, hogy akadálytalanul távozhatsz az udvarból!

– Engedelmeddel, kételkedem a kölyök iránti érzeményeid mélységében – mondta Lucretius –, azt azonban tudom, hogy kétszer is meggondolod, mielőtt kockáztatnád hölgyed nyakát. Clare végül is a háznép legértékesebb tagja, nemde bár? Nélküle mit sem érnek Desire virágai. Azonnal gyere ide, Clare!

– Ne, Clare! – mondta rekedten Gareth. Gyomra görcsbe rándult a félelemtől.

– Így lesz a legjobb, uram – felelte Clare. – Bízzál bennem.

Nyugodtan lement a lépcsőn. Lucretius habozás nélkül elengedte Williamet, megragadta Clare-t, a nyaka köré fonta a karját, aztán gyorsan behátrált az udvart elborító homályba.

– Ördög vigye lelked pokolra, varázsló! – Gareth perzselő dühvel lódult utánuk.

– Uram, várj! – kapta el William a karját.

– Menj vissza a nagyterembe! Az az átkozott varázsló már majdnem eltűnt a füstben.

– De ezt meg kell mondanom, mielőtt elmész a varázsló után! – susogta William. – Lady Clare ürmöt tett az iszákba. Sir Lucretius hamarosan elkezd tüszögni. A szeméből dőlni fog a könny, és teljesen magatehetetlen lesz tőle.

– Ez biztos? – nézett le rá Gareth.

– Biztos, uram! Borzasztóan nem bírja az ürmöt. Láttam, mi történt, mikor egyszer Clare olyan szagosító golyóbist ajándékozott neki, mibe ürmöt tett. Sir Lucretius azzal vádolta, hogy meg akarja mérgezni.

– Menj vissza a csarnokba, és ott várj, míg Sir Ulrich azt nem mondja, hogy nyissatok ajtót.

– Igenis, uram. – William tétovázott. – Ugye, kigyelmed vissza fogja hozni úrnönket?

– Vissza. – Dallanre nézett. – Jer vélem, fegyvernök.

– Meg fogja ölni, uram – mondta a suhanc a rettegetől merev arccal.

– Nem fogja. Megmentjük. A varázsló lesz az, ki nem éli túl ez éjszakát.

Elsietett, odakurjantva egyik fegyveresét, hogy nyisson kaput.

– Levertük a varázsló lovagjait, uram! – rikkantotta Ulrich a füstből.

– Lakat alá velük, míg visszajövök!

– Te hová mész?

– Varázslót vadászni.

Kísérteties csönd honolt a kapun kívül a szigeten. A hajnali hidegtől sokkal sűrűbb lett a köd.

A szürke pára sápadtan világított a pitymallatban. Balszerencsájukra ez a gyöngyházás csillám még vastagabban elfátyolozta a vidéket. Gareth a szemét erőltette, de akár a kardja markolatába foglalt füstkvarcba akart volna belemélni. Csalóka fények táncoltak benne, amelyek sötétben hagyták a szakadékokat.

– Most mihez fogunk? – suttogta Dallan.

– Úgy gondolom, egyenesen indul a kis búvóöbölhöz, hogy megkeresse a ladikot, melyet ott eldugott.

– Kigyelmed ladikot talált az egyik barlangban?

– Azt ám! Parancsba adtam, hogy pár óránként kutassák át a barlangokat. Nemrég egyik emberem elrejtett csónakra bukkant.

– A varázslóéra?

– Kétségen kívül. Az íjászok csak figyelmünket elvonni voltak jók. Ugyanúgy nem akart ez találkozni velük, mint ahogy a szigetet sem a kikötőből akarta elhagyni. – Körülnézett, támpontokat keresve a ködben, és megpillantotta az egyik melléképület körvonalát. – Arra. Mostantól egy szót se! Olyan csendesen lépj, ahogy bírsz!

Dallan bólintott.

Gareth ment elől a ködpaplanos mezőn. Amikor a melléképület belemosódott a homályba, a hullámok hangja után igazodott. Talán hűsz lépést ha tettek, mikor meghallották az első hatalmas tüszentést.

Dallan kerekre nyílt szemmel nézett urára. Gareth mosolygott. Édes, okos Clare-em! Hát törbe csaltad nékem a varázslót! Most már csak a megfelelő pillanatot kell kivárnom, hogy megöljem.

A második prüszzentést dühös káromkodás kísérte.

– Dögvész ebbe a szigetbe és minden undok szagosítódba, Clare! Biztosan üröm nő a közelben.

– Engedj el, uram! – mondta parancsolóan Clare. – Most már nincs rám szükséged.

– Csönd! Egy pisszenést se többet! Az az átkozott Ördög bizonyosan követ bennünket. – Prüszögésbe fulladt a szava.

Gareth a hang után menve osont közelebb prédájához. Intett Dallannek, hogy maradjon a háta mögött.

Már nagyon közel jártak a szirtek pereméhez. Gareth hallotta a hullámok visszhangzó moraját a búvóöbölben. Clare fojtott hangon felkiáltott, amikor megbotlott valamiben.

– Odalent a barlangban van elrejtve a csónak – dünnyögte Lucretius. – Te előttem mész le a sziklaösvényen. Futáshoz nincs elég hely, úgyhogy ne is gondolj rá! Indulj! Mögöttem leszek...

Hangos, görcsös, szapora tüsszögés fojtotta belé a hangot. Káromkodott egy cifrát, majd megint prüszkölt. Aztán huzakodást lehetett hallani.

– Nem! – tiltakozott Clare. – Nem megyek véled!

– Gyere vissza, buta néember! Gyilkos varázst bocsátok reád, ha nem jössz vissza! – Újabb tüsszögőrohamot kapott. – Mi ez? – hápogta. – Mit adtál te nékem? Dögvész beléd, hiszen ez a könyv!

Súlyos tárgy puffant a földön, Gareth tudta, hogy a börtarisznya lehet, amelyet Lucretius a vállára vetett, most pedig földhöz vágta dühében.

– Meg akartál mérgezni! – rikácsolta Lucretius. – Ezért megöllek, ahogy az apádat is megöltem!

– Menj! – kiáltotta Clare. – Menekülj, amíg tudsz, varázsló! A férjem megöl, ha rád talál!

Gareth látta asszonya köntösét, amint kivillan a ködből. Megrémült. Most döbrent rá, hogy Clare semmivel sem láthat jobban, mint ő. Ha elveszíti az egyensúlyát, belezuhanhat a tengerbe!

– Erre, Clare! – ordította. – Ne a szirtek felé fuss! Hozzám gyere!

Könnyű léptek cuppogtak a nyálkás földön, és a ködből előbukkant Clare. Vakon rohant a férje hangja után, aztán egyszer csak meglátta.

– Gareth!

– Maradj itt Dallannel. – Gareth fölemelte a kardját, és elsietett Clare mellett. Majdnem elbotlott a földön heverő iszákban. A könyv kihullott belőle, a száraz virág szétszóródott. Átható ürömszag terjengett a levegőben.

Aztán újabb harsány tüsszentést hallott, és balra perdült. Lucretius ott állt a gomolygó szürke ködben, hátravetett fekete palástja szabadon hagyta láncpáncélját.

– Szóval úgy gondolod, fortélyosabb varázsló vagy nálamnál, Ördög?

Az nem válaszolt, csak ment felé.

– Ne gyere közel! – Lucretius fél kézzel a kardját emelte csapásra, a másikkal benyúlt palástja redői alá, és pohár nagyságú tárgyat vont elő. – Én messzebb tudom locsolni ez üvegce tartalmát, mint amennyire a te kardod elér.

Gareth odapillantott a jókora üvegcsére. Valami ismeretlen zöldes lé volt benne.

– Azt hiszed, félek attól, amit a flaskádban tartogatsz?

– Jobban tennéd, ha félnél! – mosolygott ádázul Lucretius. – Ez egy maró bűvital, mely elperzseli, mihez hozzáér. A bört és a szemet is, Ördög!

– Igazat mond, uram! – ugrott előre Dallan. – Oly elegy ez, melyet akkor kotyvasztott, mikor közönséges fémeket próbált arannyá változtatni. Úgy éget, mint a tűz.

– Figyelmezz a kölyökre, Ördög – nevetett Lucretius. – Vagy vakulj meg.

Gareth, szerintem igazat mond. Ne menj a közelébe! – kiáltott Clare.

– A színtiszta igazat! – erősködött Dallan. – Vigyázz, uram!

Clare egy pillanatra sem vette le szemét a varázslóról.

– Miért ölted meg a remeteasszonyt?

– Meglátott a bolond vénség. Azt hitte, Bartholomew testvér vagyok, ki elvesztett Maudját jött keresni. Valamely okból azonban úgy érezte, meg kell bizonyosodnia róla.

– Utánad ment a kolostor könyvtárához, te pedig megölted – suttogta Clare.

– Előbb látni akartam, nem a kolostori könyvtárba tetted-e apád könyvét, mielőtt vettem volna a fáradságot, hogy megpróbálkozzam a kastéllyal. Sokkal egyszerűbb lett volna, ha odaadod az apácáknak, Clare.

– Nem érdekelte őket – mondta a nő. – Így hát megtartottam.
– Hülyék! A régiek leghatalmasabb titkai vannak megírva e könyvben! Apád amaz arab traktátusokban bukkant rájuk, melyeket lefordított. Tán magának az örök életnek is itt rejlik a titka!

– Drágalátos könyved nélkül óhajtod elhagyni a szigetet, varázsló? – bökte meg a könyvet Gareth a csizmája orrával.

– Úgy látom, ma kénytelen leszek nélküle távozni, ám biztosra vehetitek, hogy vissza fogok jönni érte – villantotta föl delejes hideg mosolyát Lucretius. – És sohasem tudhatjátok, mikor vagy hol bukkanak fel legközelebb. E tudat aligha el nem úzi majd álmodat, mi, Ördög?

– Avagy nem állítottalak meg most is? Megtehetem máskor is, ha szükség leszen rá.

– Eh! Most csak néked kedvezett a szerencse. Ám legközelebb másként fognak állni a dolgok.

– Akkor menj, ha ez a szándékom. Vidd bűdös bájitalod, és tűnj el e szigetről.

– Amint óhajtod, Ördög. Előbb azonban hagyok néked valamit, hogy mindig emlékezz reám. – Azzal egyenesen Gareth arcába vágta az üvegcsét.

– Ne! – üvöltötte Dallan, és ugrott, hogy pusztá kézzel kapja el a fiolát.

– Dallan! – vijjogta Clare.

Gareth gondolkodás nélkül, egyetlen pillanat alatt cselekedett, azzal az ösztönös gyorsasággal, amely számtalanszor mentette meg az életét.

Egyik kezével megragadta és félretaszította Dallant. A másikkal rövid, villámgyors ívben fölfelé villantotta a kardját, és lapjával telibe találta, majd ugyanazzal a lendülettel félreapta a fiolát. Az üveg egy sziklának csattant, és összetört. Halk sziszegést hallottak.

– Jóságos isten! – lehelte Clare. – Megeszi a követ!

– Pokoli szerencséd van, Ördög! – inalt Lucretius a sziklaösvény felé. – De nem tarthat örökké!

– Semmiféle csónak nem vár odalent az öbölben, varázsló – figyelmeztette nyájasan Gareth. – Embereim nemrég bukkantak rá.

– Nem, ez nem lehet! – Lucretius lobogó paláستtal torpant meg az ormon. – Hazudsz! Ezeket a barlangokat én találtam! Senki más nem ismeri őket!

– Mit értesz te a kisfiúkhöz? – mosolygott Gareth. – Tudod, mely kíváncsiak? William rég reálett a barlangokra!

– Dögvész beléd, Ördög! – ugrott neki magasra emelt karddal Lucretius.

Gareth könnyedén háritotta a támadást. Acél csattant acélon. Lucretius hátraszökkent, cselezett, és megint támadott.

Garethnek, miközben egymást kerülgették, el kellett ismernie, hogy a varázsló nagyon ügyes. Gyors volt és agyafúrt. Színleg leszólhatta a fegyverforgatást, többre taksálván a varázslás művészetét, de nyomban érezni lehetett, hogy igencsak ért a víváshoz.

Gareth, tudva, milyen meredeken zuhan alá a szirtfal, úgy manőverezett, hogy ne ő kerüljön háttal a tengernek, hanem Lucretius. Szeme sarkából látta, amint Clare elvonszolja Dallant, nehogy baja essék.

Lucretius újból rohamozott, Gareth kitért.

A varázsló megperdült a tengelye körül, és ezúttal Gareth került abba a helyzetbe, amelytől óvakodott: háttal a szirtfalnak.

Lucretius megint támadott, pengéje tompán csillogott a szürke fényben. Gareth érezte, hogy bal csizmája sarka alatt megindul a föld. Porlani kezdett alatta a szikla. Odalent harsogtak a hullámok.

Minden erejével előrezúdult; az volt a szándéka, hogy alávetődik, be a varázsló pengéje alá. Lucretius már felkészült a döfésre. Arca eltorzult a dühtől, amikor látta, hogy Gareth elsiklik a kardja alatt, a földre veti magát és félregördül.

– Dögölj meg, Ördög! – Lucretius megpördült, épp akkor, amikor a másik föltápáskodott. – Dögölj meg!

Gareth észrevéve a lehetőséget, előrelendült. Lucretius nem bírta elég sebesen fölkapni a kardját, hogy háríthassa a döfést. De még mielőtt az Ördög szúrhatott volna, a varázsló lába alatt megindult a föld.

– Nem! – üvöltötte. – Nem, ez nem lehet! Én varázsló vagyok!

Gareth megtorpant, és gyorsan visszahátrált a szikla málladozó szegélyéről. Lucretius hátrazuhan a szürke semmibe, amely őreá várt. Végtelennek tűnő pillanatokig hallatszott még éles sikolya, aztán hirtelen megszakadt, és mélységes csönd lett.

– Gareth! – rohant oda Clare. Férje karjaiba vetette magát, és vadul szorította. – Nem esett bajod?

– Nem. – Láta a dalnokot az asszony feje búbja fölött. Dallon mereven bámulta azt a helyet, ahol utoljára látta Lucretiust.

– Úgy véled, nagyuram, csakugyan meghalt? – kérdezte különös hangon.

– Úgy hát. Majd lejössz vélem a bűvőöbölbe. Légy nyugodt, ott fogjuk megtalálni tetemét a sziklákön. Végül is, ő se volt más, mint ember.

– Szörnyű ember – mondta Clare. – Egyáltalán nem jó mintakép egy férjnek.

Clare még akkor se tért magához a megrázkódtatásból, amikor aznap este visszavonultak Garethtel a hálószobába.

Kívülről nézve minden visszatért a rendes kerékvágásba. Ranulfot megtalálták az őrtoronyban, élve, noha eszméletlenül. A fejére kapott ütésből hamar magához tért, ámde Clare gyanította, hogy a büszkeségén esett seb gyógyulásához több idő kell.

Lucretius hulláját elvitték az öbölből. Az összecsapást túlélő négy fekete palástos lovagot és a három boldogtalan íjászt bezárták a kastély pincéjébe.

Joanna felocsúdott ájulásából, addig szorongatta Williamet, amíg a gyerkőc rimánkodni nem kezdett, hogy hagyja abba, aztán egyenesen Ulrich nyakába borult.

A falu zsongott az izgalomtól, szomszéd a szomszédnak adta tovább a mesét. Az Ördög hőstettei minden elmondással titánibb arányokat öltöttek. Clare tudta, hogy parasztjai roppant büszkéek urukra, aki hatalmasabbnak bizonyult holmi varázslónál.

Gareth emberei hangosan ujjongtak és örvendeztek az estebédnél. A szakácsné pazar fogásokkal köszöntötte a győzelmet. A szolgálók fecsegték és tréfálkoztak a fegyveresekkel.

Az ünnepléshez Dallon is hozzájárult Desire megszabadításáról szóló izgalmas balladájával. Nem egészen két óra alatt költötte, és mindenki el volt ragadtatva a tehetségétől.

Clare-nek sikerült megnyugtatóan derűs arcot öltenie, miközben kitakarították az udvart, és minden helyreözökött. Ámde álarc volt csak az. Estebédnél egy falat se ment le a torkán.

– Jól vagy már, Clare? – kérdezte csendesen Gareth, aki éppen csizmáját és tunikáját vetette le a kandalló előtt.

– Csak fázom egy kicsit. – A paplant markolva figyelte férje vetkőzését.

Az ökle köré csavargatta bőrövéjét.

– Sajátlagosan viselkedtél ma este.

– Hát a nap is elég sajátlagos volt, uram.

A férfi letette az összecsavart bőrövet egy faragott láda tetejére.

– Megértelek.

– Meg?

– Nem szoktad meg az erőszakot Desire szigetén.

– Minő igaz.

– Nos, csillapodj, asszonyom. – Ásított. – Igen csekély a valószínűsége annak, hogy rövid időn belül ehhez hasonló helyzettel kellene szembenéznünk. A kastély biztonságban van. Desire biztonságban van. Embereink biztonságban vannak.

– Hála néked, uram.

Gareth megvonta hatalmas vállát, és odament az ágyhoz.

– Ez a varázsló nem volt egyéb, mint egy jól öltözött tolvaj. Én pedig ügyesen bánok a tolvajokkal, asszonyom. Ha elfelejtetted volna, tetemes gyakorlatom van e tárgyban.

Ez már sok, hogy ilyen félvállról veszi ezt a szörnyű napot. Clare hirtelen felült az ágyban, és reszkető ujjakkal szorította magához a takarót.

– Szent Hermione szemére, hogy mered ezt ilyen félvállról emlegetni, uram?

Garethet meglepte e fortyogó indulat. Gondterhelten összeráncolta szemöldökét.

– Valami baj van, Clare? Nem innál valami meleget, hogy könnyebben elaludj? Elég sok mindent kellett kiállnod ma.

– Bizonyosan elég sokat! – Clare feltápáskodott, odaállt az ágy közepére, és csipőre vágta az öklét. – Majdnem megöletted magad, Ördög!

– Annak igen csekély volt a valószínűsége.

– Annak mindennemű valószínűsége megvolt! Én láttam az utolsó párbajt a varázslóval! Te is ugyanolyan könnyen leeshetnél volna a szirtről!

– De nem estem – ásított megint Gareth.

– Ne merd ily félvállról venni e dolgot, uram! És velem mi lett volna, ha a te holttestedet hozzák fel az öbölből?

– Clare...

– Nem bírtam volna ki, a mindenségedet! – Rettegés és harag könnyei szöktek a szemébe.

– Clare, esküszöm, hogy a legnagyobb rendben van minden. Nyugodj már meg, asszonyom!

– Ne bánj velem úgy, mint egy bokros kancával! Majdnem elveszítettelek ma!

– Kétségen kívül elég könnyen pótolhattál volna, asszonyom. Otthontalan lovagok fölös számban akadnak Angolhonban. Talán leltél volna egyre, ki nálamnál jobban megközelíti igényeidet.

– Ne tréfálj velem, uram! Megmondtam, hogy szeretlek! Nem fogod fel, hogy ez mit jelent?

– De, azt hiszem, igen – mondta lassan Gareth.

– Eh, tudod is te, mit jelent a szerelem! A szívem szakadt volna meg, ha téged megölnek ma! Ez semmit sem jelent néked?

– Ez mindent jelent nékem – szólt egyszerűen a férfi.

– Ó, Gareth! – borult a nyakába Clare. – Te vagy az egyetlen férfi, aki mellett többnek érzem magam, mint hasznosnak.

– Te ugyan ily hatással vagy reám, asszonyom – ölelte át a férje. – Kezdem elhinni, hogy idetartozom Desire-re.

– Ide bizony. Ez az otthonod, Gareth. Ezt soha, egyetlen percre se feledd. Nem szabad ilyen ostoba kockázatot vállalnod többé.

– Vidulj, feleség! Biztonságban vagyunk, és én rajta leszek, hogy ez így is maradjon.

– Annyira rettegtem, hogy elveszítelek – motyogta a vállába Clare.

Ő az asszony hajába fúrta ujjait.

– Hát mit képzelsz, én mit éreztem, mikor visszatértem a kastélyba, és téged ott találtalak, amint a lépcsőn állva diskurálsz Valemont-i Lucretiusszal?

– Én nem diskuráltam! Tárgyaltunk. Igen értek a tárgyaláshoz.

– Úgy bizony. Fölöttébb ügyesen kifogtál a varázslón.

– Tudtam, hogy prüszkölni fog az ürömtől. Abban reménykedtem, hogy Dallannek így módja lesz elmenekülni.

– Ehelyett néked segített. – Jelentőségteljes szünet után folytatta. – Amire nem lett volna szükség, ha ott maradsz bent a kastélyban, mint parancsolám.

– Tennem kellett valamit. Meg akarta ölni Dallant.

– Te pedig mentél, hogy megszabadítsd. – Rezignáltan sóhajtott. – Úgy vélem, semmi értelme, hogy kárpáljalak oktalanságodért, asszonyom.

– Nem volt választásom.

– Erről most nem vitatkozunk – fogta Gareth a tenyerébe az asszony arcát. – Túl vagyunk rajta. Biztonságban vagy, és csak ez számít.

Clare mosolygott, kipislogva szeméből az utolsó könnyeket. Átölelte férje nyakát, és hozzásimult. Az karjaiba kapta, és letette a virágszagú lepedőre. A hamvába hulló parázs még adott annyi fényt, hogy Clare lássa a férfi szemének tüzes ragyogását.

– Ó, én édes Clare-em! Nem te vagy ám az egyetlen, ki halálra rémült ma. Meg ne csináld ezt velem még egyszer!

– Távol legyen, uram. – Clare lehúzta magához a fejét, és megcsókolta vad mohósággal, amit nem is igyekezett leplezni, Gareth pedig a szokott elsöprő stílusában viszonzta.

Egyikük se bajlódott vele, hogy összehúzza a függönyt. A parázs meleg izzásba vonta a szétdúlt ágyat.

Clare mélyebben befészkelte magát férje melegébe, és beszívta az ellazult, kielégült test illatát. Már lehunyta a szemét, amikor egy gondolat villant át az agyán.

– Gareth?

– Hmm? – A férfi hangja alig volt több, mint mély dorombolás az árnyékban.

– Majdnem elfeledtem. Eadgar tudni akarja, meddig kell etetnünk a foglyokat. Azt mondja, tartalékot kell beszereznie, amennyiben hosszabb ideig tároljuk őket a pincében.

– Legfeljebb még egy napig kell bajlódnia velük.

– Az jó. Eadgar örülni fog neki. Nem vagyunk hozzászokva, hogy foglyokat tartunk itt Desire-en.

– Aha.

Clare tünődve bámult a kandalló parázsába.

– Szerinted hová mennek az ilyen emberek, ha gazdájuk meghalt?

– He?

– Azon tépelődtem, mi lesz most Sir Lucretius szolgáló lovagjaival. És a három újással, kiket elfogtatok. Szegény emberek. Nehéz sor lehet, ha az embernek se hajléka, se jó ura, kit szolgáljon.

– Némik nem kell törniük magukat, hogy új otthonra leljenek, Clare.

– Miért nem?

– Azért, mert felköttem őket.

– Mi? – pattant föl Clare. – Azt nem teheted, Gareth! Férje fél szemmel úgy nézett rá, mintha az asszony megbolondult volna.

– Effajta emberekkel ez a szokásos eljárás.

– Lehetetlen! Teljességgel lehetetlen! Nem fogsz itt Desire-en hét embert felkötetni, uram! Szent Hermione gyűrűjére, szó se lehet róla! – Lelki szemeivel már látta a bitófán hintázó hét akasztottat. – A leghatározottabban megtiltom!

Gareth a másik szemét is kinyitotta.

– Megtiltod?

– De még mennyire! Desire-en még sose fordult elő akasztás. Apám nem látta szükségesnek, hogy bárkit is felköttesen, én pedig nem szándéksom változtatni e szokásán.

– Clare – kezdte Gareth vészjósló türelemmel –, azok az emberek odalent a pincében martalócok. Rablók. Kóbor lovagok. Nyilvánvalóan gyilkosok, sőt, még annál is rosszabbak.

– Itt senkit se öltek meg!

– Véletlenül.

– Egy gonosz ember vezérelte őket, ki mostanra halott.

– Az bizony, és ha szabadon engedem őket, akkor hamarosan keresnek maguknak másik ily gazdát, kit szolgáljanak. Ilyen a természetük.

– Uram, én a gondolatát se bírom el, hogy ily szörnyű és számos halálok essenek e szigeten. Nem teheted.

– Tán elküldhetném őket Seabernbe – tűnődött férfi. – Sir Nicholasnak aligha lenne ellenére nyélbe ütnie e dolgot.

– Nem erről van szó! – csapkodta öklével Clare az ágyneműt. – Én egyáltalán nem akarom, hogy felakasszák őket!

Gareth összeszedte a türelmét.

– Úgy egyeztünk, hogy mint e jószág urának és úrnőjének, mindkettőnknek megvannak saját dolgaink.

– Igen, de...

– Meg kell engedned, hogy tegyem dolgomat, asszonyom.

– De akkor se kell akasztatnod! Van más megoldás!

– Mi?

– Elúzheted őket. Esküt vehetsz tőlük, hogy soha többé nem teszik be ide a lábukat. Nem merészelnének visszajönni.

– Clare...

– Félnék tőled, uram. Úgy hiszik, hatalmasabb vagy, mint Valemont-i Lucretius.

– Nekünk tán nem okoznának fejfájást a jövőben – ismerte el Gareth –, ám ha elküldenék őket, akkor másnak gyúlne meg velük a baja.

– De én nem akarom, hogy Desire-en hét akasztottat táncoltasson a szellő, és ez utolsó szavam.

– Nem, asszonyom. E kérdésben én döntök.

– Azt még majd meglátjuk. – Clare fölnyalábolta a takarót, bebugyolálta magát, és kimászott az ágyból.

– Hová a pokolba mégy, asszony?

– Uram, míg meg nem adod a kegyet, mit kértem, én az öltözőszobában alszom.

Magára kanyarítva a takarót, akár egy túlméretezett palástot, Clare sarkon fordult, és átvonult a hálóból az öltözőszobába.

– A patvarba, mely fiatalok – dűnnyögte Gareth. – Egy sincs még tizenkilenc. – Végighordozta tekintetét Lucretius négy, életben maradt lovagján, akiket kihallgatásra vezettek elé a nagyterembe. – Miért gyerkőcöket szemelt ki terveinek végrehajtásához az a nyomorult varázsló?

– Férfiak, nem gyerkőcök – vont vállat Ulrich. – És te csakúgy tudod kérdésemre a választ, mint én.

Gareth a tenyerébe hajtotta állát. Sohasem élvezte foglalkozásának ezt a részét.

– Ily ifjakat könnyebb irányítani és ijesztgetni, mint öregebbeket. Nem firtatják a parancsokat, sem a varázsló fortélyait.

– A Valemont-i nyilván a lovagi állapot és a vagyoni ígéretét a rémítgetéssel ötvözve csábította őket szolgálatába. Régi és kipróbált receptje a fiatalok toborzásának.

– Hites feleségem azt óhajtja, hogy gyakoroljak kegyelmet. Erősködik, hogy bocsássam szabadon őket.

– Hallottam. Őszintén szólva, uram, mind az egész kastély hallott már Lady Clare, izé, kéréséről.

– Tudtam, hogy nem lesz képes tartani a száját!

– Azt hiszem, inkább akkor kezdődhetett a pletykabeszéd, mikor ma reggel az egyik szolgáló az öltözőszobában találta az alvó Lady Clare-t.

Gareth nem szólt semmit. Ulrich tapintatosan megköszörülte a torkát.

– Gyengéd hölgyed nyilván azért szánja ez embereket, mert alig idősebbek, mint Dallan. Ugyanakkor meglepődve hallom, hogy szintoly irgalmas érzéseket táplál ama tolvajok iránt, kiket a kikötőben füleltünk le, mielőtt lophattak volna. Azok pedig minden hájjal megkent gazemberek.

– Clare azt akarja, hogy zavarjam el az egész bandát.

– Asszonyszemélyek hajlamosak gyöngé szívűek lenni, főleg azok, kiknek nincsenek bokros tapasztalataik erőszakban.

– Azt mondja, nem akarja azzal fogadni Helen apátnőt, hogy szép szigetünkön hét akasztottat hintáztatnak az illatos szellők.

– Nékem azt sűgja valami, hogy apátnő asszonyunk ennél cifrábbakat is látott a maga idejében – dűnnyögte Ulrich.

– Igaz. Mindenesetre úgyis eltakarítnánk a hullákat, mielőtt az apátnő megérkezik.

A négy lovag megállt a karszék előtt. Nemcsak fiatalok voltak, hanem borzasztóan rémültek, bár nagyon erőlködtek, hogy ijedelmüket elrejtse a sztoikus dac máza alatt. Gareth biccentett az öröknek, akik hátráltak egy lépést, aztán ránézett a legidősebb fogolyra.

– Te ott! Mi a neved?

– Sir Robert.

– Hol a házad?

Robert habozott, aztán vállat vont.

– Most nincs, hogy Sir Lucretius meghalt.

– Családod?

– Nincs, uram.

– Szüleid?

Robert láthatóan zavarba jött ettől a kérdezgetéstől.

– Apámat sose ismertem. Anyám meghalt, mikor én a világra jöttem.

– És te? – nézett Gareth a következő lovagra. – Téged hogy hívnak? Hol van családod birtoka?

– John a nevem. – Az ifjú mély lélegzetet vett, hogy ne reszkessen a hangja. – A varázsló hűbérese voltam. Most, hogy meghalt, nincs hajlékom.

– Kezd kirajzolódni a minta – mondta halkán Ulrich.

– Aha. – Gareth ránézett a másik két lovagra. – Néktek van családotok? Birtokotok?

Azok a fejüket rázták.

– Megengedj, nagyuram – lépett előre Robert.

– Mi az?

– Egyikünknek sincsenek rokonai vagy barátai, kik váltságdíjat fizetnének értünk. Amink van, azt mind a varázslótól kaptuk. Páncélunk és kardunk az egyetlen értékes tulajdonunk. – Szája vonallá keskenyedett, pillantásában vad büszkeség keveredett a félelemmel. – Te pedig attól is megfosztottál bennünket. Akkor akár jöhet is az akasztás.

– A maga idejében, Robert, mindent a maga idejében. – Intett az öröknek, hogy vigyék vissza a lovakokat rögtönzött börtönükbe.

Ulrich várt, míg kiürül a csarnok, aztán kérdezte.

– Ki akarod hallgatni az íjászokat is, akiket a kikötőben kaptunk el, uram?

– Nem. Semmit se tudhatok meg tőlük. Fajtájuk jellemző példányai. Martalócok, kik elszegődtek a varázslóhoz a könnyű préda reményében. – Felállt. – Se hajlékuk, se családjuk.

– Ilyen emberek mindig veszedelmesek. Az lesz a legjobb, ha gyorsan felkötjük őket.

– Az. – Odasétált egy asztalhoz, amelyen szétrakosgatta a Valemont-i Lucretius felleghajtójában talált tárgyakat. – Ezeket láttad már, Ulrich?

– Nem. – A lovak is odament, és megbámulta a pohárnyi vízben úszkáló apró fémszilánkokat. – Mik ezek?

– Dallan mesélte, hogy a varázsló ezeket hívta az ő acélhalainak. Nézd csak! – Beledugta ujját a vízbe, és megkevergette. Amikor a víz kisimult, a szilánkok is megállapodtak. – Figyeld meg, hogy most is ugyanazon irányba mutatnak, mint mielőtt fölzavartam a vizet.

– Vagyis?

– Észak felé, barátom. Mindig észak felé. Ez ama titokzatos eszköz, melynek segítségével a varázsló átkormányozta bérlett tolvajait a ködben a szigetre.

– Acélhalak?

– Hallottam hírüket pár évnek előtte – mondta Gareth. – Aztán megint olvastam róluk Sir Humphrey könyvében, de most először látok oly eszközt, melyhez használják őket. Nem bámulatos? Sir Humphrey könyve szerint Kínában találták fel, akárcsak a faszénnek és kénnek amaz elegyét, mellyel kifüstöltük a varázsló embereit.

– És ez? – emelt föl Ulrich egy csiszolt gömböt. – Tükör. Dallan szerint Lucretius ezzel továbbított jelzéseket embereinek. Ezekkel pedig – mutatta a karikára fűzött fura forma kulcsokat – a legkülönbözőbb zárat nyitogatta.

– Szóval így jutott át a zárdakapun és be a könyvtárba.

– Így bizony. – Gareth visszaejtette a kulcskarikát az asztalra. – És így tudta bezárni a remetelakot, miután visszavitte Beatrice holttestét.

– Ez fölöttébb érdekes uram, és téged ismerve bizonyos vagyok benne, hogy napokon át eljátszozol a varázsló csuda zsákjával. Ám én mit kezdjek közben a foglyokkal? Szóljak, hogy tüstént küldjék el őket földvára?

– Ne. Várjatok még egy kicsit! Eszembe juthatnak még dolgok, miket meg akarok kérdezni tőlük.

Ulrich kiment a csarnokból, de látszott a szemén, hogy mulat. Gareth, szokása szerint, nem értette a tréfát.

Végre feltisztult a köd, amely az utóbbi két napban elborította a szigetet. Az udvaron pezsgett a munka. William és Dallan fel-alá futkostak Eadgar megbízatásaival, és segédkeztek a cselédségnek. Lefelé menet a lépcsőn, Gareth három fegyveresét pillantotta meg, kik frissen szedett virágok asztagait nyalábolva akkor jöttek be a nyitott kapun. Mosoly futott át az arcán,

látva harcedzett katonáit virágokkal megrakva, majd nyomban le is hervadt, mikor elindult az udvaron át Clare műhelyei felé.

Persze kényszeríthette volna, hogy jöjjön vissza éjszaka az ágyba. Annyival nagyobb és erősebb volt a feleségénél. Egyszerűen át kellett volna hurcolnia az öltözőszobából. Ehhez azonban Gareth túlságosan is mérges volt. Azt mondta magában, hogy egy éjszaka a kemény padlón egy szál takaróban majd észhez téríti hitvesét.

Sajnos, a szolgáló szokásánál hamarabb ment be az öltözőszobába, mikor Clare még mélyen aludt. Gareth azonban ébren volt. Nagy bosszúságára alig tudott aludni az éjszaka. Háromszor settenkedett át az öltözőszobába, hogy megigazgassa Clare-en a takarót. Mert kemény kőpadlón hálni, az egy dolog, megfázni azonban már más. Neki, mint férjnek, kötelessége vigyázni, nehogy Clare megfázzon a tulajdon szamársága miatt.

Ma reggel szokatlanul nyugodt volt az asszony. Úgy viselkedett, mint aki már győzött, és csak azt várja, hogy férje beismerje a vereségét. Tudja ez egyáltalán, hogy Gareth még soha senkinek sem adta meg magát? Odaért a hosszú műhelysor első ajtajához, és belépett.

– Clare?

– Itt vagyok, uram – szolt át Clare a szomszéd műhelyből.

Gareth átment az elegyítőből a szárítóba. Clare az egyik széles asztalnál állt, maroknyi szárított virágot emelt az orrához, és behunyt szemmel összpontosított az illatra. A háta mögötti ablakon beáradó napsugár aranyos fénykörbe vonta bájos alakját.

– Mit csinálsz? – kérdezte Gareth, inkább csak azért, hogy mondjon valamit.

– Különleges illatszerez gömböt az apátnőnek. Nagyon bonyolult elegyet, amilyen nem lesz senki másnak. Szerinted örülni fog néki?

– Egészen bizonyosan. Feje tetején áll a ház.

– Most már bármelyik nap betoppanhat. Talán már ma délután.

– Izé, Clare, tudom, hogy nagyon fel vagy ajzva ettől a látogatástól.

– Fel bizony! Helen apátnő fölöttébb kedves volt hozzám leveleiben. Alig várom, hogy viszonzhassam barátságát.

– Talán el kellene mondanom...

– Szabadon engedted a foglyokat, uram?

– Nem.

– Úgyis tudom, hogy a helyes dolgot fogod cselekedni, mielőtt lemenne a nap.

– A kutyafáját, asszony, felkötni őket, az a helyes dolog!

– Ez esetben nem. Megnézted te alaposan Lucretius lovagjait? Alig öregebbek, mint Dallan.

– No és ama hivatásos rablók, kiket Ulrich fogottéi a kikötőben? – vágott vissza Gareth. – Azoknak nem lehet mentség ifjú koruk. Az egyik megvan már negyven is, meg még két nap, és egész életében embereket fosztogatott.

– Igen, de ha a többieket szabadon bocsátjuk, akkor miért ne menjen ő is? Egyetlen hullát se akarok, hogy itt rángatózzék az én gyönyörű virágaim felett!

– Clare, te nő vagy, és rendkívül védett életet éltél itt a szigeten. Ha... – elharapta a szót, mert kiabálás támadt odakint.

– Lady Clare, Lady Clare, megjöttek vendégeid! – szólította az egyik cseléd. – Lady Joanna kéri, jer üstöllést!

– Itt van Helen apátnő! – Clare visszahullatta a száraz virágokat a tálba.

– Várj, Clare! – kapott utána Gareth elviharzó feleségének, de mellényült.

Clare kirent az udvarra.

– Joanna! Hol az apátnő? Talántán a zárdánál állapotodik meg előbb, hogy találkozzék a priorisszával. Szent Hermione övére, még nem is vagyunk kész! Azt szerettem volna, hogy minden tökéletes legyen, mire ideér!

Gareth előbaktatott a szárítóból, odament a közelben ácsorgó Ulrichhoz, és együtt bámulták a nyüzsgést.

– Itt az apátnő? – kérdezte Gareth.

– Itt. Nemrég érkezett kíséretével Seabernből. Az egyik ember épp most nyargalt fel a faluból a hírrel.

– Kísérettel? – csodálkozott Gareth.

– Úgy látszik, Thurston of Landry és három lovagja történetesen épp arra tartottak, mint az apátnő, így hát felajánlották oltalmukat neki és kíséretének. Bármely pillanatban itt lehet az egész regiment!

– Ez kellett nekem – sóhajtott fel Gareth. Hitetlenkedő kárálás csapott fel az udvarban. Clare veszettül hadonászott.

– Mit mondasz, hogy Thurston of Landry idejön? – rikoltotta Joannának. – Az lehetetlen!

– Lassúdj már, Clare! – kérte Joanna. – Elboldogulunk véle.

– Hogy csinálhatja ezt vélem Thurston of Landry? Hát nincs benne egy szikrányi tapintat? Ma este egy apátnőt látok vendégül. Hogy kellemedjek még az apósommal is, miközben ily nevezetes személyt próbálok mulattatni?

– Kitűnő kérdés, figyelembe véve a környülállást – jegyezte meg Gareth Ulrichnak.

– Mosolyogsz, uram. Kínosan érzem magam, mikor mosolyogsz. – Ulrich pillanatnyi tétovázás után folytatta. – Mi légyen a foglyokkal?

– Jobb lesz, ha egy-két napig még tartogatod őket. Túl nagy most itt a felfordulás, és még nagyobb lenne, ha felkötnénk egy csomó tolvajt.

– Aha – mondta Ulrich. – Érdekes este ígérkezik.

Az őrtoronyban rikoltozni kezdtek; porfelhő jelezte a vendégek és a kíséret érkezését.

– Itt vannak! – kurjantotta valaki. – Az apátnő és Thurston of Landry a kapuk előtt!

– Ez már túl sok! – futott oda Clare a férjéhez. – Legalább megüzente volna apád, hogy ide jó látogatóba!

– Gyanítom, pillanatnyi felbuzdulásból határozhatta el, mikor megtudta, hogy az apátnő útban van Desire-re.

– De miért? Semmi értelme... – Elakadt a szava, mert a lovasok ebben a pillanatban jöttek át nagy patkócsattogással a kapun. Szolgák futottak tartani a kantárt, általános zűrzavar keletkezett.

– Gyere, Clare! Köszöntenünk kell vendégeinket. – Gareth karon fogta feleségét.

– Az a hölgy ott a poroszkán az apátnő. – A lelkesedés minden morcosságot lemosott Clare arcáról. – Láthatóan kiváló egészségnek örvend.

– Annak szokott.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Rá se ránts!

Thurston leszállt a nyeregből, és lovagiasan lesegítette az apátnőt.

– Apátnő asszonyom! – futott Clare, hogy megcsókolja a bencés apácák köntösét viselő magas, szép asszony gyűrűjét. – Isten hozott Desire szigetén!

– Jó téged újra látni, Lady Clare – mosolygott Helen apátnő. – Mindig nagy kedvemre vagyon ellátogatnom hozzád. El se mondhatom, mennyi örömet találtam levelezésünkben.

– Asszonyom, bizonyára szeretnél felüldülni a hosszú út fáradalmai után. Szobáid elő vannak készítve. Uram! – mérte végig villámló szemmel Garethet. – Te még nem is köszöntötted illendően apátnő asszonyunkat.

– Mely igaz. – Gareth megfogta az apáca kezét, és belenézett a szürke szempárba, amely szakasztott mása volt az övének. – Isten hozott Desire szigetén, anyám!

Az anyja! El sem bírom hinni, Joanna. Helen apátnő az anyja! Jaj, oly kínos. Hogy mívelhette ezt vélem?

– Az a gyanúm, Lord Gareth mostanáig nem akarta, hogy tudd, mi köze néki az apátnőhöz.

Eunice átdobta Clare fején a sáfránysárga köntöst.

– Ugyan miért nem? – Tekergőzött, hogy valahogy át dugja fejét a ruha redői között. Sikerült. Eunice élve az alkalommal, elkapta a zsinórokat, és munkához látott.

– Talán, mert tudta, minő tisztelettel övezed az anyját. Bizonyára tulajdon érdemeivel kívánta elnyerni tetszésedet. – Joanna felállt a zsámolyról, és odament az ajtóhoz. – Az estebéd miatt meg ne nyugtalankodj. Minden kész. Jut eszembe, Dallon ez alkalom tiszteletére számos új strófával egészítette ki balladáját.

– A rettenthetetlen, bátor, vitéz Lord Garethről? – mosolyodott el akarata ellenére Clare.

– Úgy gondolom. Már alig várja, hogy előadhassa a társaságnak.

Eunice megrántotta asszonya haját, csak annyira, hogy veszteg maradjon. Clare morogva engedte, hogy idős szolgálója ráillessze hajfonataira az aranyos hálót.

– Mondta már Sir Ulrich, mikor bocsátják szabadon a foglyokat? – érdeklődött.

– Még nem – sóhajtott Joanna. – Ne várd, hogy Lord Gareth elengedje azon embereket, Clare. Tudhatod, hogy ezt nem így intézik. És ha a véleményemre vagy kíváncsi, az egész banda megérdemli, hogy felkössék.

– Úgy is van – motyogta Eunice.

– Ha csak rá gondolok, mi történhetett volna véled vagy Williammel, úgy érzem, mindjárt elájulok megint. – Joanna kiment, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

– Igazsága vagyon Lady Joannának! – Eunice eligazgatta Clare derekán a narancsszín-kék övet. – Lord Garethnek az a híre, hogy kemény kézzel bánik zsványokkal és latrokkal. Nem fog kegyelmezni! És nem is szabad néki, ha a véleményemre vagy kíváncsi.

– Nem vagyok rá kíváncsi, Eunice!

– Asziszted, asszonyom, néked meg fogja tenni? Mer' oly igen szível téged? – Eunice szánakozó pillantást vetett úrnőjére, miközben rászorította a csillámló hajhálóra az ezüstabroncsot. – Túl sokat vársz a férfiebertől, főleg az Ördögtől.

– Talán meggyőzhetném az apját, hogy beszéljen a lelkére.

– Thurston of Landry elébb segítene a fiának megácsolni a bitót.

– Akkor esetleg Helen apátnő? – reménykedett Clare.

– Á, asszonyom, abból se sülné ki semmi jó. Ez nem az ő dóga, és rá fogja hagyni a férjfiákra, hogy itt legjobb lészen akasztani.

Clare behunyta a szemét, és némán elstutogott egy rövid fohászt. Úgy látszik, egyedül maradt a szigeten azzal a vélekedésével, hogy nem szép dolog hét embert felkötni Desire virányain.

– Hát senki sem érti, hogy elég volt már az erőszakból? Senki se látja be, hogy a varázsló lovagjai otthontalan sihederek csupán, kik ahhoz az egyetlen lovaghoz álltak, ki felfogadta őket?

– És azok a szegény íjászok! Azok meg csak szerencsétlen flótások, akik azért jutottak erre a sorsra, mert nem volt mi másból megéljenek.

Látta maga előtt az iszonyú képet, hét akasztottat egy rózsaaágyás felett, és fölfordult a gyomra.

– Anyád gyönyörű, mint mindig.

– Aha. – Gareth összeráncolt szemöldökkel silabizálta Sir Humphrey könyvét. – Kigyelmed szerint mi lehet e célzás valamely gépezetre, mit ugyanaz a mechanizmus hajt, akár a vízórát?

– Fogalmam sincs. – Thurston minden érdeklődés nélkül sandított bele a könyvbe. – Tudod, hogy az ő ötlete volt?

– Micsoda?

– Hogy vedd nőül Lady Clare-t.

– Ezt én is gyanítám, amint megtudtam, hogy anyám és Clare régóta leveleznek egymással.

– Elégedettnek látszol a házassággal.

– Aha. – Gareth lapozott.

– Sajnálatos, hogy voltak azok a pletykabeszédek az, izé, elvesztett tisztességéről.

– Nem mintha terád tartozna, de a pletykák alaptalannak bizonyultak.

– Ahá. Engem nem a hölgy jó híre izgatott.

– Tudom én, mi izgatta kigyelmedet. – Gareth közelebb hajolt egy apró ábrához. – Attól féltél, hogy kötelességemnek érzem megölni Sir Nicholast, és ezzel megfosztalak szolgálataitól.

– Így is volt. Örülök, hogy nem került reá sor. Nicholas, meglehet, nem az a gáláns lovag, kiről asszonyok álmodnak, ámde hűséges, és jól bánik a karddal. Az ily ember ritkaság.

– Az.

– Hallottam más pletykabeszédeket is – folytatta Thurston.

– Valóban?

– Úgy mondják, perben vagy hölgyeddel.

– Azt akarja, hogy eresszem szélnek a latrokat. Clare igen lágyszívű. Nem szokta az erőszakot, s mi utána jó.

– Asszonynép! – sóhajtott Thurston. – Egyszerűen nem értik az ilyest.

– Ebben osztom a véleményed, uram.

– Pokolnak Ablaka akkoron megnyílt, S a gonosz varázsló ahajt beléhullott. S te, gonosz, vigyázz, a rosszat úgy tegyed, Hogy lesújt rád haraggal az erős Sir Gareth.

Gareth összeborzadt. Odahajolt Clare-hez, aki a zsúfolt csarnok többi vendégével együtt lelkesen tapsolt Dallen legújabb dalának befejező soraihoz.

– Úgy tegyed, Sir Gareth? – ismételte fanyalogva.

– Szerintem csinosan összecsend. – Clare büszkén mosolygott Dallenre, aki belepirult a siker örömebe. – Nékem csak az a rész nem tetszik az utolsó strófában, mi a hét akasztotról szól.

– Milyen befejezést szeretnél inkább, Clare? – kérdezte Helen apátnő, és harapott egyet a mandulával töltött fűgéből.

Clare oly pillantást vetett Garethre, mi könyvekkel felért.

– Szerintem a hatalmas Sir Garethnek irgalmat kellene mutatnia foglyaival szemben. Mondd meg nékem, asszonyom, nem ugyanerre int az egyház is?

– Az a körülállástól függ. Az egyház figyelemre méltó gyakorlatiasságról tesz tanúságot ily kérdésekben, mindazonáltal azt tanítja, hogy igazságszolgáltatásra szükség legyen.

– Igen, de...

– Elég! – Gareth akkorát vágott az asztalra öklével, hogy a kupák csörömpölni kezdtek.

A csarnokban minden fej tüstént a főasztal felé fordult.

– Gareth – rezzent össze Clare –, igazán, sem az idő, sem a hely...

– Nem! – Gareth vészjóslóan fölemelkedett. – De bizony, hogy épp ez a hely és idő, asszonyfeleségem. Ma este lezárjuk e dolgot. Elegendem van örökös kárpálásodból, asszonyom!

– Én nem kárpállak, uram. Sose is tettem.

– Épp ellenkezőleg, elviselhetetlenül nyaggatsz e tárgynak miatta, és én ezt nem tűröm tovább!

Clare alig bírta megállni, hogy a fejére ne borítsa levelese maradékát. Gyors pillantást vetett vendégeire, és elszörnyedve látta, hogy Lord Thurston és Helen apátnő példa nélkül mulatnak.

– Uram, kínos helyzetbe hozasz a társaság előtt – szűrte a fogán keresztül. – Méltóztass leülni, és viseld tisztességgel magad.

Gareth keresztbe fonta karját széles mellén.

– Addig nem, míg nem végeztünk ez baromsággal. Itt e kastélyban mindenkinek tudják, hogy ama hetet szabadon engedni badar ötlet. Egyetlen épeszű okot mondj, hogy miért tenném.

– Irgalomból és részvétebből – felelte Clare gyorsan apadó béketúréssel.

– Az nem elégséges ok.

– Akkor igen kegyes mívelkedet volna, méltó tisztelkedés Szent Hermione születése napján.

– Asszonyom, míg be nem tettem lábam e szigetre, azt se tudtam, hogy Szent Hermione létezik. Bizonyosan nem fogom az ő kedvéért szélnek eresztani azon embereket. Mondj más okot.

– Szüléid látogatásának öröme? – próbálkozott kétségbeesetten Clare.

– Nem, ez nem elég.

Clare nem bírta tovább. Felpattant.

– Akkor kedvemért tedd meg, uram! Esküszöm, Ördög, az érzésnek ha legparányibb szikrája is élne irántam szívedben, megkegyelmeznél azon embereknek.

– Azt mondtad, az érzésnek legparányibb szikrája? – kérdezte kifürkészhetetlen tekintettel a férfi.

– Igen! Ha töredékét viszonznád bár irántadi szerelmemnek, akkor nem tagadnád meg tőlem e kegyet.

Legszívesebben elsüllyedt volna. El nem bírta hinni, hogy ő viselkedhetett ily bolondul. – Értsük meg egymást, asszonyom – mondta lassan Gareth. – Azt mondad, ha szeretnék, szabadon engedném ama hét embert?

Bolond, bolond, bolond! Nem tudta, túl fogja-e élni ezt a megaláztatást. De már nem volt visszaút. Fölszegte állát, és egyenesen belenézett férje szemének füstös mélységébe.

– Igenis, uram. Pontosan azt.

– Úgy hát legyen.

Clare eltátotta a száját, aztán becsukta.

– Tessék, uram?

– Azt mondtam, úgy hát legyen – mosolyodott el Gareth. – Azokat a pincébe zárt embereket holnap elviszik Desire-ről. Mindörökre száműzetnek a szigetről és a seaberni fertályból.

– Az én kedvemért?

– Azért, mert szeretlek.

– Ó, Gareth! – Röpiült a karjaiba. – Mely csodásan érted a látványos és kegyes gesztusokat! Köszönöm, uram.

Gareth magához szorította, majd kacagni kezdett. Hatalmas hangja betöltötte a csarnokot, és visszaverődött a mennyezetről.

– Csakugyan szeretsz? – kérdezte Clare a szorítástól elfúló hangon.

Gareth abbahagyta a nevetést. Lenézett az asszonyra, és hirtelen olyan tiszta lett két kristály szeme, hogy Clare belátott a lelkéig.

– Hogyne szeretnék, Clare? Téged, ki szívem és éltém tartod kezében?

A csarnok ujjongott, amikor az Ördög lehajtotta fejét, és megcsókolta hites feleségét. Clare a pillanat bűvöletébe belefeledkezve élvezte az érzékeit elöntő áradást. Mámoros lett semmihez sem fogható illatától, és tudván tudta, hogy ez az illat: a szerelem.

---

¹ Anglia királya, uralk.: 1154-1189

² desire = vágy (ang.)

³ vízóra

⁴ higany